

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 2004. ГОДИНЕ
ГОДИНА XV, БРОЈ 1804

Томислав НИКОЛИЋ ЗА СРБИЈУ

Реално.

Др Војислав Шешељ

ГЛОГОВ КОЛАЦ У ДОСОВСКОМ СРЦУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

У књигама „Глогов колац у досовском срцу” и „Досманлије као нови јањичари” др Шешељ објављује поуздане информације које сведоче о злочиначкој природи досманлијског режима.

На овим страницама могу се информације које је добијао од чашних и поштених људи из управних, безбедоносних и правосудних структура система о свим закулисним политичким збивањима данашњице.

**Цена једног примерка
300 динара.**

Књиге се могу купити
у седишту

Српске радикалне странке,
Трг победе 3, Земун,
телефон:011/316-46-21

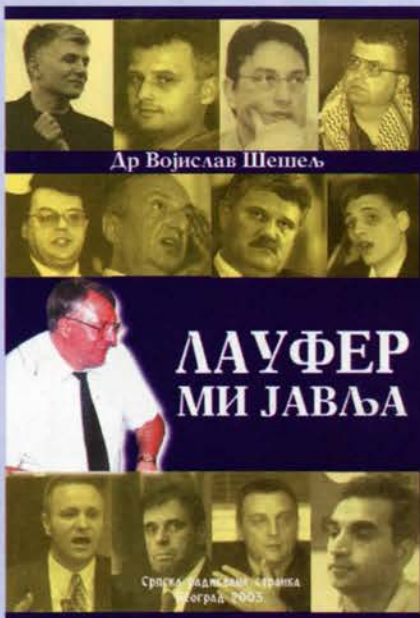
Др Војислав Шешељ

ДОСМАНЛИЈЕ КАО НОВИ ЈАЊИЧАРИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

„Лауфер ми јавља” је наставак књиге др Војислава Шешеља „Досманлије као нови јањичари”. Настала на истоветан начин, обухвата период до 29. јануара 2003. Због своје актуелности, до сада непознатих информација, ово је књига која се чита у једном даху.

**Најновији извештаји из
политичког подземља
налазе се у књизи
„Лауфер ме није заборавио”**

Др Војислав Шешељ

ЧЕТНИЧКИ ВОЈВОДА ПРЕД ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

Књиге „Четнички војвода пред Хашким трибуналом” и „Суочавање са хашким инквизиторима” обухватају све што се догодило од тренутка добровољног одласка др Шешеља у Хаг до 8. априла 2003. године.

Аутентични документи, стенографске забелешке и реакције јавности, на објективан начин причају праву сагу о храбрости др Шешеља који се достојанствено супротставља силама новог светског поретка. Незаобилазна историјска и правна литература.

Др Војислав Шешељ

СУОЧАВАЊЕ СА ХАШКИМ ИНКВИЗИТОРИМА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћници главног и

одговорног уредника

Елена Божић-Талијан

и Огњен Михајловић

Издање припремиле

Елена Божић Талијан и Марина Томан

Техничко уређење и компјутерски прелом

Бранкица Терзић

Унос текста

Весна Марић и Златија Севић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазић, Радослав Кањерић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Василијевић,

Зоран Красић, Миролуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

„Етикета”, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штамарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака; последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

БУЋИ, БУЋИ, БУЋ!

Са народом

• **ЗАШТО ТОМА МОРА
ДА БУДЕ ПРЕДСЕДНИК**

5

Уочи 27. јуна

• **ТАДИЋЕВА
ДЕМО(Н)КРАТИЈА**

17

Пријатељи

• **РУСКА
ПОДРШКА**

18

Лажни и обмане

• **ЛЕЧЕЊЕ ОД РАДИКАЛСКОГ
КОМПЛЕКСА**

41

Промене

• **НОВА ЕКОНОМСКА
ВИЗИЈА НИКОЛИЋА**

55

НИКОЛИЋ ПОБЕДИО

У другом кругу председничких избора грађани Србије ће бирајући између криминала и чисте и поносне Србије, за коју се залаже Српска радикална странка и њен председнички кандидат Томислав Николић.

Томислав Николић је победио на председничким изборима 13. јуна, сада чека 27. јун да би ту своју победу потврдио и постао први председник Србије који ће заступати све грађане Републике, без обзира на њихову националну, верску или политичку припадност. Представник Српске радикалне странке Томислав Николић освојио је 954.339 гласова или 30,6 одсто, кандидат Демократске странке Борис Тадић 853.584 или 27,37 одсто гласова, Богољуб Карић заузео је треће место са 568.691 гласова односно 18,23 одсто, док је Драган Маршићанин, представник владајуће коалиције доживео тежак пораз освојивши тек 414.971 гласова или 13,3 одсто. Остали кандидати освојили су далеко мањи број гласова, а неки од њих нису успели да привуку ни 10.000 бирача, колико је потребно за предају кандидатуре.

„Убедљиво сам победио на председничким изборима и тако је Српска радикална странка испунила обећање дато грађанима”, изјавио је Николић, додавши да му је ова победа слатка и драга али да ће бити још слађа и дража 27. јуна. „Штета што се све одлаже за 14 дана, али резултати ће бити

Време је за истину

Упркос многобројним нападима које су пласирали остали председнички кандидати предвођени Борисом Тадићем а пошто могући појединим медијима, Николић је успео да победи, баш као што је и обећао грађанима Србије. „Други се нису устручавали да свакога говоре о мени и странци, није им то превише помогло. На овим изборима поред политичке, бираче је убеђивао и новац.

Време је за откривање истине, Србија ће у овој кампањи коначно сазнати скоро све истине које су шренуто досијуине или које ће до избора бити досијуине”, тврди Николић.

исти. Онај ко није могао да ме победи данас, неће ни за 14 дана”, истакао је Николић. Он је нагласио да за други изборни круг неће тражити подршку ниједне странке или противкандидата, јер се, како је рекао, ради о борби за гласове би-

СТРАХ ОД ЛЕТЕЊА

ТЕЛЕПАТСКО ЂАСКАЊЕ

НАЈЗАД ТИ ЈЕ
ЦРКЛА КРАВА!

И ТВОЈА ЋЕ
27. ЈУНА!

Кошћуници јавно поручујем да је време да се у Србији пошћени људи одвоје од криминалаца. Војислав Кошћуница није криминалац, и ја му нудим да се ми пошћени окућимо на једну сћрану, а на другој нека буду криминалци", каже Томислав Николић. На ићћћање новинара ићћа подразумева ова понода, Николић одговара: „Она значи све. Све ићо сада зависи од Војислава Кошћунице". А на ићћћање да ли очекује Кошћуничину подршку у другом кругу даје одговор: „Не ићражим било чију организовану подршку, јер ићо нису судови са водом, иа да уливаиће у један суд. Ићћа би ми значило да ме сад подржи Веља Илић? Ко њега у сћранци слуша? Ићћа би ми значило да ме било ко други подржи? Видели сћће како је ићо ићило са подршком, декларативно су подржавали Кошћуничиног кандидата, а бирачима говорили да гласају за другог".

Кошћуница је одбио позив Томислава Николића да се удруже у борби пошћив криминала и одлучио је да подржи криминалце. За ићо ће свакако сносити пошћичку одговорност. Тако је формиран нови – сћчари ДОС.

рача а не странака. „Не знам чије ћу гласове добити у другом кругу, али сигуран сам да је Борис Тадић освојио све што је могао на овим изборима и да неће добити ни гласа више. Ја сам за Запад прихватљивији и бољи кандидат од Тадића, јер се моја странка није огрешила о демократију као његова", изјавио је Николић наглашавајући да у другом изборном кругу очекује 50 одсто више гласова него у првом. „Једном сам победио Тадића, други пут желим да та разлика буде још већа, за барем 300.000 гласова. Доста је било ширења лажних величина и лажних пошћитичара".

Истовремено наглашава да очекује да се у другом кругу криминалци групишу уз његовог противкандидата, чиме би само радикалима олакшали посао. „Јер ово је коначан обрачун између представника Српске радикалне странке, онога ко жели чисту и поносну Србију, променењу у односу на оно како сада живимо, и свих осталих, који би да задрже постојеће стање". Стање настало од промена 2000. године, у коме су тзв. демократске снаге искористиле поверење грађана и Србију гурнуле у суноврат.

Упркос новој серији напада и невероватног блаћења које је Борис Тадић започео још у току изборне ноћи, Српска радикална странка спремно дочекује још један паклени предизборни круг кампање „демократског" кандидата, чији ће једини циљ бити да се оспори успех Томислава Николића и спречи његова победа и у другом кругу.

„Сада је већ извесно да Србија нема времена. Или ћемо 27-ог изабрати председника Србије, кандидата Српске радикалне странке, или ћемо запасти у кризу из које Србија те-

Раскривају везе Демократске странке са организованим криминалом

Месећ дана сам слушао свакакве напаве на себе, увреде, претиње грађанима Србије мојим избором. Нисам одговарао ни на чији напад, ни на чију увреду, посебно не на увреде Бориса Тадића, зато што нисам желео да му пружим прилику да буде други ако то не може да оствари. Е, сад је дошло време да коначно он и ја покажемо ко је бољи политичар, ко ће боље да води земљу, да покажемо ко лаже, ко не лаже, пошто су се медијске машине укључиле у његову културу лажи". Николић истовремено позива Бориса Тадића на њих узастопних телевизијских дуела. Тадић може да бира и телевизије и време одржавања дуела, као и да он и његови уредници и новинари изаберу теме суочењавања. На крају истиче да би свом противкандидату понудио и више дуела, али да му то обавезе не дозвољавају.

шко може да се извуче", истиче заменик председника Српске радикалне странке.

Након лошег резултата Драгана Маршићанина, први коментари избора били су посвећени проценама шта ће, после очигледног изборног пораза, учинити владајућа коалиција, односно њен остатак, јер су се још у току првог изборног круга поједине партије владајућег блока приклониле Борис Тадићу, на тај начин најављујући формирање новог ДОС-а. „Очигледно је да је Г17 плус прешао у табор Бориса Тадића, као и СПО и Нова Србија. Наши извештаји са терена су говорили да је Г17 плус отворено позивао своје чланове да гласају за Бориса Тадића. Лабус се један дан појави на митингу Демократске странке Србије а већ други дан каже – е, ја од данас подржавам Тадића. Не могу толико лицемерно да замислим. Не може за ноћ да се човек потпуно поли-

тички промени", каже Николић и још једном подсећа да је Влада формирана од партија које немају ништа заједничко, само да радикали не би били на власти.

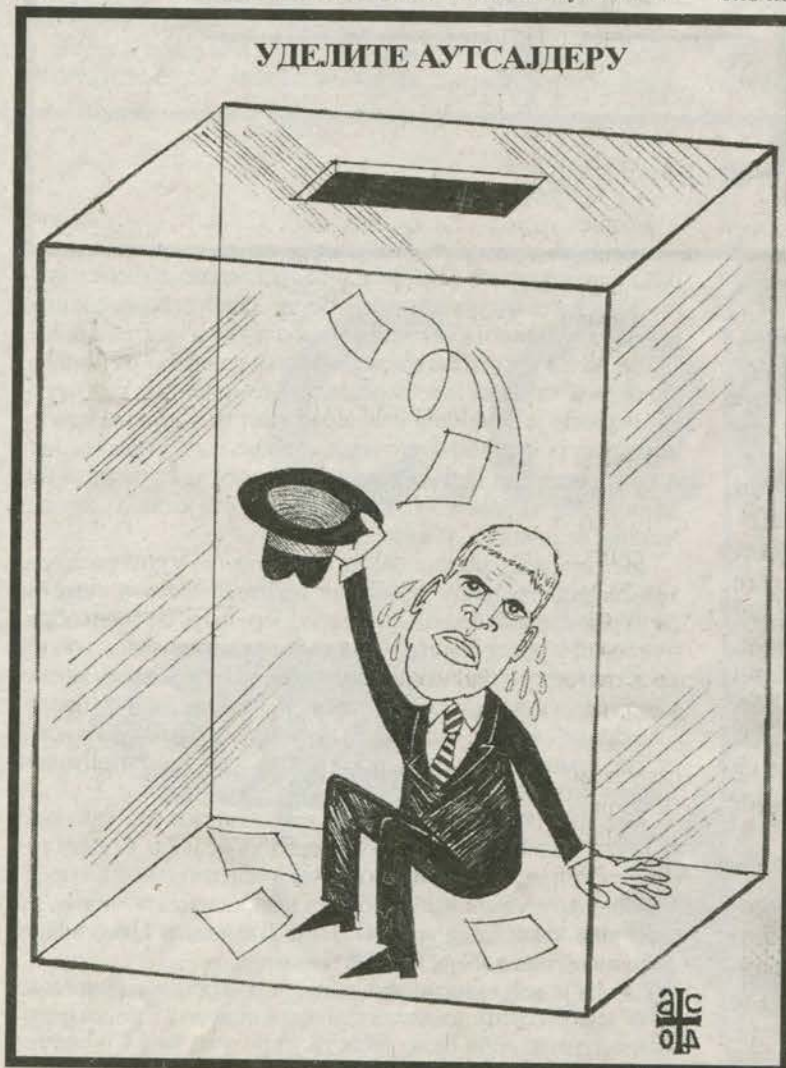
И пре него што је оформљен премијеров кабинет, свима је било јасно да му је век трајања ограничен. „Ја сам то говорио и у време Владе Зорана Ђинђића – не може дуго да опстане влада коју уцењују мали партнери. Само се чекало која ће варница да их раздвоји. То су били ови председнички избори. Не састављају ови председнички избори око Тадића једномишљенике, него ови мали трче тамо где мисле да би опет могли да буду на власти".

Разлика између првопласираног и другопласираног у првом изборном кругу била би још већа да није било расипања гласова. „Гласови су се расули Богољубу Карићу, што му је био посао", прецизирао је Николић. Он је додао: „Ја сам то у недељу пре подне, у телефонском разговору, рекао Богољубу Карићу. Ја кажем – ако не будем изабран данас, то је само твоја кривица и не знам за кога си радио. А он каже – ма бићеш изабран, још један круг вежбања, није ништа лоше. Њему је политика шала. Мени није. Онима који имају новац политика је шала. Неки од оних који имају новац већ су се пријавили за космички лет, неки обилазе свет у балону. Живот понекад може да буде досадан када имате пара, али политика је наука и када иза вас увек стоје милиони људи, о томе морате веома озбиљно да размислите".

Кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић тврди да неће тражити подршку Богољуба Карића у другом кругу и да се неће обавезивати на спровођење његовог програма. „То једноставно, не иде тако. Карић је остварио добар резултат и нашао се на трећем месту, али ја сам победник ових избора, а не он. Није он тај који треба да поставља услове", прокоментарисао је Николић и додаје да Карић очигледно не разуме политику, јер велики не потписују програме малих, већ обрнуто. „За њега лично ови избори су победа. Њему лично то много значи. Али ја сам победио на овим изборима, ја имам свој програм који је подржала већина грађана у Србији. На њему је да одлучи да ли тај програм и њему лично одговара или не, али ја ћу да се обраћам бирачима".

У другом кругу рачунам на гласове оних који су гласали за мојих 14 противкандидата. Они који се изјашњавају да њихове партије подржавају Бориса Тадића говоре као појединци. Борис Тадић није политичка опција њихових бирача.

УДЕЛИТЕ АУТСАЈДЕРУ

Визија боље Србије једног часног, поштеног и храброг политичара

ЗАШТО ТОМА МОРА ДА БУДЕ ПРЕДСЕДНИК СРБИЈЕ

Томислав Николић мора да буде председник да Србија више не би била долина гладних и понижених, земља криминалаца и мафијаша, земља затворених фабрика, завађеног народа, земља слугерања и послушника, земља без дечијег осмеха. Томислав Николић мора да буде председник да би Србија, коначно, почела да се усправља.

Пише: Елена Божић Талијан

Кампању за председника Републике у првом кругу Томислав Николић је водио разговарајући са народом и обилазећи Србију од града до града, од места до места, од села до села. Обишао је више од 130 места, и сreo се са стотинама хиљада људи. Ови сусрети су потврдили његово уверење да је Србија дотакла дно, да народ све лошије живи и да је потпуно осиромашен. Србија је долина гладних, изрекао је Николић непобитну чињеницу у једном од својих обраћања.

Кандидат српских радикала за председника Републике народу није обећавао куле и градове, већ оно што је реално, а то је да свакога дана у овој земљи може да буде све боље ако се створе услови. Али, за то је потребан председник који то жели да уради. Довољно је да се са власти скину криминалци и мафијаша, довољно је да се обрачуна са организованим криминалом па да буде боље. Успостављањем правне државе, контролом рада Владе и парламента, бригом за остварење права и слобода сваког грађанина ове земље, бригом за сваког војника и полицајца, и заштитом интереса нашег народа на Косову и Метохији, сачуваће се територија Србије и створиће се услови за бољи живот и лепшу будућност наше деце и свих грађана наше земље. То је председнички програм Томислава Николића.

Пропадање Србије се незауостављиво наставља. Такзвана демократска власт је показала шта уме и како су им њихови „велики“ пријатељи у свету помогли да нам земљу потпуно осиромаше. Остао је једино Томислав Николић, који Србију може да извуче из блата. Он за себе скромно каже да зна да ће грађани Србије да гласају за њега, али не зато што је много добар, већ зато што су његови противкандидати врло лоши.

Томислав Николић мора да буде председник да Србија више не би била долина гладних и понижених, земља криминалаца и мафијаша, земља затворених фабрика, завађеног народа, земља слугерања и послушника, земља без дечијег осмеха. Томислав Николић мора да буде председник да би Србија, коначно, почела да се усправља. Кандидат Српске радикалне странке за председника Републике је свакодневно, обилазећи Србију, говорио нашим грађанима о својој реалној визији боље будућности и шта он као председник може да уради да би се створили услови да та визија почне да се реализује.

О контроли рада Владе

Ужице, 11. мај

Кажу – председник Републике има мала овлашћења. Ви знате да овлашћења зависе од човека који их врши. Ја морам да прозивам Владу Републике Србије. Желео бих да могу да их хвалим, али немам зашта. Лоше раде. Криминал је у свим сферама друштва, мафија влада. Мафија нам откупљује па препродаје струју, откупљује па препродаје мазут и деривате нафте. Мафија нас води кроз живот, мафија је купила наша предузећа. 'Ајде што су их купили, него што су их затворили да у њима више нема производње. Мафија је отерала милион људи на улице, оставила их без посла.

Мафија данас сељацима исплаћује пензију за јун 2002. године. Мафија каже – фалсификовани су бонови за дечји додатак, па касне дечји додаци. Мафија нашој деци није обезбедила будућност. Она је увела нашој деци систем школовања као на Западу. Зашто наша деца да уче по западном или источном систему? Треба да уче по српском ситему, по оном по коме смо увек школовали децу. Па ту нашу школовану децу Запад вуче за рукав, одводи са факултета директно у иностранство. Зашто да им мењамо систем школовања?

Ми морамо да искоренимо мафију. Неко мора да отера ове што продају дрогу по школским двориштима. Неко мора да обезбеди нашој деци здрав живот и миран сан. Неко мора да врати осмех грађанима Србије на лице. Неко мора да врати веру у живот нашој деци. Неко мора да врати понос и достојанство војсци и полицији, да не служе, а кад извршавају наређења да нико не сме да их стрпа у затвор. Нека иде у затвор онај ко је наређивао, онај ко је извршавао не може, јер је носио униформу. Ако Влада хоће да ми помогне да то радим – ту сам, ако неће, рушићемо Владу. Нико не може без контроле. Мене ћете ви контролисати.

Крагујевац, 26. мај

Хоћу да натерам Владу да се уозбиљи, да озбиљно размишља о томе може ли Србија без производње. Хоћу да питам министра финансија докле ће да нам подиже порез, докле ћемо ми потрошњом да намирујемо државу, зашто је не намирујемо производњом. Хоћу да га питам зашто увозимо за 4 динара робу из Словеније, а извозимо за 1 динар, зашто увозимо за 3 динара из Хрватске, а извозимо за 1 динар. Докле ће да траје наше понижавање?

Хоћу да га питам када ћемо да сређујемо односе са Црном Гором. Немојте да вас лажу, нису њима финансије разлог да се растајемо, него су бесни.

О бризи за сваког грађанина Србије

Сомбор, 24. мај

Хоћу да врата председника отворим за сваког грађанина Србије који је у муци, који је у невољи, коме треба савет, коме треба помоћ и не интересује ме да ли је радикал, да ли припада некој другој политичкој странци. Баш ме брига да ли је Србин или Мађар или Русин или Словак, муслиман или Албанац. Само изволите, хоћу да имате поверења у председника Републике.

Све остале функције везане су за странку којој човек припада, функција председника Републике је функција за све грађане Србије, доказаћу вам то. Нико неће бити дискриминисан, нико неће бити повлашћен, а надрљаће само Влада Републике Србије. Натераћу их даноноћно да раде и даноноћно да раде добро. Све је стало у Србији, не сме да спава Влада.

О правим и тзв. демократама

Чачак, 31. мај

Србија је на дну. У свим градовима и местима које смо обишли чекало нас је много људи, поштених, честитих, управних, поносних, али врло сиромашних. Ко је довео Србију у то стање? Ко нас је за ове четири године додатно осиромашао и удаљио од Европе, од интеграција, од бољег живота? Ко нас је истерао из наших фабрика, а на њих ставио катанце? Ко је довео криминалце, мафијаше, ко је увео мито и корупцију и у саму Владу Републике Србије?

Само они који су 2000. године на бруталан и суров начин преузели власт. Јесте Војислав Коштуница имао највише гласова на изборима, али није то био разлог да упале Београд, да га сруше, није то био разлог да отпочне прогон свих оних који нису били са њима. Није то био разлог да укину Уставни суд и да годину и по дана немамо ту институцију, није то био разлог да после тога у Уставни суд изаберу све саме политичаре, није то био разлог да смене хиљаде судија у Србији.

Није то био разлог да смене 80.000 директора, разних руководиоца у предузећима и да слома кичму српске привреде. Није то био разлог да мафијаши почну да витлају земљом, да за раднике не остаје ништа, да за пензионере нема

ништа, да за сељаке нема ништа, да за нашу децу не остане ништа.

Није то био разлог да убију председника Владе. Не знају ко је то од њих урадио, само једни друге оптужују, а ми чекамо хоће ли коначно полиција да обави свој посао. Није то био разлог да уведу ванредно стање, да ухапсе 12.000 људи а да оптуже само четрдесеторо.

Није то био разлог да напишу оптужницу против Војислава Шешеља, а знали су – човек је дао реч још 1995. године да ће отићи одмах у Хаг ако га било када оптуже. Зато су и написали ту оптужницу да скину са врата Војислава Шешеља, а добили су његовог заменика. Када би скинули мене са врата, добили би опет неког радикала, па толико нас је.

Лозница, 2. јун

Пред вама је Српска радикална странка. Ми немамо у свом називу реч демократија, али то је у нашем понашању, то је у нашим поступцима, то је у нашим програмима. Демократија је саставни део Српске радикалне странке. Ми нисмо крали гласове у Скупштини, ми нисмо крали гласове на изборима, ми нисмо држали Србију без Уставног суда, ми нисмо учествовали у убиству председника Владе, ми нисмо довели мафијаше на власт. То су ови што себе називају демократама. Они се међусобно оптужују, а погледајте нас. Мирни смо. Баш нас брига. Не могу ни да нам помогну ни да нам одмогну. Ми имамо свој посао. Наш посао је да Србија буде честита, поносна, да буде усправна.

Ви никада нећете чути да било ко оптужи било ког члана Српске радикалне странке, нас у криминалу нема. Зато имате поверења у Српску радикалну странку, зато што се никада нисмо умешали ни у шта лоше, зато што ниједан наш члан није купио ниједну фабрику на приватизацији. Зато што делимо вашу судбину, зато што су и наши родитељи и наша деца у истој ситуацији у којој сте и ви. Сада је време за промене и ја хоћу да видим те промене у Србији.

Хоћу да на власти буду они које народ хоће, а не они који се договоре, не они које препоручи Запад, не они које доведе Запад.

О приватизацији

Пожаревац, 23. мај

Да ли смо вам сви прошле године обећавали – извршићемо контролу свих приватизација, има их 1100. Сви смо вам обећали да одмах прегледамо приватизације па где је украдено, где уговор није у складу са законом, где није поштована одредба уговора, где су најурени радници, где је заустављена производња, где није исплаћен социјални програм, да одмах поништимо приватизацију. Да ли сте чули да је нека поништена? Није ниједна. У приватне руке је прешло 1100 предузећа, мислили смо процветаће Србија. Хиљаду и сто предузећа је затворено, милион људи на улици, без посла. Колико стотина хиљада још стрепи да ће остати без посла. Како кажу да нема посла за председника Републике? А ко ће да стане на пут таквој Влади, када неће Уставни суд, кад народ не може, кад нема довољно моћи, а ко ће, ако не председник Републике?

О јединству свих грађана без обзира на разлике

Пријепоље, 25. мај

Ја вас молим, ја знам да је на овом митингу највише Срба, али ја вас молим, са својим пријатељима, са својим комшијама, ма које вере да су, ма којој политичкој странци да припадају, живите лепо. Живите у миру и у слози, немојте да вас ми свађамо. Ја нећу да дозволим ниједном радикалу да

вас било када посвађа, никада, немате ви разлога да се свађате. Када се фабрика затвори, на улици изађу и Срби и муслимани. Ви само имате различите верске објекте у којима тражите Бога, али нека за вас Србе џамија буде светиња, а за муслимане нека црква буде светиња.

То је оно што ме је 17. марта заболело до срца, када су гуреле српске цркве и када су неки хулигани запалили џамију у Нишу и конак и школу, на сву срећу нису запалили џамију у Београду.

Сећајте се само добрих речи, немојте једни другима да памтите лоше. Ако можемо то у Србији да остваримо, све друго ћемо лако.

Суботица, 29. мај

Желим свима да помогнем јер ми смо сада сви сиротиња, саставили су нас у овој невољи. Када су затварали фабрике нису никог поштедели, они су нас једноставно све истерали. Зато имам поруку и за представнике Мађара који су у Суботици у већини – немојте да се удружујете са лошим Србима, немојте да правите коалиције са оним српским странкама које Срби не воле. Ево, нудим вам коалицију са Српском радикалном странком, нудим вам на нашој листи да се кандидујете, да одредимо одмах колико посланичких места добијате, ми ћемо вас увести у парламент. Не треба нико у Европи да каже – не дају мањинама да уђу у парламент. Радикали ће увести представнике свих мањина у парламент, не само на својим листама, него и на листама других странака. Када изаберемо посланике, нека свако формира посланичку групу, нека се свако бори за она права која жели да оствари. Ја желим да ту једну сенку сумње, само сенку, јер у пракси тога нема, да ми не поступамо добро са мањинама, скинем до краја.

О претњама санкцијама и изолацијом

Зајечар, 28. мај

Немојте да вас плаше, нити ћу да провоцирам санкције, нити ће санкција бити, нити ћу да провоцирам изолацију, нити ће је бити. Нити ће иједан метак бити опален на Србију, зато што то ниједан српски радикал не би себи дозволио, ја понајмање.

Моји политички супарници говоре – Запад неће Томислава Николића. Не знам шта то неће од мене, али ја нигде нисам прочитао и нигде нисам чуо било ког политичара са Запада да је то рекао. То нико на Западу не говори, то говоре моји политички супарници из страха, из панике која их хвата од моје победе.

Убеђују вас – биће санкција ако победи Томислав Николић, биће блокаде, бомбардовање нас. А ја вам сада отворено кажем какву државу желим, какву Србију желим – слободну, усправну, достојанствену, да се ослободимо мафије, корупције, криминала, да имамо независно правосудје, да имамо полицију која поступа по закону, да утврдимо која је приватизација урађена у складу са законом а која није, да политичари не буду корумпирани, да не зависе од богатих људи, да поштујемо сваког грађанина, без обзира да ли је Србин, да ли је Мађар, Бугарин, Албанац, Русин, Словак, да поштујемо сваког грађанина без обзира на његову политичку припадност.

Ја највише волим радикале, али не смета ми нико ко верује у неку другу идеју, нека спроводи своју идеју, нека се за то бори. Ја такву Србију желим. Да ли Запад има нешто против такве Србије? Нема. Нека нам каже ако жели овакву каква је била до сада, ако жели Србију без Уставног суда, Србију којом владају кумови, мафија, корупција, криминал, Србију у којој је убијен председник Владе. Да ли такву Србију жели Запад? Не верујем.

Бор, 4. мај

Србија је данас долина гладних. Не стигне ли помоћ у најскорије време и не почну ли једна фабрика за другом да раде, немојте да рачунате да нас чека нешто добро. А како ће да ради? Дobar је Запад, ја поштујем нешто што се створило на Западу. Имају доста капитала, имају добре технологије, имају демократију, имају на високом нивоу људска права, али не дају нам да радимо. Не дају нам да производимо. Није ваљда био њихов циљ да имамо 1100 приватизација и да затворе 1100 фабрика и да милион радника истерају на улицу и да ове године још 400.000 остане без посла.

Није им ваљда био циљ да човек са 32 године радног стажа не дочека пензију. Није им ваљда био циљ да деца уче школу а не знају да ли ће игде у Србији моћи да се запосле. Није им ваљда био циљ да Србија буде без правосудја, без Уставног суда. Није им ваљда био циљ да у Србији буде убијен председник Владе. Нека нам кажу искрено да ли су то хтели да нам створе. Ако нису, онда нека се не мешају у изборе.

Умешали су се 2000. године и ево где су нас довели. Сада нека се не мешају, јер сада побеђује Српска радикална странка.

О Европској унији

Крушевац, 10. мај

Кажу – Томислав Николић није за сарадњу са Европском унијом, он неће да нас уведе у Европску унију, гласајте за нас, ми ћемо да вас уведемо. Ево вам истина о Европској унији – када је 2000. ДОС дошао на власт, представници Европске уније су сагледали ситуацију и рекли – што се тиче социјалне ситуације,

економске, ви сте десет година далеко од Европске уније. Од тада су прошле четири године, били су пре неки дан, па уместо да кажу – још имате шест година до Европске уније, они су рекли – још 15 година. Па ко нам поједе оволике године? Ко нас то удаљи? Хоћемо ли вечито да гласамо за оне који кажу увешћемо вас у Европску унију? Ево, и ја ћу да вас уведем у Европску унију. Али ја не могу да вас лажем.

Ја желим да Србија уђе у Европу, то ми је велики сан, али Европска унија неће сиромашне, незапослене, неће криминал, мафију, безаконје, неће корумпиране политичаре. Све док имамо милион незапослених, не рачунајте да ће неко да нас прими. Да нас Европа хоће одмах, не би од нас направила овакве сиромаше. Не би дозволила да милион радника да нас буде без посла. Ако нас хоће Европа, помоћи ће нам да радимо. Ми не тражимо донације, не тражимо милостињу, од милостиње се добија један оброк дневно, ми тражимо посао, од њега имамо три obroка дневно, од њега можемо да поправимо и кућу, од њега имамо и нов намештај и ново одело и нову кућу, све се има кад човек има посао. Зато нам и не дају посао, да бисмо били робови. Ја желим да вас видим исправне, поштене, честите, желим да видим осмех на вашим лицима, да видим срећну децу.

О сарадњи и са Истоком и са Западом

Краљево, 12. мај

За грађане Србије има користи и на Истоку и на Западу. Али нема само на Истоку и нема само на Западу. Ми то морамо да повежемо. На Западу има капитала, технологија, добрих закона који ће нам помоћи да и ми стигнемо Европу, да остваримо људска права, да и ми подигнемо демократију.

Али на Истоку имамо сировине и тржиште. Нека Запад уложи да ми овде производимо, а ми ћемо да продајемо на Истоку, имаћемо сви користи од тога. А не – покупили нам фабрике али не да бисмо ми у њима производили, јер они то имају већ произведено на Западу, већ зато што њима треба чисто тржиште, њима је потребно да ми немамо свој производ. Зато ми више ништа и немамо што бисмо могли некоме да продамо.

Ја хоћу да Србија доживи промене. Ви знате када ми загриземо, како то изгледа. Ви знате да не пуштамо док се ствар не заврши до краја.

Шабац, 16. мај

Повезаћемо ми и Исток и Запад преко производње, а не преко политике, и не требају нам тугори. Ми знамо да радимо, ми хоћемо да радимо и целог живота смо радили и мучили се. Немојте да мислите да је политика нека много тешка ствар, али човек мора да буде честит и поштен и мора да воли своју земљу. После све тече само.

Ко хоће из света да дође, ко хоће са мном да сарађује, добро је дошао. Ко ме позове, отићи ћу. Али нећу да идем да клечим и да молим за новац за своју политичку странку, ја хоћу да молим за Србију. Али нећу да Србија клечи, нећу да Србију више понижававам. Ја хоћу да сви овде будемо насмејани, ако је то више икако могуће.

Нико неће имати оправдања да кажњава Србију зато што сам ја изабран, јер ја хоћу са њима да сарађујем. Али како? Тако што ћу им све рећи у лице, нека кажу и они мени. Ја хоћу да кажем и Западу и Истоку и када су нас издали и када су нас напали, и када нам нису помогли и када су нам одмогли и колико нас кошта све што су нам до сада урадили, па ако хоће са нама да сарађују, добро су дошли.

Ми бисмо имали разлога да са њима никада не проговоримо, али не можемо без њих. Осиромашили су нас превише и они то знају добро.

Дугују нам много новаца и ми њима дугујемо, хајде да пребијемо те дугове, а не да се ми задужујемо код Светске банке да враћамо старе дугове, а још мостове све нисмо направили што су нам срушили. Хајде, ми њих прихватамо, нека и они признају своју грешку. Да ли хоће мирну ситуацију на Балкану? То без јаке Србије не може. Или можда мисле да дају Албанцима Косово и Метохију? А како ће после да буде на Балкану? Колика ће та Албанија да буде, колико ће Србија да улази у Европу? Србија је брана тероризму. Србија ће да се бори против тероризма, ниједан терориста у Србији неће остати на слободи. Да ли су спремне друге државе то да остваре?

Ми им нудимо шансу, прилику да се оперу пред грађанима Србије, јер ми смо сви овде гинули, и Мађари, и Румуни, Словаци, Бугари, Срби, Албанци, муслимани, све су нас бомбардовали, а после су нас све осиромашили. Нас више ништа не дели, ми смо сада сви једнаки, све су нас довели на ивицу егзистенције. Е сад нека нам мало помогну да се подигнемо.

Београд, 9. јун

Кажу, желе Србију на Западу. Ја је хоћу и на западу и на истоку и на северу и на југу. Свуда где има помоћи за грађане Србије ја ћу да стигнем. Моја је енергија огромна, моја је енергија неисцрпна. Ја испуњавам завет који сам дао Војиславу Шешељу да скинем ову банду са грбаче српског народа. Нећу да вас свађам са Западом, нема разлога. Хоћу само да вас помирим са Истоком. Хоћу да се Исток и Запад у Србији надмећу, не ко ће више да нас оштети, него ко ће више да нам помогне. Нека Запад помаже Србији технологијом и капиталом, а Исток нека нам помаже дипломатски и тржиштем. Нико неће бити срећнији од нас.

О пријатељским земљама

Вршац, 21. мај

Немојте мислити да је Србија земља безнађа. С ким год да разговарам, ја видим да за Србију има наде, да са Србијом људи желе да разговарају, да желе да сарађују. Пре пет година, када смо говорили да треба да сарађујемо са Русијом, смејали су нам се, па кажу – ви, радикали хоћете да сарађујемо са Русијом, па да нам деца живе бедно као у Русији, а они ће, као, да сарађују са Америком, па ће деца да нам живе богато као у Америци.

Почесмо да сарађујемо са Западом, а деца нам живе сиромашно и бедно. Зар није сарадња са Западом требало да буде основ да се развијамо, да растемо, да се приближавамо Западу, зар није приватизација требало да буде пут да фабрике почну да раде, а не да престану да раде? Зар није демократска власт требало да буде пут да се протерају криминалци из Србије? Зар није демократска власт која сарађује са светом требало да буде прилика да у свет будемо примљени? А шта нам се десило?

Русија је толико одскочила да има 100 милијарди долара девизних резерви, Русија има платни суфицит 40 милијарди долара годишње. Па, зар је то мало за Србију? Зар Србија ту не може да се нађе? Ја сам отишао после четири године на позив једне опозиционе странке, али су ме одмах позвали и они који воде Русију, зато што знају ко ће да победи, као што и ви знате. Ја у Русији нисам тражио помоћ за себе, ја сам тражио помоћ за Србију, да Русија помогне Србији да се развија.

Ја за Србију тражим помоћ и на Западу, али ја ни тамо не тражим ништа за себе и Запад зна – када победе радикали, они ништа никоме не дугују. Не вреди да долазе код нас, не-

мају на шта да нас подсети. Радикале нико не држи у шаци, тога се боје сви они који би да уцењују Србију.

Зрењанин, 27. мај

Има много земаља у свету које су пријатељске, у које нико из српске администрације није отишао пет година. За што? Да ли је Кина мала да Србија сарађује са њом, да ли је Индија мала, да ли је арапски свет мали?

Шта су радили нама, посланицима Српске радикалне странке у Скупштини пре него што је Америка напала Ирак. Када смо говорили да не сме да се дозволи напад на Ирак, они су говорили – шта ви то хоћете, треба да се тамо укине диктатура. Да ли сада гледају снимке како Ирак изгледа? Нема ниједне читаве куће у целој држави. Да ли се ми за то залажемо, да друге државе буду рушене? Не, па и ми смо били рушени, знамо како је то тешко. Хоћу да се изборим да нас у Србији пусте да живимо по својим законима, да не дирамо никога али да нас нико не дира, да нас пусте да сами на слободним, тајним, демократским изборима бирамо оне који ће да нас воде.

О Великој Србији

Пријеполје, 25. мај

Ја, наравно, вечито сањам Велику Србију. Моји политички супарници то користе и кажу – због тога не сме да победи. А ја могу свој сан да сањам, ја желим да видим заједно Републику Српску Крајину, Републику Српску, Црну Гору и Србију. Ја због тога нећу да ратујем. Светска дипломатија мења светске границе. Једног дана када Уједињене нације омогуће да свако живи слободно на својој имовини, па и Срби на својој у Крајини и када се Срби буду вратили у Српску Крајину, они ће опет бити у већини, они ће онда имати право да одлучују ко им је ближи, с ким ће боље и лакше, али у томе мора да им помогне држава и дипломате које овог часа желе да помогну Србији.

Четири године нисте чули реч Косово и Метохија од српских власти, четири године нисте чули реч Република Српска, четири године нисте чули Република Српска Крајина. Четири године слушате како ћемо да се раздвојимо са Црном Гором, четири године нам прете да ће Војводина да оде, четири године нам прете Рашком. Докле више да нам прете?

Кикинда, 1. јун

Ми имамо Србију, оволику колика је, ми треба њу да заштитимо. Ми треба да сањамо наш сан о уједињењу српских земаља, да тај сан политички остварујемо из дана у дан, да утичемо на светску дипломатију да омогући свим грађанима да живе безбедно на својој имовини, да Срби из Крајине могу да се врате, ако то желе, и да живе безбедно.

Да ли ми то много тражимо? Кажу да Хрватска сада има демократску власт. Хајде да је проверимо. Када се Срби буду вратили у Крајину, и ако им длака с главе не буде фалила, своја ћу да признам да Хрватска има демократску власт.

Али ја не признајем онима који се хвале, ја гледам само шта они раде. У Крајини за Србе нема места, и то мора да призна и наша власт и њихова.

О Црној Гори

Ваљево, 14. мај

Немојте да вас свађају са онима који живе у Црној Гори, немамо разлога да се раздвајамо. Да смо се ми питали, не би Србија и Црна Гора свакога дана биле све даље једна од друге, него би то била једна истинска, права, искрена држава у

којој нико никога не би варао. Зато је наш став према Црној Гори јасан – ми српски радикали хоћемо са вама, док постојите ви и ми, да будемо у једној држави, и немојте да нас свађају око пара.

Није нама тешка Црна Гора и ако нема пара, и ако нема за Војску – финансираћемо ми Војску, и ако нема за дипломатију – финансираћемо ми дипломатију, али нема ниједног разлога да се раздвајамо.

Ако хоћете, распишите референдум, ми ћемо поштовати вољу грађана Црне Горе, како они буду одлучили тако нека буде. Али нећу да слушам више њихове политичаре шта ће грађани да одлуче. Бесни су они у Црној Гори, хоће своју државу, да буду председници, да се шеткају по свету. И ови наши су бесни.

О Косову и Метохији

Нови Сад, 9. мај

Када смо предложили прошле недеље да Скупштина тражи, да моли од Уједињених нација да поштују Резолуцију 1244, да врате до хиљаду српских војника и полицајаца на Косово и Метохију, само су српски радикали гласали за. Нико други није смео да тражи да Уједињене нације испуне обећање дато српској држави и грађанима Србије. Ја вам обећавам, вратићемо се на Косово и Метохију у саставу ми-

ровних снага. Није довољан изговор који сам чуо од председника Скупштине. Каже, ако пошаљемо хиљаду полицајаца и војника, они ће тамо, каже, бити глинени голубови. А деца која тамо иду у школу незаштићена, они нису глинени голубови? Није глинени голуб војник који је обучен, наоружан, који се чува. Он ће тамо да заштити српску нејач да нам се не понови 17. март, јер, понови ли се још једном, ми ћемо остати без Срба на Косову и Метохији. Останемо ли без Срба, онда ће Влада лако да убеди грађане да можемо да останемо и без Косова и Метохије. Зато немам поверења у ову Владу, зато ћу јој одмах бити супротстављен.

Врање, 22. мај

Ја сам тражио да наша дипломатија, да председник Владе, председник Скупштине, да сви министри траже од света да свет после пет година испуни своју обавезу да се српска војска и полиција врате на Косово и Метохију, не да се врате да ратују против НАТО пакта, него да се врате да чувају српске куће, српска села, децу и имања, цркве. Срби да чувају Србе, НАТО нека чува Албанце, рата на Косову и Метохији више неће да буде. А онда да седнемо и да разговарамо. Албанаца има много, побеђиваће на изборима, добиће широку аутономију, нека остварују приходе, нека их деле, али не могу никога да малтретирају, не могу да створе своју државу на територији Косова и Метохије. Шта ја то лоше тражим?

Проблем Косова и Метохије мора што пре да се реши. Нема бежања, нема узмицања пред тим проблемом. Ко се боји да решава судбину Косова и Метохије не треба да се бави политиком. Ја се тога не бојим. Ја се не бојим никаквих претњи, никаквих уцена, ја ништа не радим за себе.

О Војводини

Крагујевац, 26. мај

Да није било наше победе на парламентарним изборима прошле године, и даље бисте страховали за судбину Војводине. Ми ћемо у Војводини да разбијемо све политичке супарнике, јер грађани Војводине не желе да се одвајају од Србије, и то не желе ни Срби, ни Мађари ни Русини, ни Словаци, ни Румуни. Нико ко живи у Војводини не жели да се одваја, јер зна да ће то после да пуца по општинама, свака општина у другу државу. Војводина ће бити мирна, стабилна, у њој ћете живети онако како ви желите, али је од Србије никада нико неће одвојити, ни на који начин.

О Војсци и Врховном савету одбране

Ниш, 13. мај

Хоћу да вас уверим да ћу у Врховном савету одбране да заступам интересе свих грађана Србије и посебно интересе војске и нека се официри више не боје, долази њихов заштитник. Не долази онај који их је до сада прогањао, ко је отерао у пензију све учеснике рата, ко је отерао генерале старе 48 година у пензију. Сада долази неко ко другачије мисли о Србији, неко ко жели да српски официр највише воли Србију, највише на свету и да говори српски, а не да воли НАТО и да говори енглески. Док постоје радикали, у српској војсци команде ће и да се издају и да се примају на српском језику, нама преводилац за нашу војску не треба. Не требају нам саветници у Министарству одбране којима треба преводилац да би разумели шта им Србин каже.

Лозница, 2. јун

У последње две недеље НАТО је чак доставио списак генерала који не могу да остану у војсци. Ево, пензионисти их ових дана. Е па, ја им поручујем – вратићу вас у службу чим постанем председник Србије, јер ја баш хоћу такве генерале који воле Србију, који су је бранили, нећу оне који воле НАТО, јер ми нисмо члан НАТО-а и не треба да будемо.

Наш најновији авион је стар тридесет година, шта нас лажу, шта ћемо ми њима? Чиме да им помажемо, против кога да им помажемо?

Сремска Митровица, 6. јун

Прошле године сам говорио да наша војска не треба да иде у Ирак и Авганистан, да тамо није место за нашу децу, да наша деца не треба да држе пушку у руци, једино ако за треба, ако је у питању спас отаџбине. А наш посао није да ратујемо по свету. Шта су тада говорили моји политички супарници? Говорили су – Томислав Николић је против европских интеграција, он хоће да се ми изолујемо, да живимо одвојено од света. Да ли сада има иједног политичара у Србији који ће вам рећи – хајде да пошаљемо нашу војску и полицију у Ирак и Авганистан? Накнадна памет је најгора и најтежа.

А шта би било да су ову одлуку од прошле године спровели у дело и да су послали нашу војску, шта би било да нама неко дете без главе стигне овде у Србију? Неће отићи ниједно наше дете у рат док радикали буду водили бригу о судбини Србије.

О Хагу и хашким притвореницима**Прокуље, 30. мај**

Хоћу да победим да бих натерао Владу Србије да омогући одбрану хашким затвореницима, да им да сваки папир и сваки доказ, хоћу да их лично обиђем, да им улијем веру, да им кажем – прошла су времена кад су вас власти у Србији осуђивале, сада су на власти честити људи, патриоте. Хоћу да победим да видите како изгледа влада која има над собом једну поштenu контролу.

Зајечар, 28. мај

Ја немам репова иза себе, Војислав Шешел није оставио ниједан дуг, остали су му дужни сви грађани Србије. Није отишао да себи учини добро у Хагу, него је отишао да нама свима помогне. Ево, отишао је у Хаг добровољно, што не почиње то суђење, што му не дозволе, што нема прилику да се брани? Отишао је, нама се срце цепало, а он је оставио и породицу и странку и Србију, отишао је да се бори у борби која још тамо није ни почела шеснаест месеци. Шест месеци Војислав не може да се јави деци.

Ми смо Војиславу Шешелу дали завет, рекли смо му – ове бандите који су те отерали у Хаг сменићемо ми са власти. И овај став који шире Србијом да сте сви ви у Хагу ратни злочинци, то народ не мисли, то само власт говори. Када ми будемо власт, то више нико неће да говори.

Ја обећавам онима који су у хашком притвору, Србија ће им помоћи да спроведу своју одбрану, свима. Свима Србија мора да помогне, тамо се брани Србија, то знају сви. Један од њих, Слободан Милошевић, ако буде осуђен за геноцид, Србија се никад више неће извадити из финансијске кризе. А њему је потребна држава да му помогне, да му достави доказе да се од те оптужбе за геноцид одбрани.

Други, Војислав Шешел, мора тамо да докаже да наша идеја Велике Србије, идеја да сви Срби живе у једној држави, идеја да Србе не може нико да протерује са њихових огњишта, идеја да Србе нико не сме да убија, малтретира, није ратни злочин, него је то одбрана свог народа, што су многи спремни да ураде у својим државама.

Моји политички супарници кажу – увешће нам санкције зато што је Томислав Николић против Хага. Ма није могуће, па не хапсим ја по улицама оне који су оптужени, хапси их Влада. Видим да Влада не хапси генерале. Шта чекају? Да ја победим, па да кажу – хапси генерале. Па, ја сам политичар, ја нисам полицајац, ја нисам тужилац, ја нисам судија, то су ови из ДОС-а. Ја хоћу да у Србији свако ради свој посао.

Али хоћу да помогнем Влади Србије – ако неће да изручује генерале, ако неће више да изручује оптужене има моју подршку, има моју помоћ. Ако хоће да се коначно обрате целом свету и да кажу – ми смо држава, дајте нам већ једном све те оптужнице, отварамо суђења у Београду, дођите и присуствујте томе, хоћемо да ми судимо, јер ми смо их у рат и слали. Ако то хоће да раде, имаће моју помоћ и моју подршку. Неће имати моју подршку ако буду хапсили и они то врло добро знају и зато хапшења у Србији нема, и ако Бог да, неће их више ни бити. Онај ко са Србијом хоће да сарађује, мора према Србији да покаже поверење.

Али не оправдавам ниједан ратни злочин. И нико ко је отишао у рат, није отишао да пали, руши, силује, малтретира заробљенике, а ако је неко то учинио нека одговара, али ми ћемо да му судимо. Ми то осуђујемо, али не дамо политичаре, команданте, не дамо оне који су нам земљу бранили, или само зато што су бранили треба да иду у Хаг?

О Воји**Ужице, 11. мај**

Дошло је време да о судбини Србије одлучује Српска радикална странка и ми смо спремни да тај терет преуземо. Много више бих волео да је наш председник ту, али је сметао господи из Београда кад су лоше вршили власт. Постојала је опасност да их на првим изборима радикали победе.

Војислав Шешел је у Хагу по жељи ДОС-а и то зна цела Србија, и цела Србија их кажњава на изборима због тога. Војислав Шешел је у изолацији по жељи Војислава Коштунице и ДОС-а, да не би сметао у изборима, да не допринесе победи кандидата Српске радикалне странке. Па они не познају наш народ. Па тек сад ћете гласати за Српску радикалну странку. А ко ће од оних који су оптужени пред Хашким трибуналом сада добровољно да се преда? Предао се Војислав Шешел, испунио обећање дато пре осам година и ево пети месец у изолацији, не може да се јави породици, не може да спрема одбрану. Доказао је да је први српски политичар који не лаже, који испуњава обећања.

Али не заборавите, Војислав Шешел је са нама сваког дана, сваког часа, иако се нисмо чули са њим пет месеци. Све оно што данас радимо у Србији, све је програм, све је идеја, све је оно чему нас је учио Војислав Шешел. Због њега ћемо победити. Због њега. Не одричемо се онога који нас је окупио, који нас је водио, који се због нас жртвовао. Има ли друге политичке странке која би то могла да каже за свог председника? Има ли другог политичара који је заслужио толику љубав свог народа и свих грађана Србије? Е, зато ћемо да побеђујемо.

О Уставном суду**Ниш, 13. мај**

Хоћу да вас уверим да ће Уставни суд да буде састављен само од врских, еминентних правника, од професора Универзитета, којима ниједан колега неће моћи ништа да замери. Неће да ме интересује да ли припадају некој политичкој странци и којој и не тражим међу радикалима кандидате за судије, него тражим међу свим честитим људима. Нека ми се

Са народом

слободно јаве сви честити и поштени које је једна, друга, трећа власт прогањала. Хоћу да се са сваким случајем упознам и хоћу да у Србији судство буде апсолутно независно. Нећу да сарађујем са судијама да бих привео некога ко ми треба у затвору. Нећу да сарађујем са Скупштинам да бих продужио притвор четири године и да ми се смеје цео свет.

Хоћу да Србија буде земља слободних људи. Онај ко је заслужио да иде у затвор, мора прво да се докаже да је крив, онај ко је у притвору мора брзо да буде изведен пред судију. Ако нису у стању да против неког подигну оптужницу за две године, нека га пусте. Нема смисла, јер то може сутра да се деси некоме од вас. Хоћу да заштитим сваку породу у Србији.

О помиловањима

Лесковац, 15. мај

Нека ми се обрате и они који су у затворима, ја имам право да дајем помиловања. Али нека ми се не обраћају убице, они који су силовали, они који су деци продавали дрогу испред школских дворишта, не могу за такве да имам милости. Да видимо има ли честитих и поштених људи, има ли политичких затвореника, има ли оних који су брутално осуђивани на дуге временске казне. Сваки предмет хоћу да прочитам, да се са њим упознам, нећу да се ослањам на сараднике и саветнике. Верујте ми, хоћу да одговорам за сваки свој потез.

О противкандидатима

Лозница, 2. јун

Током кампање Томислав Николић ниједном није поминуо своје противкандидате на председничким изборима, који су га све време нападали, и онај из опозиције и онај из власти, само им је једном у Лозници упутио поруку:

Оканите ме се, људи, уопште се не борим против вас, са вама нећу да се свађам, ја имам своје разговоре са грађанима Србије, ја имам жељу да Србији помогнем да је лишим таквих какви сте ви, да је убедим да све може да буде боље, лепше, да у Србији може да се живи без свађе, да у Србији може да се живи поштено и да у Србији може да се живи од свог рада.

И немојте да вређате бираче Српске радикалне странке, господо противкандидати, има их много. Биће их до избора још више.

О белосветским и домаћим газдама

Врање, 22. мај

Ја немам газде нигде у свету, немам их ни у Србији. Нека се јави један који ме држи под контролом, нека се јави један који нам је дао динар да бисмо дошли на власт, а кад дођемо на власт да он харачи по земљи и да пљачка народ. Ја не зависим ни од кога.

Звали су ме неки криминалци током ове кампање па ме питају – да ли вам треба нешто, да ли вам треба нека финансијска помоћ. Ја кажем – не треба нам ништа, све што си радио по закону нека буде твоје, а за све што си урадио противно закону, када те буду ухапсили, немој да ми се обраћаш ни за какву помоћ, јер ја помоћи за такве немам.

О реалним обећањима

Чачак, 31. мај

Дуго радикали чекају ову прилику и ви знате, ми ту прилику нећемо да проиграмо. Зато вас ја данас не лажем. Ја вам не обећавам куле и градове, брда и долине, дворце и замкове. Ја вам не кажем – ако победим, за годину дана имаће те нова кола, за две године кредит за кућу – то је немогуће. Али вам зато кажем, Србијом неће владати лопови и криминалци, они ће бити у затвору, Србијом неће владати коруптирани политичари, Србијом неће владати мафија. У Србији ће деца почети да се осмећују, имаће будућност, имаће разлога да уче школу, родитељи ће имати разлога да живе у Србији, да је не проклињу, зато што је све оно што је опљачкано, још увек ту, у Србији.

Хајде, богати људи, који сте се обогатили поштеним радом, уложите мало у Србију, уложите у наше фабрике, уложите у наше раднике, немојте да чувате новац у сламарици или да га кријете негде у страним банкама.

О бољем животу

Јагодина, 3. јун

Ја вам обећавам – живећете боље, морају да вам створе услове да живите боље из дана у дан. Само искрено, само поштено, без крађе, без криминала, без корупције, без мита. Да се отворе и према Истоку и према Западу, да не служе никоме него да поставе услове које државници постављају.

Ја вам то гарантујем, ја то морам да урадим, па не играм се ја, ја се не кандидујем да бих се играо. Ја сам постигао у политици врх, ово је огромна одговорност. Имаћу против себе целу Владу, целу опозицију, а имаћу уз себе Српску радикалну странку и вас. Мени већа подршка не треба.

О страху

Смедерево, 7. јун

Ја се бојим само да једнога дана ви нећете бити задовољни мојим радом и бојим се Бога, а људи се не бојим. Не бојим се ни посла, целог живота сам радио, знају то моји политички супарници.

О изборном дану

Крагујевац, 26. мај

Србија времена више нема. Изађите на изборе са комшијом, пријатељима, родбином, гласајте према својој савести. Осврните се мало око себе, погледајте своју кућу, какво одело носите, погледајте у фабрику у којој сте радили, поведите децу за руку и чврсто их стисните, за њих гласајте, због њих гласајте.

Онда по савести, сами заокружите кога год хоћете. Ако ме победе, честитаћу им, али ако победим морају сви да дођу да ми честитају. И кад се вратите кући и знате за кога је комшија гласао, немојте са њим да се свађате, попите кафу и ракију, он је обавио своју дужност, ви своју, а у Србији нека увек на власти буде онај ко је освојио највише гласова.

Ја морам да победим, то је мој дуг, и према вама и према Српској радикалној странци и према Републици Српској и Српској Крајини и Косову и Метохији и Црној и Гори, и Војводини. Ми ћемо те ноћи имати изабраног председника Србије, а Србија ће те ноћи коначно имати будућност.

Писмо Томислава Николића министрима иностраних послова земаља Европске уније, поводом поруке Соланиног портпарола

НА КОГА СТЕ МИСЛИЛИ?

По завршетку првог изборног круга, са нарученом изјавом из Београда (неке домаће тзв. демократе су се уплашиле изборног резултата Томислава Николића), огласила се Кристина Гаљак, портпарол високог представника ЕУ за спољну политику и безбедност и поручила: „Европска унија се нада да ће народ Србије још једном јасно рећи не стагнацији и изолацији из прошлости и гласати за европску будућност своје земље. Сви демократски лидери Србије треба да раде заједно како би се остварио тај циљ. Србији је сада потребна нова енергија за реформе како би одлучно кренула ка прикључењу европској породици. Европа нуди помоћ у томе и тесно партнерство, али на Србији је да прихвати ту понуду,” истакла је Соланин портпарол.

Ова изјава је била само увертира за претњу Хавијера Солане грађанима Србије, која је уследила наредног дана. Наиме, он је поручио да народ Србије има право избора, али да ће исход избора имати последице које могу бити повољне, али и неповољне. Таква отворена претња није упућена ни једном народу, али то нас не изненађује када је у питању Солана. Ми га добро познајемо, чак нас и чуди како то да му прет већ није на обарачу.

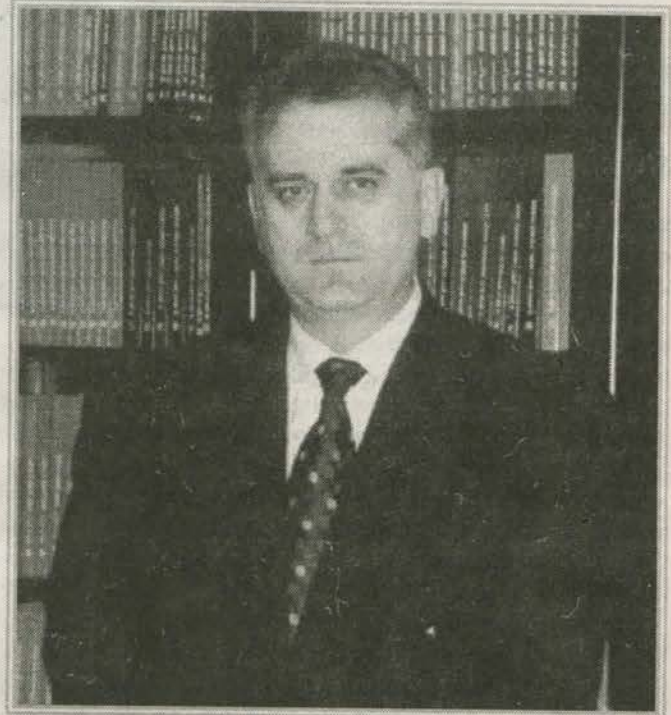
Реагујући на изјаву Кристине Гаљак, Томислав Николић је истог дана упутио писмо министрима иностраних послова земаља Европске уније, а сутрадан је уследила Соланина претња. Преносимо интегралну верзију Николићевог писма.

„Поштовани господине министре,

Иако министри иностраних послова Европске уније у својим закључцима о Западном Балкану нису у посебном делу реаговали на први круг председничких избора у Србији, као председнички кандидат који је добио највеће поверење бирача у Србији, имам обавезу, због грађана Србије, да реагујем на саопштење портпарола високог представника Европске уније за спољну политику и безбедност Кристине Гаљак.

У том саопштењу госпођа Гаљак каже да се Европска унија нада да ће народ Србије „још једном јасно рећи не стагнацији и изолацији из прошлости и гласати за европску будућност своје земље. Сви демократски лидери Србије треба да раде заједно како би остварили тај циљ”, каже се у писаном саопштењу портпарола Хавијера Солане.

Поштовани господине министре, обавештавам Вас да сам апсолутно против сваке врсте стагнације моје Србије и изолације из прошлости, а посебно против сваке врсте политичког и економског назадовања којем је Србија била изложена претходних година. Не знам ни на кога ни на шта сте мислили, али сам уверен да нисте мислили да је глас за европску будућност глас за уништење политичких институција Србије са којим смо се суочавали за време бившег режима, који представља мој противкандидат. Уверен сам да сте против сваковерсне корупције у врховима власти, а сигуран сам да не подржавате ни мафијашко деловање режима, као ни ону врсту сарадње са Европском унијом која се састоји у државној акцији препродаје хероина и кокаина деци са Запада. Такође, надам се да демократским лидерима не називате оне који су изумели гласање у Народној скупштини

даљинским путем из својих летовалишта у Турској и Грчкој, као ни оне које су подваљивали Европској унији и произвели шећерну аферу, или оне који су у поступку приватизације „Сартида” опљачкали једну немачку банку. Истовремено, сигуран сам да никада нећете подржати даље уништавање српских фабрика и производних погона, већ да реформаторима називате оне који би Србију да покрену из жабоквечице криминала, корупције, неспособности и неодговорности.

Користим ову прилику да Вас уверим да ћу као председник Републике Србије, своју дужност обављати у интересу грађана Србије и да ћу земљу водити у складу са свим прихваћеним међународним стандардима.

Такође, желим да Вас уверим да ћу водити политику мира и да ћу штитити права сваког грађанина Србије, без обзира на његову етничку, верску или политичку припадност, јер то је моја политика и политика странке којој припадам.

Спреман сам да сарађујем са свим земљама у свету у циљу остварења демократских начела, као што сам спреман и да се одлучно супротставим сваком виду криминала у Србији.

На крају, господине министре, желим да Вас уверим да ћу, супротно тврдњама мојих политичких противника, промовисати инвестирање страних компанија у Србију и да ћу бити гарант правне сигурности иностране имовине и капитала у мојој земљи.”

Томислав Николић

ТАДИЋ - КАНДИДАТ ЕНЕРГЕТСКЕ МАФИЈЕ

Борис Тадић, њај манипуланиј сновима и жељама једног најпаћеног народа, њај хипокритиј и унлажних обећања и увек спремног осмеха, причао нам је причу о стварању некаквог бољег, демократског друштва, а стварао је мафијашку државу.

Пише: Елена Божић Талијан

Сведочење првооптуженог за убиство Зорана Ђинђића, Милорада Улемекa Легије пред Специјалним судом показује сву трагику друштва у којем живимо, показује колико је далеко отишло растакање државе чију власт контролише мафија. Док су нас те самозване демократе свакодневно уверавале да су богом дани спасиоци ове земље и замајавали да само они и нико више, могу да нас изведу на прави пут и уведу у Европу, што би, ваљда, требало да буде синоним неког бољег живота, успели су да нас до гуше закопају у блатиште. Док су нам стално по мало измицали ту шаргарепу којом су упорно махали, лицемерно објашњавајући да транзиција „данас мора да буде болна, да би нам сутра свануло, да би сутра било много боље” и представљали да то „боље” само што није стигло, докусуривали су Србију. Данас смо много даље од тог свитања него што смо икада били.

Не може више Борис Тадић да се „опере”, ма колико покушавао, не може више да се дистанцира од својих – од свог

политичког оца Зорана Ђинђића, чији пут и визију, како сам каже, следи (а због таквих визионара земља нам пропаде), од Горана Весића који седи у његовом Изборном штабу и обезбеђује му финансијска средства, од Чеде Јовановића, Бебе Поповића, Зорана Јањушевића... Све су то његови, и он је до гуше умешан у сву ту прљавштину.

У међувремену се испоставило да њај испакнутиј „демократи”, који је покушавао да се оштресе својих блиских колега и њихове прљавштине, има одличне везе у мафијашким круговима. Наиме, крајем маја господин Тадић се састао са „босом” енергетске мафије Вуком Хамовићем у ресторану „Дака” у Хиландарској улици у Београду. Хамовић (иначе, финансијер Кошћуничине Демократске странке Србије), обезбедио је Тадићу сва неопходна финансијска средства, све што је потребно, само да Томислав Николић буде побеђен. Очигледно је да ће мафија, не само енергетска, учинити све да би одржала садашњу позицију и сигурност са државним структурама. Јасно је да у озбиљну борбу са организованим криминалом може једино да се упусти неко ко није ни у каквој вези са њима, а то је Томислав Николић, то је Српска радикална странка.

Борис Тадић не може више да најада друге да су се састајали са Милорадом Улемекoм Легијом, јер се и он са Легијом састао иеи иуша. Тадић се као савезни министар за телекомуникације састајао са грчким бизнисменом Александром Ксантулисoм, кога је на састанке доводио Легија. Том приликом су били присутни припадници Јединице за специјалне операције Саша Пејаковић звани Пеле, извесни Лечић звани Лека и извесни Палас. Сусрети су се одигравали у хотелима „Хајати” и „Интерконтинентал”, а Ксантулиса су при доласку и одласку праћили припадници Јединице за специјалне операције. Какав врхунски лицемер, њај Тадић!

Борис Тадић, тај манипулант сновима и жељама једног нападеног народа, тај хипокрит пун лажних обећања и увек спремног осмеха, причао нам је причу о стварању некаквог бољег, демократског друштва, а стварао је мафијашку државу. О каквом нам то уласку у Европу, о каквој сарадњи са Западом говори? Да ли је то она врста сарадње која се састоји у државној акцији препродаје дроге на Западу? Да ли је то наша „боља“ будућност? Свако нормалан рећи ће – не таквој будућности.

Без обзира на све остаје питање – како смо доспели доде (када кажем „ми“, мислим на нас као народ) а да се нисмо људски побунили, како је настала та, извесна неосетљивост на страшно урушавање свих могућих вредности, зашто смо чекали до сада, јер, очигледно је да се тек скоро народ коначно пробудио и решио да се побуни против ове криминалне „демократизације“ коју преживљавамо од 5. октобра.

Недавно се Томислав Николић, потакнут питањем новинара о утицају Легијиног сведочења на предстојеће изборе, новинарима обратио следећим речима: „Вас уопште није занимало одакле им толики новац, како могу тако добро да живе. Зашто њихови пријатељи постају најбогатији у Србији? Зашто не могу да се отресу својих најбогатијих пријатеља? Није

лако без иједног финансијера организовати кампању, као што то ми радимо. И нама се нуде, из ваздуха би слали новац

у Српску радикалну странку, само када бисмо мало попустили. Али би ме чекало овако нешто једног дана. Једног дана неко би рекао – Извините, али овај човек је вас финансирао. Е, па боље је да немамо ништа, него да нас такви финансирају. Много је боље, много је часније.

Ми заиста желимо да сарађујемо са Западом, али не тако што бисмо њиховој деци продавали дрогу, не тако што бисмо њихове финансијере плачкали по Србији, не тако што бисмо тражили неки проценат за сваки посао који се у Србији обави а да заузврат дајемо делове или српске територије или делове српских интереса. Ми хоћемо да штитимо Србију, све грађане Србије, нама не треба ништа,” нагласио је Николић.

Међутим, упркос свему, господин Тадић и даље нас свакодневно, уз обавезан манекенски осмех, уверава како је он велики демократа и још без икаквих скрупула упућује најгоре расистичке поруке, попут оне да мора да се заустави победа „дисциплиноване неевропске мањине”, при том мислећи на Српску радикалну странку и њене присталице. Шта значи та изјава човека који претендује да буде председник, ваљда, свих грађана? И како он уопште мисли да зауставља ту „дисциплиновану неевропску мањину” или, како каже, „радикализацију” Србије, ако је то воља већине грађана Србије. Ако је то воља већине грађана Србије, на легалним, демократским изборима Томислав Николић ће бити изабран за председника Србије. Тада ће бити демократски изабрани председник, а сада је демократски кандидат. Ово истичем, јер неки упорно покушавају да направе бесмислену поделу између демократских и недемократских кандидата, само да би поделили народ и посебно, негативно обележили присталице Српске радикалне странке. Па, зар то ради демократски кандидат? Нека они и даље поручују не – радикализацији, Српска радикална странка каже не – криминализацији Србије. Они не могу да буду изабрани, зато што су криминалци.

АНТИДЕМОКРАТСКИ ДЕМОКРАТА

Српски народ је ојеш суочен да бира између пољитичке истине и лажи, између истинске демократије и маскиране демократије, између сарадње и претње, између националног достојанства и продаваца морала, између отворене сарадње са свима и пољитронства само једном делу Европе. То су две пољитике. Сваки разуман човек зна за какву Србију се залаже Тома Николић, а за какву антидемократски демократи.

Пише: др Зоран Аврамовић

У свету постоје безбројни начини манипулативне употребе демократије. Најдрастичнији пример је онај у коме вас демократе уверавају да су они демократе када бацају бомбе на један народ и тврде да је то у интересу демократије.

И у Србији се демократија употребљава на манипулативан начин. Једна групација странака и јавних личности већ десетак година говори за себе да су демократе иако су њихов говор и понашање директно супротни демократији. Они који су уз помоћ оружја освајали институције током „октобарске револуције“ имају образа да за себе тврде да су демократе! Та политичка групација заправо дели Србију на тобоже демократски и недемократски део. У Србији, по њиховом говору, постоји „продемократски“ и „недемократски део“ појединаца и народа.

Да испитамо ову политичку превару са далекосежним последицама. Најпре, једна начелна ствар. Ко је демократа? Да би се неко именовao као демократа, он мора да поштује законе и правила демократске игре. То значи, једнакост и равноправност у борби за гласове бирача. Други критеријум су средства која се користе у борби за власт. Ниједан истински демократа неће користити лаж, обману и превару у својој борби против супарника. Јер, уколико он употребљава лаж као средство освајања власти, он ће користити лаж и као средство одржавања на власти. То би била власт без морала.

У Србији постоји велики број антидемократских демократа. То су они који за себе тврде да су демократе а у суштини су антидемократе или недемократе. Илустроваћу ову појаву на примеру Бориса Тадића. Нема сумње да би Борис Тадић себе сврстао међу демократе. Он, штавише, за себе говори да хоће „Србију у демократској Европи“ (као да Србија није у Европи). Мора се признати да Борис Тадић није за легалну процедуру којом би елиминисао противнике. (Ово се не односи на новца који користи, будући да је то богата кампања, или треба доћи до података о изворима новца, поготову ако је из иностранства. Вишак новца је нарушавање једнаких услова). Међутим, његов говор је суштински антидемократски и у његовом средишту је елиминација противника из политичке утакмице. Овде ћу навести неколико његових реченица које леде крв у жилама. То су реченице пуне претњи а то могу да буду зато што садрже лажи и обмане о противнику. Политичка истина по дефиницији не мо-

же да буде претња већ слобода. Па, да наведемо те речи антидемократског демократе.

Од почетка ове председничке кампање 2004. он иде по Србији и говори како ће да „спречи радикализацију Србије“ (спречи!). Према ономе што је пренела телевизија, он је говорио и овакве ствари: „радикали представљају диктаторску прошлост“, они су азијска Србија а он је европска, они су за повратак у деведесете године, итд. Тадић је одлучан: „Не желим да их више видим“. У летку који је објавио преко целе стране у „Политици“ 10. јуна 2004, налази се и реченица којом је отпочео кампању: „Кандидујем се за председника, јер нећу да дозволим радикализацију Србије“. Свако разуман се мора упитати – каквом то силом Тадић неће дозволити радикализацију Србије? Ако грађани својим листићима хоће радикале на власти (или било ког другог) како то „демократ“ Тадић мисли да спречи? Нема другог до оружје, насиље – које је, узгред буди речено, било коришћено у октобарској револуцији. Да је тако нешто могуће, уверава ме и недавно ћутање антидемократског кандидата поводом акције његове омладине у забрани промоције књиге „Бинђић у мрежи мафије“. Сваки демократа би подигао глас, а то је јавно учинио једино Александар Вучић.

Пример Бориса Тадића, као на длану показује како се стратегија лажи, обмана и претњи маскира у демократију. Сува је лаж да радикали желе у прошлост. У својој кампањи Тома Николић је искључиво говорио како да се реше проблеми који су опхрвали Србију. А о прошлости би се могло говорити на аналитички начин. Рецимо, у време када су Срби бранили своје право на самоопредељење, Тадићеве демократе и он сам, су се ругали и цинкарили Србе по свету. Нико им није оспоравао право да критикују власт и у та изузетно тешка времена за српски народ, али су показали кукавичлук и несолидарност у најтежим данима за Србе и српски народ. И неко са таквом прошлосту се усуђује да лаже о жртвама које су дате за Србију. И такав треба да влада Србијом. Сачувај Боже!

Дакле, српски народ је опет суочен да бира између политичке истине и лажи, између истинске демократије и маскиране демократије, између сарадње и претње, између националног достојанства и продаваца морала, између отворене сарадње са свима и полтронства само једном делу Европе. То су две политике. Сваки разуман човек зна за какву Србију се залаже Тома Николић, а за какву антидемократски демократа.

ТАДИЋЕВА ДЕМО(Н)КРАТИЈА

Кампања Бориса Тадића заснива се искључиво на демонизацији Томислава Николића. Ништа ново, ДОС и Демократска странка од 5. октобра 2000. године у овој земљи нису урадили ништа конструктивно, њихова пољитичка састаја се само у љубављу и хайшењу пољитичких пројивника. Да којим случајем победи у другом кругу, Тадић не би одвео Србију у Европу, него право у девети круг. Пакла, оног Данијевог, наравно.

Пише: Огњен Михајловић

Једини јачи противкандидат Томиславу Николићу у првом кругу председничких избора био је Борис Тадић. То несумњиво потврђују бројке које стоје иза њега, али заиста је питање да ли ће успети да у другом кругу потврди резултат који га је довео на место вицешампиона. Лако је могуће да се његова предизборна кампања уруши као кула од карата под притиском доказа који управо пристижу из Устаничке улице. Јер, немогуће је да донедавно министар војни није знао, па све да и није умешан, за интернационалне активности покојног Ђинђића и још живахног Чедомира.

Неће бити да је Тадић неинформисан, ипак је то човек из непосредног Ђинђићевог окружења. Незаинтересован? Неопростиво ако је то у питању, бити министар а затварати очи пред таквим криминалним активностима. Ћутао је зато што је чекао свој тренутак, да очисти странку, па да чистог образа крене против „радикализације Србије“? Можда, али је знао или претпоставио да ће Ђинђић бити убијен, да ће на унутарстраначким изборима победити Живковића, истовремено одувавши Јовановића... Једном речју, много тога се не уклапа у његов светли лик, ауру коју гради око себе од тренутка када је одлучио да се кандидује за председника Србије. На пример, поспремање странке баш и није било генерално, остадоше у редовима жутих и Пајтић и Весић и још многи знани и незнани борци за демократију, који су својим скромним, али у датим тренуцима изузетно ефикасним прилозима, знатно унапредили демократске процесе у нашој заосталој земљи. Заосталој до њиховог доласка на власт, наравно.

Како дођоше, тако нас унапредише, пре свега у погледу свог научно-техничког усавршавања путева и метода гласања. Шеф посланичке групе Демократске странке у Скупштини Србије Бојан Пајтић, није знао, па није ни страдао поводом Нединог излета у Бодрум. Заиста би било безобразно од великог шефа посланичке групе очекивати да зна где су му посланици, шта раде, да ли су гласали или не, као и сличне, апсолутно неважне ствари. Ипак, поводом Бодрума страдала је ситна риба – Срђа Поповић и још ситнија, Ален Селимовић.

Према томе, није баш неко чишћење у питању, поготово када се присетимо још једног ранијег случаја даљинског гласања. Приликом изгласавања Закона о раду, испоставило се да је пресудио (у корист предлагача, наравно) један једини глас, онај који је припадао Браниславу Новаковићу, који је због свог пожртвовања награђен и унапређен. Демократска странка је правилно проценила пожртвовање свога посланика Новаковића и частила га постављењем на функцију председника свог војвођанског огранка, где је доспео са градског (новосадског) нивоа. Како да се не награди силан пут који је прешао тог дана? Из Солуна у Београд, да гласа, па назад у Грчку где је само два часа касније одржао говор.

Овај начин гласања је очигледно базиран на неким експериментима Николе Тесле који је размишљао о бежичном преносу енергије, јер Новаковић није ишао редовним летом, што је потврдио ЈАТ, нити неким приватним авионом, што је потврдила контрола летења. Ово научно достигнуће Демократска странка још држи у тајности, мада се на примеру Бодрума показало да овај научнофантастични транспортер није увек поуздан.

Дакле, тако се Борис бори. У његовој борби нема принципијелности, ничег узвишеног, у питању је само лична рачуница, обична кадровска комбинаторика којом Тадић учвршћује свој положај у странци.

Предизборни програм тог и таквог Бориса Тадића стане у две просте реченице, једну безобзирну и другу приглупу. Она прва, општепозната, гласи: „Зауставићу радикализацију Србије“. У преводу на његов језик демократије то значи да нема намеру да поштује милионски број гласача Српске радикалне странке, те да ће напути странку првом приликом забранити. Уствари, права истина је да Тадић нема никакав програм, због чега наступа искључиво са мржњом као јединим сопственим производом којег нуди бирачима. Шта би да му није Томислава Николића, кога би онда мрзео, кога би блатио, цинкарио и вређао на све могуће начине.

Друго његово упориште у овој кампањи је изражено у његовом, како је сам дефинисао „проевропском“ путу. Као, само са њим на челу Србија сигурно улази у Европу. Из те пропагандне поруке произилази да би Томислав Николић своју отаџбину, вероватно, преселио на Северни пол или у Азију. Да би ова бесмислица добила потврду, он и његови бројни мисионари обијају прагове европских престоница, о америчким праговима да не говоримо. Без обзира што је очекивана подршка јавно нуђеног вазалства изостала, упорно лаже да су Европљани на његовој страни. Механизам је једноставан, за подршку Јошке Фишера чујемо из уста Миролуба Лабуца, а на чијој је страни Солана, објашњава нам Вук Драшковић.

А истина је једноставна до баналности. Србија ће ући у Европску унију оног дана који је већ одређен; датум је одавно познат, само није саопштен. Није Тадић никакав гарант европске интеграције, то је Србија сама по себи. Не само због свог географског положаја. Иако исцрпљена ратом, санкцијама и силним приватизацијама, наша Србијца је још увек најјача земља Балкана. Чак је и степен демократије на солидном нивоу, без обзира што би Тадић забранио неку странку само зато што је већа од његове. Да упростимо, ако смо баш толики никоговићи, зашто су нам протекле зиме цепали и уносили дрва грађани неких суседних, у Европу дубоко интегрисаних држава, са све звездицама на плавим пасошима. Толико о две кључне фразе из Тадићеве кампање. Фразе и ништа више.

Ипак, добро је што баш овако наступа уочи избора. Шта би тек радио да победи?

РУСКА ПОДРШКА

Крајем маја Српска радикална странка и руска посланичка група „Отаџбина” пошлале су у Београду прошироко о међустраначкој сарадњи и сарадњи међу посланичким клубовима. Представници веома ушлицајне, шреће по снази посланичке групе у државној Думи Скујшћине Руске Федерације „Отаџбина” (руски – Родина) посетили су седиште Српске радикалне странке и њене посланичке клубове у Скујшћини Србије и Црне Горе и у рејубличком парламенћу. На позив ујраво ове посланичке групе Томислав Николић је недавно боравио у Русији.

Пише: Елена Божић Талијан

Господин Димитриј Рогозин, шеф посланичке групе „Отаџбина” и његов колега посланик, господин Јуриј Савелјев крајем маја посетили су српске радикале. Они су у срдочној, топлој и пријатељској атмосфери разговарали са високим функционерима Српске радикалне странке. Господин Рогозин је већ трећи пут у Думи, у претходном сазиву је био председник Одбора за међународне односе и шеф руске делегације у Парламентарној скупшћини Савета Европе. Он посебно воли да истакне да његовим венама тече црногорска крв јер је његов прадеда био Црногорац. Изузетно се залаже за очување суверености наше земље и реализовање српских националних интереса.

Дајући отворену подршку Томиславу Николићу на предстојећим председничким изборима, он истиче: „Ми добро схватамо у какво смо време дошли и баш смо због тога и дошли. Урадићемо све што је у нашој моћи да Србији вратимо веру у то да у Русији има политичких снага које ће подржа-

ти победу српских патриота! Желим да изразим своју подршку и симпатије према вашем лидеру који се сада бори у Хашком трибуналу. Искрено вам желим победу на изборима. Сматрам да ће оваква влада каква је ових неколико година била у Србији отићи, да ће ово безнађе да се заврши и да ће на власт доћи људи који су динамичнији, који су патриоте и који знају шта жели српски народ,” нагласио је Рогозин.

Господин Савелјев је водећи руски стручњак у области балистике. Пре избора у Думу био је ректор највеће високошколске установе, руског војног института у Санкт Петербургу. Он је познат не само у Русији, већ и у Америци јер је Конгрес Сједињених Америчких Држава доносио посебну Резолуцију о њему. Наиме, када је Америка почела да бомбардује Југославију, Јуриј Савелјев је са свог Института протерао све америчке професоре и студенте. Он је на америчкој листи непријатељ број један. На опште задовољство, господин Савелјев је проглашен за почасног члана Српске радикалне странке.

Према речима господина Рогозина, посланичка група „Отаџбина” сматра да је Српска радикална странка најјача политичка странка не само у Србији, него и на Балкану. Он је изразио жељу да се потпише протокол о њиховој посети и даљој сарадњи, што је и учињено.

Протокол о даљој сарадњи између Српске радикалне странке и руске посланичке групе „Отаџбина” подразумева сарадњу на свим нивоима, од стручне до политичке и треба да донесе општу корист нашој држави и народу. Господин Рогозин је истакао да је Русија сада у могућности, а и они као политички фактор могу да утичу на то да се Русија са својим капиталом појави у Србији, да интензивније учествује у приватизацији и улагању, у докапитализацији наших предузећа како би се успоставио баланс између западног капитала и капитала који долази са истока.

Димитриј Рогозин, иначе, није први пут код нас, посећивао је Београд више од 10 пута. Каже да господина Шешеља познаје од 1994. године. „Тада сам га сматрао за веома, веома важног политичара који руководи странком која је најстарија странка код вас овде,” истиче Рогозин.

Ђинђић стопирао руску иницијативу за помоћ Косову и Метохији

Нашим пријатељима из Русије домаћин у седишту Српске радикалне странке био је Томислав Николић, заменик председника странке, у Скупштини Србије и Црне Горе Драган Тодоровић, шеф Извршног одбора странке, а у републичком парламенту Гордана Поп-Лазић, потпредседник Централне отаџбинске управе. Током разговора господин Рогозин је посебну пажњу посветио кључним проблемима наше земље и начинима на које они могу да помогну у решавању тих проблема. То су била питања везана за Косово и Метохију, Републику Српску, Црну Гору, Хашки трибунал и економију. Српска радикална странка је веома задовољна што по свим питањима „Отаџбина“ има готово истовестан став и што ће у овој посланичкој групи у руској Думи имати подршку пред свим међународним организацијама по овим питањима.

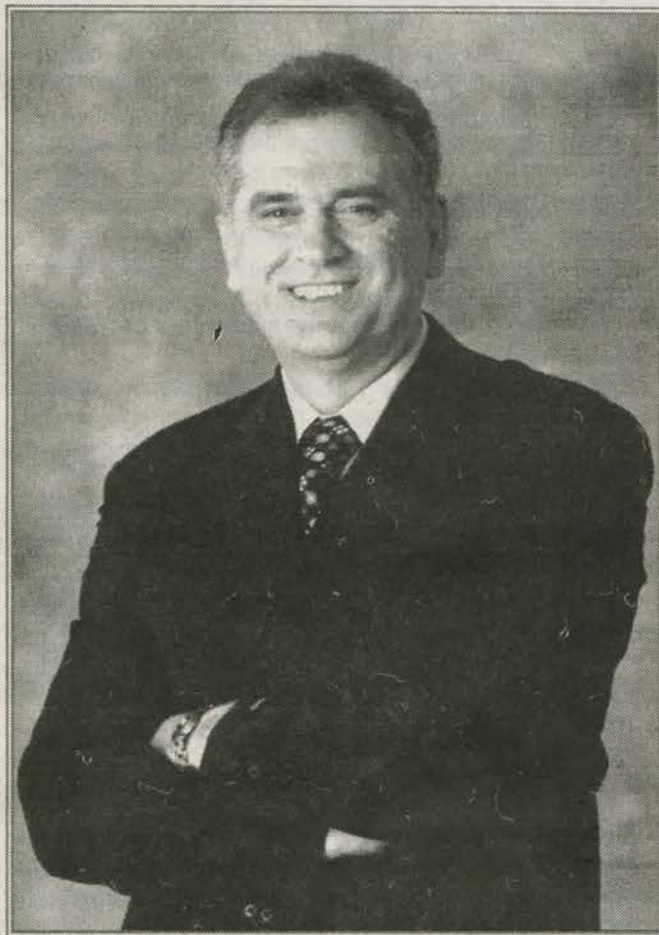
Говорећи о Косову и Метохији, шеф посланичке групе „Отаџбина“ истакао је да се не сме дозволити никаква ерозија Резолуције 1244. „Оно што је најбитније је да се на Косово и Метохију врате српски полицајци и српски војници и

Солідарности са породицом Шешељ

Господин Димитриј Рогозин је изразио жељу да посети госпођу Јадранку Шешељ у знак солидарности и дивљења према председнику Српске радикалне странке и према свему што јој и чему је изложена његова породица, којој је већ пет месеци, противно свим међународним правним нормама, које се односе на поштовање људских права и слобода, онемогућена свака врста контаката.

Димитриј Рогозин је обавестио госпођу Јадранку Шешељ да ће његови посланици у Савету Европе, уз подршку њихових многобројних колега из других европских земаља поднети итузбу Европском суду за људска права против Секретаријата хашког трибунала због флагрантног кршења права породице која чине саставни део људских права. Господин Рогозин намерава поческом јуна да поднесе захтев да посети Војислава Шешеља и да са њим разговара о условима у којима борави и његовом пребивању у приватној. Консултоваће се са њим о покретању иницијативе пред међународним стручним институцијама и форумима за процену правне уштељености хашке оштружнице према којој треба да му се суди за идеју и политичко деловање, што је незамисливо у демократском друштву.

Димитриј Рогозин се интересује и за врсту помоћи и бригу коју показује држава у Шешељевом случају и његовој породици и понудио сваку врсту помоћи у име своје странке. Госпођа Шешељ се захвалила истичући да има осећај да је режиму драго што је њихов политички противник зашочен у Хагу и да само српски радикали брину о њој.

уопште неки облик власти који би могао да заштити српске интересе”, нагласио је Рогозин.

„Када сам био председник Одбора за међународне односе, имао сам једну иницијативу да, са колегама из Бундестага у Немачкој, и из националних парламената Француске и Италије, формирамо једну делегацију која би отпутовала на Косово ради инспекције, односно провере да ли се испуњавају све тачке Резолуције 1244. Посланици ових земаља би били ти инспектори и сачинили би један извештај који би био презентован Савету безбедности. Међутим, ту иницијативу зауставио је покојни премијер Србије, господин Ђинђић. Он је ставио вето на такву иницијативу и она није реализована.

Ти извештаји требало је да се размотре на седницама Савета безбедности 2002. и 2003. године. Ја сам о томе говорио са својим колегама из скупштина Француске, Немачке и Италије и они су били сагласни, само једна страна није била сагласна – српска Влада.

Ако ви сматрате да је ова иницијатива за вас прихватљива, мислим да би било могуће да се поново вратимо на њу, односно да искористимо наше европске парламентарце, који много говоре о поштовању међународног права, али по том питању ништа не раде. Било би могуће да председници европских националних парламената поднесу један такав извештај Савету безбедности Уједињених нација. Потребно је да се Савет безбедности врати на разматрање тока испуњавања Резолуције 1244,” нагласио је шеф посланичке групе „Отаџбина”.

Објашњавајући зашто је дошло до повлачења руског контингента са Косова и Метохије, Рогозин је рекао: „Још

прошле године, када се знало да ће доћи до повлачења, разговарао сам са руским председником о томе. Мотивација председника Русије за такав потез је чињеница да је руски контингент потчињен НАТО генералима на Косову, што је недостојно Русије, и да она не може да испуни своју мисију, а то је заштита Срба, и да због тога не желимо да учествујемо у туђој прљавој игри. У току полемике, доста емоционално сам рекао – Добро, хајде да укрцамо преостале Србе на руске тенкове или оклопна возила и да их превеземо у зону безбедности! Путин је рекао да се са тим не слаже, јер је у суштини Косово домовина Срба и да треба учинити све да они остану на тој територији.

Када је ове године дошло до експлозије мартовског насиља на Косову, наша посланичка група је предложила да се омогући свим оним косовским Србима, који би то желели, да добију политички азил у Русији.

Предлог и даље остаје на снази. Ако буде врло тешка ситуација, уколико не буде могуће да се избеглице са Косова сместе овде, на овој територији, да за њих организујемо смештај, или у једном прелазном периоду или то може бити и неко трајно решење. Међутим, јасно нам је да то није пожељно, јер то ипак значи одлазак Срба са Косова. Ми ћемо се у том смислу руководити вашим жељама," истакао је Рогозин.

Република Српска не сме да буде уништена

Када је у питању ситуација у Босни и Херцеговини, господин Рогозин је нагласио да су они категорички против кантонизације, јер ће то довести до уништења Републике Српске. „То не сме никако да се допусти. Ако желе да спроведу кантонизацију, нека кантонизирају Хрвате и муслимане, али ако крене процес нарушавања државности Републике Српске и њено рушење, онда сматрам да ће бити време да се покрене питање припајања Републике Српске Србији. И српски народ, као, уосталом, сви народи на свету, имају право на спајање оних територија где живе припадници њиховог народа, где су сахрањене кости њихових предака и где се проливалa крв за њихову независност.

Администрација која је тамо, ти високи представници, па они не знају шта да раде да би били запослени. Један од високих представника је тамо чак и уносио податке у пасош, и то са правописним грешкама. Тамо се налази 11.500 међународних чиновника, а сваки од њих месечно прима најмање 10.000 долара. Наравно, треба видети како да се та дивизија нерадника што пре одатле склони, односно избади. Подразумева се да ће они сами производити проблеме да би тиме оправдали своје присуство, своје високе плате," рекао је Рогозин.

Карлу дел Понте у лудницу

Једна од кључних тема разговора био је и Хашки трибунал. „Русија не финансира Хашки трибунал, не признајемо га као судску инстанцу и немамо никакве односе са њим. Захтеваћемо да он што пре заврши са радом," нагласио је господин Рогозин. Он је оценио да су циљеви и акције овог Трибунала већ одавно изашли изван оквира који су били предвиђени Дејтонским споразумом.

„Ако је Милошевић крив, нека то решава сам српски народ у Србији. То је у ствари питање суверенитета национал-

ног система правосуђа. Хашки трибунал нема право, није надлежан да суди Милошевићу, Шешељу и другим српским лидерима, јер је Србија суверена држава и има свој национални независни правосудни систем. Захтевамо хитно ослобађање Шешеља, Милошевића и других српских затвореника, а госпођу Карлу дел Понте треба хитно сместити у лудницу.

Што се мене и наше странке тиче, ми ћемо покренути иницијативу да се госпођи Дел Понте не да виза за улазак у Русију, наравно у циљу њене безбедности," нагласио је шеф посланичке групе „Отаџбина".

Он је свим народним посланицима и активистима Српске радикалне странке пожелео да што пре дочекају Војислава Шешеља из Хага. „Господина Шешеља сматрамо највећим српским патриотом неустрашивим човеком, а госпођи Дел Понте желимо да што пре седне на оптуженичку клупу", истиче Рогозин.

Мафијашке структуре хоће независну Црну Гору

Димитриј Рогозин је у разговору истакао да они не виде Србију одвојену од Црне Горе. „За то се залажу црногорске мафијашке структуре да би на тај начин отклониле одговорност за организовани криминал, за шверц људи и наркотика. Ми имамо додатне информације о тим групама које стоје иза сепаратистичких тежњи у Црној Гори и те кругове бисмо могли јавно да експонирамо и да покажемо ко је заправо иза тога," каже Рогозин.

Српски и руски интереси се подударају

Димитриј Рогозин је, објашњавајући зашто је неопходно да Русија подржи Србију, истакао да ту није реч о неком добротворном раду, већ о чистом интересу, јер се заштитом суверенитета и граница наше земље штити и Русија.

„Хоћу да кажем да историју знамо и нећемо је заборавити. Сада је битно схватити једну ствар. Ја увек говорим у јавним наступима – шта ви мислите, да су руски цареви били идиоти што су бранили Београд? Зашто су они спремали српски официрски корпус? Зашто су још тада наоружавали српску војску? Само због једног једноставног разлога. Срби су својом независношћу и границама бранили највеће светиње Русије. Тако је сада. Независност, реална економија Србије, имунитет српског народа, успостављање територије српског народа – то је оно што Срби морају да сачувају, али све су то ствари које одговарају и руском националном интересу. И треба подржавати увек вапе напоре који побољшавају те интересе. Ја стално говорим на телевизији у Русији – није то наш добротворни рад, већ наш чист интерес, али не треба од тога правити будалаштине.

Што се нас тиче, ми овде можемо да вам будемо корисни у економском смислу. И сматрам да, када прође предизборна кампања, направимо групу веома успешних бизнисмена који ће доћи са конкретним пројектима за сарадњу између Русије и Србије, у области металургије и енергетике на пример. Затим, ђубриво, производња здраве хране.

Ми имамо неку своју економију која иза нас стоји. У области енергетике са нама раде људи који су власници 50 процената украјинског енергетског система и у значајном степену учествују у раду на Уралу и далеком истоку Русије.

Веома су успешни у унутрашњој борби са Чубајисом, који је експонент дивљег капитализма у земљи. Тренутно он држи најкрупнији монопол, монопол енергетског система, али тај монопол је већ почео од њега да узима. Активно радимо у прибалтичким републикама," објашњава шеф посланичке групе „Отаџбина”.

Српски фактор у руској националној политици

Димитриј Рогозин је током разговора велику пажњу посветио и прожимању националног између два народа. Он истиче да српски фактор у руској националној политици има огроман значај. Присетио се и извесних догађаја везаних за рат с оне стране Дрине. „Била је једна емисија коју су наши политички противници припремили о догађајима из 1994. године, када сам ја боравио у Босни. Тада сам блиско сарађивао са председником Караџићем и генералом Ратком Младићем и организовали смо на Палама и у српском Сарајеву слање руских добровољаца, који су сматрали за част да бране српске земље и интересе. Ти добровољци били су Руси, Бугари, Грци, Украјинци, чак је био и један младић који је пореклом Рус, али живи у Америци и дошао је из Америке да се бори овде. Тада је требало да се Русија компромитује и да се покрене кривични поступак против мене. Руси који су се тамо борили нису били плаћеници, они нису добијали никакав новац, они су то радили добровољно.

Мој прадеда је био Црногорац и он је био добровољац 1904. године. Та емисија је била потпуно негативна, са негативним конотацијама, али је, баш због тога, моја популарност нагло у Русији скочила. На улици су ме сви питали да ли је потребно још добровољаца.

Хоћу да вам кажем да су симпатије грађана према вама велике. Међутим, неки људи који су били на власти у време кризе на Балкану, мислим и на Черномирдина и на Јељцина, апсолутно ништа нису урадили поводом свега што се дешавало овде, укључујући и бомбардовање Србије. Ја их лично презирем.

Исход такве њихове политике је победа нашег блока, који је добио девет процената, што значи да је пет и по милиона људи гласало за наш програм, који подразумева да је српски народ наш братски народ и да је заштита српских интереса и наш интерес," истакао је Рогозин.

О Милошевићу и Коштуници

Господин Рогозин се присетио и неких својих сусрета са Слободаном Милошевићем и Војиславом Коштуницом. „Сећам се нашег последњег сусрета са Милошевићем, то је било два месеца пре победе Коштунице. Био сам у Београду и срели смо се у његовој резиденцији. У разговору смо провели три сата. Ја одлично знам ваш језик и причали смо само нас двојица, никога више није било. После тога сам информисао Путина о том разговору, а мој општи утисак је био да поред мене седи човек који је све изгубио. Његове руке су стално дрхтале. Пушио је цигарете једну за другом. Обавестио сам Путина да је у врло лошем стању.

Када је његова кампања почела, ја сам био сасвим сигуран да ће Коштуница победити, јер и Коштуницу добро познајем десет година. Када се он разишао са Ђинђићем, тада смо се ми сретали. У тој перспективи – да ли Ђинђић или Коштуница, увек смо радије бирали Коштуницу. Проблем код Коштунице је што је он човек без енергије, а да би се ствар покренула, потребна је унутрашња енергија.

После победе долазио сам са Путином у Београд. Путин је долетео из Љубљане, а после смо одавде, из Београда одлетели на Косово. Обратио сам баш пажњу на чињеницу да се око Коштунице одједном створила велика количина Ђинђићевих људи. Мене је интересовало да ли постоји неки реалан план за Косово и Метохију, а не само у неком „бла, бла, бла", причању, шта ће Србија да уради поводом повратка контроле на Косово и тада сам заправо схватио да у тој Влади седе марионете. Они су бркали своја објашњења, лоше су владали лекцијом коју им је неко објаснио," присећа се својих утисака Рогозин.

Представници Српске радикалне странке и руске „Отаџбине" сретле се поново у Москви, већ 3. јула, на конгресу странке домаћина.

Радомир и Бранислав Николић о свом оцу

САЧУВАО ЈЕ НАШУ ПОРОДИЦУ САЧУВАЋЕ И ДРУГЕ

„Научио нас је да се све што чинимо у живојој враћа истом мером, без обзира да ли је то што чинимо добро или лоше. Тако гледамо на животи и трудимо се да чинимо људима добро. Ја мислим да он добро пре свега жели Србији”, каже Радомир.

Пише: Марина Томан

Томислав Николић је један од ретких политичара на овдашњој политичкој сцени који се увек трудио да своју породицу држи што даље од очију јавности, новинара и телевизијских камера. Ожењен је Драгицом, својом љубављу из младости, и има два сина, Бранислава и Радомира. Они који га знају, описују га као тихог и ненаметљивог комшију, пријатеља и колегу, узорног супруга и оца. Као млад, стицајем трагичних околности најпре је остао без мајке и брата а касније и оца. Београдски митинг, на коме је породица Николић била на окупу пружајући подршку свом супругу и оцу, био је прилика да попричамо са његовим синовима.

Старији, Радомир има 28 година, завршио је вишу пословну школу а сада завршава студије економије на Универзитету у Крагујевцу. Прошле године оженио се Милицом, а у новембру ће постати отац а Тома деда. Каже да због тога нема срећнијег човека од Томе, међутим, лекару, који је иначе Томин пријатељ, забрањено је да будућем деди открије да ли ће добити унуку или унука – Радомир жели да то буде изненађење.

Бранислав има 25 година и активно се бави фудбалом. Из земунског „Телеоптика” прешао је у „Партизан”. Упоредо завршава студије на Вишој тренерској школи. „Док није почео с активним бављењем политиком, тата је долазио на све моје утакмице. И док сам као омладинац тренирао у „Партизану”, није пропуштао утакмице ни код куће ни у гостима”, прича Бранислав, који је са црно-белима био омладински првак државе у генерацији с Илиевим, Дуљајем, За-

вишићем. Каже да му је чињеница да му је Томислав Николић отац више одмогла него помогла у каријери. „Свима сам због тога морао душло да се докажујем. Сви су на мене гледали као на Томиног сина, чак ме и у клубу сви зову Тома, а мислим и сви који ме у Београду познају, али ми то не смета”.

Док у свеопштој гужви након митинга покушавамо да пронађемо место где би могли на миру да попричамо са Томиним синовима, прилазе људи са жељом да их поздраве и мало попричају са њима. Баш као и њихов отац, они стрпљиво одговарају на свако питање али ипак признају да нису навикли да буду у живи интересовања и кажу да се не сналазе баш најбоље у томе. Радомир признаје да он још увек не може да се навикне на чињеницу да га познаје неко кога он лично не зна и успут задиркује брата да је он већ искуснији у томе, пошто је недавно дао изјаву за једне дневне новине а његова слика се појавила у „Журналу”.

„То је нешто од чега је наша породица потпуно одвојена. Тата је на време одвикао новинаре од испитивања о породици. На тај начин желео је да сачува породицу од јавности, од камера, новина, баш зато

„Знам да ће тата бити добар председник Србије јер знам како је васпитао и сачувао нашу породицу и сигуран сам да ће тако да сачува и све остале породице у Србији, породицу Милошевић, Бићкић и друге”, истиче Бранислав.

да бисмо брат и ја одрастали у нормалној атмосфери и да бисмо схватили шта су праве вредности у животу, а не да лутамо по модним ревијама, сликамо се са манекенкама и слично. Он зна да има нашу подршку. Уосталом, да је нема, овим послем се не би ни бавио и ми сматрамо да је то довољно”, истиче Радомир, додајући да се у породици није много тога променило откада је Тома почео да се бави политиком, осим што више одсуствује од куће. „Ми смо се већ навикли на чињеницу да Тома много ради и да често није са нама. Брат и ја смо преузели улогу мушке главе у кући. Трудимо се да га заменимо на најбољи могући начин. Када он није ту, више бринемо и о кући и о мајци”.

Бранислав истиче да су брат и он тако васпитани да су један другом најпречи. „Ми као породица бринемо једни о другима. Томе нас

Прихвати сугестије својих синова.

Тома је увек расположен да прихвати наше сугестије ако сматра да су оне на месту. Неколико пута се дешавало да му ми нешто предложимо и да он то спомене у наредној телевизијској емисији. Што се тиче његових емисија, ширимо се да их одгледамо када имамо времена, мада морам да признам да ми се дешава и да променим канал и гледам нешто друго, рецимо фудбал, јер знам начин на који размишља, па знам и шта ће да прича. Када крене да прича о политичким противницима, тачно знам шта ће да каже о њима, знам која ће бити следећа тема у његовом говору”, каже Радомир.

Бранислав признаје да Тома о политици више прича са својим сестаријим сином али да воли да саслуша и његово мишљење. „Када дође кући, око пет минута попричамо о политици. Ја му кажем своје мишљење – ако сам у праву, прихвати мој савет, а ако нисам, само одмахне главом”. Кроз смех признаје да њега и браћа ситално зашишћују шта Тома мисли о овоме а шта о ономе, уз обавезан савет на шта Томи да скрену пажњу.

је научио отац, који је као млад остао без својих најближих. Код нас у породици је увек ведро и добро расположење. Често знамо да се шалимо, а у тим шалама не заобиђемо ни мајку. У почетку јој се нису свиђале шале на њен рачун, али сада је већ навикла. Незгодно јој је ваљда са три мушкарца у кући”.

Правда је идеја водила у Томином животу

Оца описују као честитог човека, који их је научио пре свега правди. Кажу, њиховом оцу је правда, уз честитост и поштење, сигурно на првом месту. „Научио нас је да се све што чинимо у животу враћа истом мером, без обзира да ли је то што чинимо добро или лоше. Тако гледамо на живот и трудимо се да чинимо људима добро. Ја мислим да он добро пре свега жели Србији. Верујем да речи које је изговорио на крају митинга у Београду – да му је жао што гладна Србија гласа за њега, потичу из његовог срца. Мислим да он жели да победи зато што народ у њему види најбољег кандидата, а не да народ гласа за њега зато што нема другог избора и што је он једини избор за Србију. Мислим да му сада тешко пада, можда и најтеже, то што његов отац не може да га види”, каже Радомир.

Бранислав додаје да су од оца добили још једну лекцију. „Наш отац је имао тешко детињство. Причао нам је да је био срећан када би мајка имала да му намаже џем на хлеб. Зато нас је васпитавао тако да се сами изборимо за све у животу и да не очекујемо туђу помоћ”.

На наше питање да ли су некада имали неких непријатности због тога што им је отац Томислав Николић, одговарају одрично. Бранислав истиче да проблема није било, зато што је његов отац поштен, а тако је и њих васпитао. У њиховим животима не постоји ниједан детаљ кога би се стидели. Радомир истиче да многи тек после извесног времена са знају да му је Томислав Николић отац. „Дешавало ми се да ме људи познају и по годину две дана а да не знају да ми је он отац. О оцу радо говорим али о политици не волим да причам, зато што желим да људи у мени виде мене самог, а не мог оца”.

Тома мирно спава

Свесни су чињенице да је Тома посао ризичан али страха нема, јер народ Тому воли. „Знамо да они који би морали да страхују за свој живот, немају никаквих додирних тачака

са њим. Не страхује ни он сам. Свако вече мирно спава. Ни он ни ми немамо потребу ни за каквим обезбеђењем. Тата нема чак ни возача и кроз Србију се сам вози”, прича Бранислав. Радомир додаје: „Када је тата постао посланик, и касније, када су радикали били на власти, питали су нас да ли се он бави неким додатним послом. Када бих им одговорио негативно, прилично би били изненађени. Вероватно су очекивали да имамо неку породичну фирму и да се бавимо неким приватним бизнисом. Можда се доста политичара, сем радикала, током бављења политиком окористило, и отуда такво изненађење, али Тома никада није желео да зарађује на другачији начин, сем од посланичке плате. Када сам га ја једном приликом и сам упитао зашто не кренемо са неким послом, одговорио ми је да хоће мирно да спава. Без обзира што би то био честит посао, тата је говорио – Не желим да неко мисли да сам то стекао на непоштен начин, тако што сам искористио свој положај у Скупштини.

Тренутке одмора од политике Томислав Николић користи да сврати до Крагујевца. „У петак обавезно дође у Крагујевца и у недељу увече што дуже одлаже тренутак свог повратка у Београд. Да сада питате Тому где му је кућа, у Београду или у Крагујевцу, не знам шта би одговорио. Срце му је дефинитивно у Крагујевцу, везано за Бајчетину и породичну кућу, али сада доста времена проводи у Београду, где је такође стекао велики број пријатеља. Пошто је као млад једно време радио у Београду, спремно је дочекао све оно што га је чекало у престоници. Ипак, без свог Крагујевца не може. Ту своју љубав пренео је и на мене. Док сам једно време живео у Београду, једва сам чекао да се вратим у Крагујевца. Јесте да Београд пружа можда веће могућности за посао, али исто тако мислим да он на неки начин прогута човека”, прича Радомир.

Викендом је у Николићевој кући у Крагујевцу гужва. Читава породица позната је по дружењу, па чим Тома допутује из Београда, одмах се у њу сјате пријатељи, комшије и рођаци. „Мама тада скува на стотине кафа. Свима нам је лепо и то су тренуци у којима заиста уживамо”, прича Радомир. Када није у Крагујевцу, онда се зна да је тата у воћњаку. „Татин хоби је печење ракије и воће. У последње време посветио се селу. Посадили смо леп воћњак у Бајчетини, одакле су наши. Имамо доста шљива, брескви, крушака, кајсија. Тата воли да ради у воћњаку а ми му помажемо у томе”, каже Бранислав, који се хвали како је кречко воће и додаје да је отац некада са њима одлазио и на пецање.

Бранислав у посети Радомиру на одслужењу војног рока 1999. године

„Сећам се, једном приликом, желели смо да пецамо, а нисмо имали са чим. Узео је неке штапове, везао струне и направио нам штапове за пецање. Није било срећнијих од нас, иако се тата више бавио припремањем роштиља”.

Радомир истиче да, како је старији, све више схвата свог оца и његову љубав према природи, воћњаку и селу. „Када одем у воћњак, просто изгубим појам о времену. Слушајући птичице и шум дрвећа, некако се човек опусти и барем на кратко одвоји од стварности”. Сазнајемо и да Тома воли да бере печурке и лековито биље. На наше питање да ли кува, добијамо одричан одговор. „Кухињи не прилази, као ни продавници. Не сећам се када је последњи пут ишао у продавницу. Велика му је мука када треба да купи неко одело, па у куповину шаље маму. Мама донесе кући одело и ако ваља, ваља а ако не, враћа га назад”, каже Бранислав.

Тата одлично ради свој посао, избори ће то и показати

Мајка Драгица је дефинитивно стуб породице Николић. Када негде оде, онда ову тројицу мушкараца просто хвата паника и креће одбројавање дана до њеног повратка. „Када је недавно боравила у Игалу, после три дана једва сам чекао да се врати. Просто не знам како се тата снашао. Она је једна дивна жена која брине о нама и држи нас на окупу. Колику енергију има, то је тек прича за себе. Упркос томе што није лако издржати у кући поред тројице мушкараца, увек је ведра и насмејана. А како она подноси то што је тата много заузет, то само она зна. Вероватно јој није лако, али никада се не жали”, каже Радомир.

И један и други се слажу да им је најтеже било када се Тома налазио на ратишту. „Били су то заиста тешки тренуци. Сваки дан смо чекали да се јави да бисмо знали да ли је жив. Била је тешка и економска ситуација. Можда управо због тога што је наша породица толико тога превалила преко својих леђа, када неко нешто и измисли о нашем оцу, то нас превише не погађа. У почетку мајка се секирала, каже – шта ће народ да каже. Али пошто и она и ми знамо да у свему то-

ме нема ни трунке истине, лакше се све подноси и такве приче нас не тангирају”, каже Радомир. Бранислав додаје да, упркос свим невољама које доноси политика, не би волео да се његов отац бави неким другим послом. „Сматрам да он одлично ради овај посао и сматрам да ће то и ови избори показати”.

Када су заједно, што се у последње време ретко дешава, труде се да време проведу на што бољи начин. „Када је неко веселе или слава, Тома обавезно запева, посебно староградске песме. Јако лепо пева. Тата је као момак са другаром имао фантастичну колекцију плоча коју су наручивали из Енглеске и мислим да је чак и Радио Крагујевац од њих позајмљивао плоче. Наручивао је најјефтиније плоче из Енглеске па су им они послали каталог са тим јефтиним плочама. Свирао је и гитару. Пошто није имао пара, позајмљивао је гитару од другара који је био дешњак а он левак. Иако му је лева рука јурила ритам, морао је да учи да свира контра руком и никада није научио нешто сјајно да свира. Игра феноменално. Као клинац је играо у културно-уметничком друштву у Крагујевцу”.

На крају разговора додају да никако не смеју да забораве да спомену њихову баку, Томину ташту, која свог зета просто обожава. Њихова бака не пропушта ниједан митинг радикала у Крагујевцу. Увек окупи цео комшилук и сви заједно из првих редова здружено бодре Тому.

Ошкуда је тата у полицији, никада нисмо имали неких непријатности али ипак морам да се присећим догађаја када су Тома и Воја били у затвору у Гњилану. Тада смо примили неколико непријатних телефонских позива. Било је то 1995. године, имао сам 19 година и завршавао сам прву годину на факултету. Тата и Воја су у затвору чekali резултате мог јунског испитног рока. И у том јунском року сам можда и најбоље прошао, баш због тога што је мој отац био у затвору. Нисам желео да га разочарам и да помисли да када он није у кући, нико о њој не води рачуна. Он је нас припремио за такве ствари. Ипак, морам да признам да смо у тренуцима када сам ја завршавао тај фамозни јунски рок, страшно недостигајали један другог. Додатан проблем је представљала и чињеница да је Гњилане било доста далеко, па нисам могао ни да га видим”, каже Радомир.

Томислав Николић дао је 8. јуна у седишту Српске радикалне странке предизборни интервју за Би-Би-Си

ДАЈЕМ ЖИВОТ ЗА СРБИЈУ

Ја кажем да сам националиста и желим да подигнем Србију, желим да подигнем сарадњу са Европском унијом, желим да подигнем ниво остварења људских права, права мањина на највиши могући ниво. Желим да сарађујем и са Истикоком и са Западом. Обожавам Србију, за њу сам спреман и да погинем, истакао је Томислав Николић у разговору са новинаром Би-Би-Си-ја.

Новинар: Господине Николићу, зашто би баш ви требало да будете следећи председник Србије?

Томислав Николић: Зато што то желе грађани Србије. Зато што је дошло време да српски радикали воде Србију и у парламенту, и да формирају Владу и зато што једино још у мене грађани Србије имају поверење да могу да будем домаћин ове куће, која је заиста већ дуго без правог председника Републике.

Новинар: Зашто би Срби баш вас изабрали за председника?

Томислав Николић: Зато што грађани Србије добро знају ко је Српска радикална странка, мене познају већ 15 година, уживам највеће поверење свих бирача, не само српских радикала. И зато што је дошло време за Српску радикалну странку да води државу, а дошло је време и за државу да коначно има домаћина, да ова наша кућа коначно добије кров.

Новинар: Уколико постанете председник Србије 27. јуна, да ли ће парламентарни избори који следе довести до пада Владе?

Томислав Николић: Неприхватљиво је да Влада има свог кандидата за председника и да он не победи, а да Влада остане на власти. Очекујем да ће већ 28. јуна Војислав Коштуница доћи код мене да решавамо кризу која ће настати после тога.

Новинар: Са којим партијама, са којим лидерима бисте били спремни да делите власт, да сарађујете?

Томислав Николић: Ја мислим да ипак треба сачекати резултате и председничких и парламентарних избора да утврдимо своју снагу и да утврдимо која би још парламентарна странка морала да помогне Српској радикалној странци да формира владу. Ја не одбацујем унапред сарадњу ни са ким. Наравно, са Г-17 плус очигледно неће бити никакве сарадње, али ће односи, у односу на децембарске изборе, бити другачији – ми ћемо бити још јачи, а остали ће бити ослабљени.

Национализам је нешто најлепше

Новинар: Ви за себе кажете да сте националиста. Зар не мислите да је Србима доста национализма, то је увело земљу у рат, економску катастрофу и зашто би се сада вратили национализму?

Томислав Николић: Погрешно постављате премисе, национализам није крив ни за рат нити за економску катастрофу. Национализам је нешто најлепше што у Србији можете да осећате. Ја јесам националиста, али не мрзим никога. Ја нудим руку сарадње и припадницима мањина и припадницима других политичких странака. Пропаст Србије са национализмом нема никакве везе. Ви сте добијали информације од мојих политичких супарника све ово време, створили сте

такав утисак и сад тако и наступате. Зар није лепо и у Енглеској бити националиста, и у Америци бити националиста? Зар није лепо да волите своју државу, грб, заставу, химну и све грађане који у тој држави живе? Зар није лепо да је браните од сваког ко је нападне? То се код нас подразумева под национализмом.

Новинар: Не бих се сложио, рекао бих да Сједињене Америчке Државе и Велика Британија, као и многи људи у Европској унији и међународној заједници, сматрају да је национализам опасан и не би волели да ви будете изабрани.

Томислав Николић: Једино да вам понављам одговор који сам вам већ дао. Ја не знам какве ви утиске имате о нама, о нашем национализму, али бих желео да претресете комплетно сва своја схватања и све своје утиске. Реч национализам у српском језику, реч радикал у српском језику, не значи оно што значи у енглеском. Ако под националистима подразумевате фашисте, нацисте, наравно да нисмо такви националисти. Али ја мислим да је сваки грађанин патриота своје земље, код нас је национализам и патриотизам један исти осећај. Европска унија ће морати да промени свој однос према Србији, зато што су на власти четири године били људи који су вам рекли да нису националисти, а за те четири године упропастили су Србију.

Ја кажем да сам националиста и желим да подигнем Србију, желим да побољшам сарадњу са Европском унијом, желим да подигнем ниво остварења људских права, права мањина на највиши могући степен. Желим да сарађујем и са Истоком и са Западом. Обожавам Србију, за њу сам спреман и да погинем.

Новинар: Проблем је виђење које о Србији имају у иностранству. Србија је у очајној економској ситуацији и потребне су јој инвестиције. Многи би рекли — ако националисти добију власт, страни инвеститори би то сматрали политички нестабилном ситуацијом и мање би желели да улажу.

Томислав Николић: Ево, одговорићу вам једним примером како су западни инвеститори драстично преварени од стране оних који нису националисти. При приватизацији Металуршког комбината „Сартид“ у Смедереву једна немачка банка је оштећена за преко милијарду евра. Оштетили су је они који нису националисти, који се вама представљају као демократе које поштују Устав, законе и обезбеђују сигурност страних улагача.

А ја гарантујем страним финансијерима да ниједан евро који уложи у Србију неће бити покраден. Могуће да се шире такви гласови по Европи, али у Србији људи још само у нама виде спас. И требало би да своје судове градите и на основу онога што грађани Србије говоре. Грађани Србије најбоље знају ко је у Србији једини поштен, ко није повезан са криминалцима, ко ће поштовати законе које Србија има. Ако не могу да вас разуверим, онда ћете сачекати првих 100 дана моје владавине да видите да ли сте били у праву ви или ја. Ако сте ви били у праву, ако је то општеевропско схватање тачно, ја ћу да поднесем оставку и да се склоним са овог подручја.

„Никада се нећу одрећи Војислава Шешеља“

Новинар: Да ли је ваш лидер Војислав Шешељ ратни злочинац — Тужилаштво Хашког трибунала тако каже?

Томислав Николић: Нико није крив док не буде осуђен, то се зове презумпција невиности, а Војислав Шешељ за мене никад неће бити ратни злочинац. Свих ових 15 година провео сам са њим, знам шта је радио. Ако је ратни злочин волети своју земљу, ако је ратни злочин жеља да браниш свој народ, ако је ратни злочин да позовеш оне који желе да бране Србе да се добровољно јаве, и ако их пошаљеш у војске које тамо ратују и више немаш над њима никакву команду и никакав утицај, онда је он можда ратни злочинац, али све оптужбе против Војислава Шешеља пашће у воду.

Војислав Шешељ је оптужен за вербални деликт, за речи које је изговарао. Уосталом, јуче или прејуче суд је наложио Тужилаштву да докаже део оптужби против Војислава Шешеља или да од њих одустане. Ради се о оптужби за ратни злочин у Војводини, на територији Србије, која никада није била у рату. Тако ће падати све оптужнице против Војислава Шешеља. Уосталом, Војислав Шешељ је отишао добровољно у Хаг да докаже да није ратни злочинац. Тамо је већ пет месеци у потпуној изолацији због мене, јер у тих пет месеци непрекидно се одржавају избори и образложење је — ако се будемо чули, он може да утиче на резултат избора. Војислав Шешељ се шест месеци није чуо са својом децом. Толико о Хашком трибуналу.

Ја ћу помоћи, не само Војиславу Шешељу, свима који се данас налазе у Хагу, да имају адекватну одбрану, јер они тиме бране и Србију.

Новинар: Хајде да причамо о тим оптужбама, Војислав Шешељ је оптужен да је умешан у етничко чишћење, убиство, протеривање несрба, па ипак, ви сте га недавно описали као свог пријатеља и учитеља. Ако будете изабрани за председника Србије, а њега осуде, хоћете ли и даље бити уз њега?

Томислав Николић: У оптужници пише, парафразирају — када кажемо да је учествовао у убиствима, у етничком чишћењу, ми не кажемо да је то он лично учинио, него да је држао говоре, учествовао у емисијама и на тај начин могао некога да подстакне да почини ратни злочин. Ја таквог човека не могу да се одрекнем никад.

Новинар: Значи, остали бисте уз њега. Ако будете председник Србије, да ли ћете сарађивати са Хашким трибуналом?

Томислав Николић: То је питање које морате да поставите председнику Владе. Председник државе не сарађује са Хагом, председник државе не извршава Закон о сарадњи са Хагом, не хапси људе и не ослобађа људе. Војислав Коштуница је творац Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, он је већ четири месеца на власти и није изручио људе које Хаг тражи. То је право питање за Војислава Коштуницу — да ли ће да сарађује са Хагом или неће.

Он ће имати моју моралну и вербалну подршку ако буде инсистирао да сарадња са Хагом буде од сада у Београду. Људима који су у Хагу да помогнемо да се бране, да коначно сазнамо ко је све оптужен и да суђење обавимо у Београду под надзором Хашког трибунала. У том случају Војислав Коштуница имаће моју подршку док је на власти. И њега треба питати, ако је већ написао Закон о сарадњи са Хагом, зашто га не извршава. Да ли се можда понаша као Слободан Милошевић који је Западу обећавао све, а ништа није

предузимао да обећање испуни и на крају је испало да је велики лажов.

Новинар: Али, сада извршите питање јер сте већ сами рекли да ће се влада променити ако ви будете изабрани, па је претпоставка да ће се променити у вашу корист, тако да ће те имати владу која ће моћи да ради оно у шта ви верујете. Да ли верујете да влада треба да сарађује са Хашким трибуналом?

Томислав Николић: Од мог избора за председника Републике до избора нове владе протећи ће најмање четири месеца. Ако Хаг за то време не буде казнио Србију што не изручује оне које тражи, онда неће моћи да кажњава ни владу коју ја будем формирао. Запад мора да покаже да има исто мерило према свакој влади. Не могу да прихватим чињеницу да Влада Демократске странке осам месеци није изручила никога, да Влада Војислава Коштунице осам месеци не изручи никога, а да Србију почну да кажњавају ако ја формирам владу.

Србија има обавезу да чува своје официре

Новинар: Много се прича у српској политици о томе колико је потребна сарадња са Хагом да би Србија поново стала на ноге, да би била прихваћена у међународној заједници. Да ли мислите да Србија има моралну обавезу да сарађује?

Томислав Николић: Јако је тешко одговорити на то питање. Други политичари ће вам вероватно рећи да има моралну обавезу, а ја бих пре рекао да нема. Ради се сада о генералима које је Србија послала у рат, да бране Косово и Метохију од НАТО-а. Сада НАТО-у није довољно што из наше Војске растерује све официре који су ратовали против њега, него траже да изручимо Хагу генерале који су нас бранили од НАТО-а. Истовремено, НАТО чини ратне злочине свуда по свету – или можда у Ираку нема ратних злочина, или можда у Србији 1999. године није било ратних злочина које је починио НАТО, или можда мала Миллица Ракић у Батајници, која је имала две године, која је убијена у купатилу на ноши, можда она није предмет ратног злочина? Можда оно што је учињено у Варварину, где је погинуло 50 људи, није ратни злочин, можда воз који је гађан из НАТО авиона, у коме је погинуло много људи, није ратни злочин? Ја мислим да јесте. Ако идемо да кажњавамо генерале, онда нека свако да своје генерале и више нећемо имати генерале.

Србија има моралну обавезу да чува своје официре зато што они нису наредили и нису починили ратне злочине. Шта то значи – сарадња са Хагом је услов да уђемо у Европу? Докле ће да траје та сарадња са Хагом? Што Хаг не каже – ево, ових 50 људи су услов да сарађујете са Европом, него нам стално измишљају неке нове оптужнице? Да ли је то мач над нашом главом? С једне стране говорите да хоћете да будемо део Европе, а с друге стране измислили сте начин на који можемо да никада не будемо део Европе. Једног дана морате да решите да ли смо ми Срби људи за вас или нисмо.

Новинар: Косово, наравно, увек има место у срцу српских националиста. Да ли ће Косово икада бити независно?

Томислав Николић: Косово и Метохија је у срцу свих грађана Србије. Косово и Метохија никада неће бити независно, не знам на основу чега градите то питање када у Резолуцији 1244 Савета безбедности Уједињених нација пише да је Косово и Метохија саставни део наше државе, да је наша држава суверена на целој својој територији. Независно-

сти Косова нема, нема ни у једном међународном документу. Има у понашању високих представника на Косову и Метохији, али они то раде за новац.

Ја очекујем да Уједињене нације коначно реше статус Косова и Метохије у складу са међународним правом. Ако Косово и Метохија постане држава онда је угрожена свака држава на свету, онда ниједна граница више није сигурна. То је једноставно немогуће, Косово и Метохија морају да буду у саставу српске државе, а о степену аутономије, о облику владавине, о томе како ће Албанци водити Косово пошто су у већини, одлучиваћемо, наравно, у преговорима под покровитељством Уједињених нација или Европске уније, свеједно.

Новинар: Господине Николићу, хвала на разговору.

Новинар: *Шта можете да понудите конкретно осим да причате Србима како су дивни, како је Србија дивна? Њима то није потребно, они желе да виде акцију.*

Томислав Николић: *Они су видели ту акцију за ове четири године. И више нема приче, грађанима Србије више не помажу приче. Четири године на власти су биле прозајадне снаге које су говориле да уживају сву подршку Запада, да се у Србију сливају милијарде долара. Применили смо све законе које је Запад од нас тражио, остали смо без иједне фабрике, имамо милион незапослених, немамо више никакву социјалну сигурност и никакву будућност. Наше окретање искључиво Западу скупо нас је коштало, ми морамо да сарађујемо и са Западом и са Истоком. То је оно што ја нудим, што је оно чега су се сад сећили ови који су на власти.*

Запад може да нам помогне и технологијом, и капацитетом, и добрим законима. Запад је моћан, може да нас уцени, може да нам прети, може и да нас бомбардује. Али Запад нам није омогућио да радимо. Срби не желе да живе од хуманитарне помоћи, Срби траже посао. Да би имали посао, морају свој производ негде да пошаљу. Ми немамо производ за Запад. Прича о томе да ће нас прозајадне снаге увести у Европску унију су искрене, али када? Ако је то за 15 година, ја не могу да притим криминалце на власти 15 година да би Србија ушла у Европску унију. За 15 година ући ћемо било ко да буде на власти или нећемо никада ући.

Да нас Запад хоће, не би нас оvolико осиромашио, не би притискао омакве недемократске власти, не би дозволио да буде убијен председник Владе, да буде ухањено 12.000 људи, да буду мучени и малтретиранци, да законе доносе крађом гласова у парламентију. Запад је хваљено досадашње владе у Србији као демократске, реформске, веома брзе и усешне. А сада се види да ћемо кроз две године морати годишње да исплаћујемо милијарду и 500 милиона долара кредитна које смо добили. Србија тих пара нема, за две године ми ћемо бити робови.

Протестно писмо породице Војислава Шешелја
Министарству иностраних послова Краљевине Холандије

ФЛАГРАНТНО ПРЕКРШЕНА ПРАВА ДЕТЕТА

Хашки трибунал одузео је сва права председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешелју, драстично кршећи међународне норме које се односе на заштиту људских права. Њему је већ шест месеци забрањена свака врста комуникације и на тај начин су угрожена не само права Војислава Шешелја, већ и права детета која су обухваћена међународним нормама. С обзиром да се Србија одрекла хашких оптуженика и њихових породица и да не намерава да води бригу о својим грађанима, Српска радикална странка и породица Војислава Шешелја упутили су протестно писмо Министарству иностраних послова Краљевине Холандије на чијој се територији налази Хашки трибунал, указујући на флагрантно кршење људских права. Уколико Холандија не буде реаговала, Српска радикална странка и породица Војислава Шешелја тужиће Холандију Међународном суду у Стразбуру због кршења права детета. Преносимо садржај писма:

„У Међународном кривичном трибуналу за бившу Југославију у Хагу налази се проф. др Војислав Шешелј, председник Српске радикалне странке, који је добровољно и на лични захтев отишао у суд 24. 2. 2003, како би изнео истину о догађајима у бившој Југославији.

Иако је од његовог доласка у притворску јединицу Шевенинген у Хагу прошло више од годину дана, не назире се ни издалека почетак суђења, што је у супротности са Међународним пактом о грађанским и политичким правима (Њујорк 1966.) чл. 9 став 3: „Свако лице које је ухапшено или притворено због кривичног дела биће у најкраћем року предато судији или некој другој власти... и мора у разумном року да буде суђено или ослобођено”, као и Европском конвенцијом о заштити људских права и слобода (Рим 1950) чл. 5 став 3: „Свако ко је ухапшен или лишен слободе сходно одредбама из става 1ц овога члана биће без одлагања изведен пред судију или друго службено лице... и имаће право да му се суди у разумном року или да буде пуштен на слободу до суђења”.

После скретања пажње светској јавности на злоупотребе и малверзације у суду од стране службеника суда и Тужилаштва, као и самих судија, проф. др Војиславу Шешелју је од 11. 12. 2003. забрањен сваки контакт са спољним светом, чиме је доведен у нехуман и понижавајући положај, без могућности да се припрема за одбрану, што је у супротности са:

1) Универзалном декларацијом о правима човека (Њујорк 1948. г) чл. 5 „да се нико не може подвргнути мучењу или свирепом, нечовечном или понижавајућем поступку или казни”.

2) Међународним пактом о грађанским и политичким правима чл. 10: „Са сваком лицем које је лишено слободе поступа се хумано и са поштовањем достојанства неодојивог од човечије личности” и чл. 14/б да свако лице има право: „да располаже потребним временом и олакшицама у вези са припремањем своје одбране и да општи са браниоцем кога оно буде изабрало”.

3) Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода (Рим 1950) чл. 5 став 3: „Свако ко је ухапшен или лишен слободе биће без одлагања изведен пред судију или друго службено лице и имаће право да му се суди у разумном року или да буде пуштен на слободу до суђења”.

4) Конвенцијом против тортуре и других сурових, нељудских или понижавајућих казни, и поступака (Њујорк 1984)

Члан 1: „У смислу ове Конвенције израз „тортура” означава сваки акт којим се једном лицу намерно наносе бол или тешке физичке или менталне патње у циљу... застрашивања тог лица и вршења притиска на њега...”

5) Конвенцијом о правима детета (Њујорк 1989)

Члан 9 став 3: „Државе чланице поштују право детета које је одвојено од једног или оба родитеља да одржава личне односе и непосредне контакте са оба родитеља на сталној основи” и чл. 10 став 2: „Дете чији родитељи живе у различитим државама има право да одржава личне везе и непосредне контакте са оба родитеља на сталној основи”.

Забраном комуникације од 11. 12. 2003. и од 10. маја 2004. деци проф. др Војислава Шешелја ускраћена су права комуникације са оцем, што је супротно овој конвенцији.

Образложење притворске јединице Шевенинген да је до забране комуникације дошло због тога што оптужени „пркоси... и износи тврдње о недоличном понашању службеника Међународног суда, укључујући судије, службенике Тужилаштва и Секретаријата”, нема утемељења у међународном праву, јер по чл. 19 Универзалне декларације о правима човека: „Свако има право на слободу мишљења и изражавања, што обухвата и право да не буде узнемираван због свог мишљења, као и право да тражи, прима и шири обавештења и идеје било којим средствима и без обзира на границе”, што је потврђено и чл. 19 став 2 Међународног пакта о грађанским и политичким правима: „Свако има право на слободу изражавања; ово право без обзира на границе, подразумева слободу изналажења, примања и ширења информација и идеја свих врста или на било који начин по слободном избору”.

Иако у образложењу забране комуникација проф. др Војиславу Шешелју (Хаг, ЦВО/П.И.С/844-т) стоји да се она неће односити на комуникацију оптуженог са породицом и одбраном, од почетка децембра са оптуженим нико није имао никакав контакт, чиме је Међународни кривични суд за бившу Југославију прекршио и своје сопствене одлуке.

Пошто се поменуте конвенције крше на територији Краљевине Холандије а како постоји споразум између ваше земље и УН о установљењу Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију у Хагу, дужни сте да Уједињеним нацијама скренете пажњу на кршење поменutih конвенција у случају проф. др Војислава Шешелја, његове породице и одбране.

У противном, сходно чл. 6 Конвенције о заштити људских права и основних слобода, упутићемо тужбу против Краљевине Холандије Европском суду за људска права у Стразбуру.”

Политичка одлука Уставног суда да Закон о помоћи породицама хашких оптуженика стави ван снаге

ДРЖАВА СЕ ОДРЕКЛА ОПТУЖЕНИКА И ЊИХОВИХ ПОРОДИЦА

Наши грађани се појављују пред Хашким судом због шобожње обавезе наше државе према изв. међународној заједници да држава не би била изложена уцени и притисцима, санкцијама и изолацији, без обзира на праведност и неправедност тог чина. Зато је најмање што наша држава за узврат може њима пружити, свесипрана поддршка њиховим породицама и пружање правне помоћи, укључујући коришћење државних докумената и архива везаних за то, ради истине и правде. Нормално, овакав Уставни суд није могао то ни да види ни да разуме.

Пише: Гордана Поп-Лазић

Уставни суд Србије константно потврђује претходне оцене Српске радикалне странке да није ништа друго сем политичког суда. Његова последња Одлука да обустави од извршења појединачне акте или радње, који би били донети или предузети на основу одредаба Закона о правима оптужених у притвору Међународног кривичног трибунала и чланова њихових породица, је још једна потврда у прилог тој оцени. Брзина и начин на који је Уставни суд донео ту одлуку приморале су чак и њихове истомисленике у неким тзв. невладиним организацијама да јавно кажу да је то политичка одлука.

Последња одлука Уставног суда да стави ван снаге Закон о помоћи породицама хашких оптуженика испуњава политичку вољу и жељу Демократске странке, Г-17 плус и тзв. невладиних организација које се финансирају из САД-а. Као што је познато, та групација је та која је припремила оптужнице или тражила да се оптуже неки политички неистомисленици или неуставно испоручила Трибуналу неке од оптуженика.

Хашки оптуженици који се налазе ван наше земље нису у истој ситуацији и положају као затвореници у нашој земљи. У чему се то огледа? У правилима Хашког трибунала нема одредбе која регулише трајање притвора, за разлику од домаћег законодавства, које то регулише за притворенике у нашој држави.

Према статуту Хашког трибунала, осумњичени који доказује на суду своју невиност нема право на отштету због неправде и свега осталог што то прати, за разлику од позитивних законских норми које важе за такве случајеве у нашој земљи.

За оптуженике који су оптужени по тзв. командној одговорности до дана данашњег није одређено где је почетак и крај ланца командне одговорности, какав је положај подређених људи који су вршили своју законску обавезу у складу са законским нормама и обавезама које су важиле за њих у датим околностима и није било никаквих доказа о њиховом учешћу или сазнању без реаговања на било које евентуално индивидуално кршење прописа и закона, а најгоре је што међу оптуженицима има и оних које Хашки трибунал окри-

вљује и за мишљење, идеологију и одбрану ставова, што је било познато у мрачном добу нашег правосуђа. „Вербални деликт” више не постоји у нашим законима и за то нико не може да одговара у нашим судовима.

Конечно, и сам тај суд са правне тачке гледишта је веома дискутабилан јер стручно јавно мњење, велики број истакнутих светских правника доводи његов легитимитет у пита-

Политички суд

ње, што не карактерише ниједан суд у нашој земљи. Такође, са правне тачке гледишта изручење наших грађана том суду је неуставно.

Наши грађани се појављују пред Хашким судом због тобожње обавезе наше државе према тзв. међународној заједници да држава не би била изложена уцени и притисцима, санкцијама и изолацији, без обзира на праведност и неправедност тог чина. Зато је најмање што наша држава за узврат може њима пружити, свестрана подршка њиховим породицама и пружање правне помоћи, укључујући коришћење државних докумената и архива везаних за то, ради истине и правде. Нормално, овакав Уставни суд није могао то ни да види ни да разуме.

Нашој јавности је познато да се по захтевима Српске радикалне странке, као и многим захтевима других политичких организација, група људи и појединаца, већ месецима и годинама чека на оцену уставности многих уредби и закона. Међутим, Уставни суд не узима их у разматрање или их веома касно разматра, јер се то не подудара са политичким ставовима тог суда, иако утиче на стандард, живот наших грађана и судбину наше државе.

Овде подсећамо нашу јавност да до дана данашњег Уставни суд није реаговао на наш захтев о оцени уставности Закона о лустрацији или Уредбе о промету нафте, нафтних деривата и још десет других предлога за оцену уставности.

Уставни суд се до данас није се изјаснио о драматичном кршењу Устава од стране Наташе Мићић приликом проглашавања ванредног стања и акције Сабља. Веома касно је реаговао на драстично кршење Устава од дотичне госпође Мићић, која је волела да изиграва тзв. в.д. председника Републике док се није променила политичка воља Уставног суда Србије, иако је то чинило велику штету владавини права и закона кроз различите институције.

Иако смо били против Закона о лустрацији, потези Уставног суда потпадали би под важеће одредбе овог закона које гласе – чл. 7 тачка 1, подтачка 1: „неоправдано повлашћује једно лице у односу на друго или друга лица, узимањем предмета у рад редоследом којим нису примљени, или закључењем правних послова под привилегованим условима, ако законом није друкчије одређено”, чл. 9: „Кршење људских права у смислу овог закона постоји и онда када је лице одређено овим законом, у службеном својству поступало у судском поступку или поступку пред државним органом или организацијом која врши јавна овлашћења, којим се друго лице лишава одређених права, или му се права ограничавају, или му се намеће каква обавеза да нешто чини, не чини или трпи, или му се изриче каква казнена или друга принудна мера, ако је знало или морало знати да се поступак води искључиво ради примене политичких ставова и мерила, која се отворено или прикривено приказује као правна правила или мерила” и чл. 10, став 1, тачка 12: „председника и судију Уставног суда Србије (у даљем тексту: Уставни суд), председника и судију судова опште надлежности и посебних судова, члана Високог савета правосуђа, јавне тужиоце и њихове заменике, старешину органа за прекршаје и судије за прекршаје”.

Српска радикална странка је уверена да наш народ заслужује Уставни суд који ће бринути о интересима нашег народа и државе, очувању Устава и неотуђивом праву сваког грађанина и групације које им Устав омогућава. Ми ћемо да се

залажемо за нови Уставни суд и нови Закон о уставном суду који ће гарантовати да ће такав суд бити гарант очувања Устава, очувања достојанства државе и правде и права за њене грађане.

Уставни суд мора да поштује редослед пријема предмета. Хитни поступци, који се узимају у разматрање преко реда, морају да буду прецизирани.

Српска радикална странка ће се залагати за потпуну независност Уставног суда, како бисмо већ једном изградиле стабилну институцију која ће надживети било коју политичку вољу, самовољу извршне власти и злоупотребу појединца.

Стропоштавање Србије мора да се заустави

СРБИЈА НА ЛОШЕМ ПУТУ

Данас је политичка ситуација у Србији таква да је довољна само једна раздвајајућа линија да оцрта чиставу политичку рељефност Србије – с једне стране линије су све марионетске странке бившег и садашњег ДОС-а, пошито сиремне да спроводе налоге својих покровитеља на штењу свог народа и своје државе, а с друге, оне странке које неће да пристану на ту врсту понижња. Ове последње су нада овог народа. Није их тешко преизнати.

Пише: Проф. др Мирко Зуровац

Морамо имати храбрости за истину о нашем данашњем положају и нашем најновијем колективном страдању које нам је дуго припремано. Никада до сада на кугли земаљској сила није била толико брутална, слаби беспомоћнији, и велики злочини тако прикривани крупним речима.

Српски народ је имао дугу и тешку историју. Никада у својој историји није водио агресивне и освајачке ратове, али је био мета многих агресија против којих се морао борити да би уопште опстао. Само у двадесетом веку српски народ је морао три пута да каже „не“ највећој војној сили на свету и да се храбро одупре опасности претећој за његов опстанак и његову скупо плаћену слободу. Није то било никакво јуначење, нити пркошење светским моћницима, као што нам злонамерни спочитавају, већ једноставно – другог избора није било. Избор је био само између нестати или се одупирати.

Крај другог миленијума до краја је разголитио историјску судбину српског народа. Никада до сада у својој историји српски народ није био у тежој политичкој ситуацији. Изненада смо се нашли уклештени између паклене машине која се скоро без отпора шири према истоку и чудне равнодушности осталог дела света, који није у стању да се заинтересује за судбину једног малог и угроженог народа. Оптужују српски народ за етничко чишћење, иако је управо тај народ највећа жртва етничког чишћења, и то три пута само у двадесетом веку. На делу је реализација монструозног плана чији је циљ уништавање наше државе као јединог гаранта опстанка нашег народа на овим просторима. Такав план могли су направити и кренути у његову реализацију само болесни умови попут оних који су измислили фабрике смрти и холокаусте.

Њихов циљ је да свуда успоставе односе доминације ради што беспштеднијег пљачкања осталог дела света. Зато у клици затиру све демократске покрете и настоје да доведу на власт своје беспоговорне послушнике. То је најбољи начин да се створе услови за беспштедно пљачкање потчињених земаља и народа. Зато своје послушнике, које доводе на власт, окротно кажњавају, често заједно са читавим народом, ако покажу и најмању непослушност у спровођењу пљачкашког диктата својих налогодаваца.

Нажалост, коначно су успели да нађу своје послушнике и у нашем народу и да их доведу на власт: прво у Републици Српској (Биљана Плавшић) и Црној Гори (Мило Ђукановић), а од 5. октобра 2000. године и у Србији и СР Југославији (сада Државној заједници Србија и Црна Гора). На власт

су довели своје послушнике, а народ је на изборима само потврдио њихову дуго припреману подвалу. Досовска власт мења законску регулативу искључиво у корист Запада, јер либерализам који се сурово намеће, може бити ефикасан за економски јаке државе, али не за земље у развоју и са слабом привредом, каква је наша земља.

Већ је увелико у току распродаја Србије, коју крупни и мафијашки капитал купује за багателу, а све под видом помоћи, донаторства, опроста дугова, слободне трговине, приватног предузетништва и сличних идеолошких и заглупљујућих фраза. Огорман број људи је остао без посла. Извештаји говоре да производња замире у свим деловима земље. А без рада нема живота.

Уз безочно крчмљење материјалне основе нашег друштва, досовска власт је пристала да беспоговорно спроводи програм тзв. денацификације. Под тим се подразумева рушење бића српског народа, и то на свим нивоима, од основне школе до универзитета. Нападима су изложене Српска православна црква и Академија наука, разграђује се од-

Најгоре је ишло су странке бившег и садашњег ДОС-а пошто су уништиле материјалну основу нашег друштва. Ако се томе дода и огроман дуг од око 15 милијарди долара и исти толики стогодишњи дефицит, онда је јасно да су најбезочније лажи њихово уверавање народа да је то цена транзиције која се мора платити за неко „боље суштра“, које само ишло није стигло. Мало „суштра“ – и „боље суштра“ никада неће стигнути за презадужену земљу, која ће морати да даје „и црно исход ноћна“ само да би ошлала иле присиле камаше.

Ноам Чомски је пошто у праву када тврди да земља која присиле на пошто ММФ-а и Светске банке, то јест да узима кредитне, присила да буде колонија у најбеспоштеднијем виду. И то је апсолутно тачно. Србија је већ преворена у полуколонију, с добрим изгледом да то постане – пошто.

Ко им је дао за право да располажу оним ишло им није на располагању? Ко им је дао за право да задужују будуће и још нерођене генерације? Ко им је дао за право да тргују њиховом слободом? Како су само успели да за тако кратко време толико упроста ову земљу?!

брамбена моћ наше војске, припрема се деструкција наших школа и универзитета. Законску регулативу диктирају преваранти и манипуланти са Запада, што је карактеристично само за окупиране земље.

Досовска власт се хвали да је донела много закона за кратко време. И доиста, донели су, под будном контролом својих ментора са Запада, Закон о раду, Закон о приватизацији, Закон о сарадњи са Хагом. Али шта је прави смисао ових закона? Антираднички Закон о раду треба да омогући избацивање радника из њихових фабрика без икакве одговорности за њихову судбину. Закон о приватизацији треба да легализује плачку и отимачину друштвене имовине, а неуставни Закон о сарадњи са Хагом треба да оправда срамну трговину српским главама. Другог смисла и циља ови закони не могу имати.

Њихова глупост долази до свог пуног изражаја кад почну да се позивају на императив европске интеграције. Тиме показују да ништа, апсолутно ништа не разумеју од европске идеје. У Европу се не иде материјално осиромашен, духовно обогаћен, уцењен и понижен, без слободе и поробљен, јер је управо то супротно ваљаним мерилима европског начина живота. Зато сви увиђајни аутори, који су писали о Европи у наше време, говоре о „јединству у мноштву“ као правом огледалу пунине европске egzистенције. Ништа од тога не разумеју ови „катастрофални људи“, који једино знају, али, нажалост, и могу да изазову катастрофу, зато што су прво 5. октобра добили поверење на изборима, а сада унутарстраначким комбинаторикама изневерили вољу грађана и формирали владу. Они мисле да могу да владају овом земљом помоћу медијске лажи и уз подршку својих ментора са Запада и то им је довољно. Народ их више уопште не интересује. Према Србији се односе као према свом ратном плену.

Једино што нас може спасити је да што пре оду с власти ови „катастрофални људи“. Српски народ би морао изострити чуло да их лако и на време препозна, како му се више никад не би догодило да их сам изабере као своју злу судбину. Данас је политичка ситуација у Србији таква да је довољна само једна раздвајајућа линија да оцрта читаву политичку рељефност Србије – с једне стране линије су све марионетске странке бившег и садашњег ДОС-а, потпуно спремне да спроводе налоге својих покровитеља на штету свог на-

рода и своје државе, а с друге оне странке које неће да пристану на ту врсту понижења. Ове последње су нада овог народа. Није их тешко препознати. Ако, ипак, неко не зна ко је ко међу нама, због силне смутње која се намерно ствара, знају непогрешиво они који нам, незвани, доносе неку чудну демократију без људског лица да би од ње имали искључиво корист за себе. Они које они подржавају, знајте да нам раде о глави.

Треба имати довољно мудрости да их препознамо и храбрости да их се отресемо. Тако ћемо стећи ново поверење у себе и смоћи снаге да зауставимо ово ужасно стропоштавање Србије. Тако бисмо морали поступити, ако не због себе, а оно бар због будућих генерација, које, иако још нерођене, имају своје природно право да у овој земљи слободни и без дужничког јарма, живе према својој мери. То им право нико не сме одузети.

Зато морамо имати храбрости за истину нашег данашњег положаја.

Напади на политичке ставове Српске радикалне странке

ИСТИНЕ ИЛИ ЛАЖИ

Такозване демократије веома погађа расу и утицаја српских радикала у земљи и ван ње и шоме покушавају да се сујројисавае на све могуће, и најпрљавије начине. Измишљају некаква своја објашњења политичке и идеологије српских радикала и покушавају да шире страх међу грађанима. Из њених жила се труде да убеди јавност да су радикали променили своје ставове, читава своју политику, или, како они воле да кажу, да су се радикали „умили“.

Њихова главна тактика напада на Српску радикалну странку је лажна подела народа. Тако су присталице српских радикала обележили као стабилно, дисциплиновано радикалско тело, за које чак иду толико далеко да га називају чистим злом.

Самозване демократије, даље, тактизирају на политици страха од победе радикала јер би, тобоже, њихова победа довела до изолације, санкција, рата и ту следи читав низ измишљотина.

Пише: Амџад Мигати

Српска радикална странка не претендује да има монопол над истином, али ваљда она боље од било кога зна да изложи и објасни своје ставове. У последње време, а поготово у време изборне кампање, измишљотине политичких противника, који се „убише“ од тумачења и презентовања јавности ставова Српске радикалне странке, попримају научно-фантастичне димензије. Остаје нејасно да ли они, свесни да ће њихове политичке опције бити у потпуности поражене на предстојећим изборима, покушавају да се квалификују за гласноговорника Српске радикалне странке, или су спремни на све у покушају да зауставе раст утицаја ове странке.

Истовремено изигравају адвокате неких међународних фактора, који су толико силни и моћни да им адвокат није ни потребан, заборављајући при том да су само један мали инструмент за спровођење њихових интереса. У том служењу, они чак и не прате тренутне светске процесе и не схватају да је политички интерес променљива категорија, која у једном тренутку може да буде заједничка, а касније супротстављена између битних политичких фактора. У страху да не изгубе своје позиције једног таквог инструмента, самопрокламоване демократе се отворено боре против Српске радикалне странке лажима, углавном у име својих ментора, како би одржали свој рејтинг.

Управо је ту највећа разлика између њих и српских радикала, који су увек бринули о интересима свога народа и томе прилагођавали туђе интересе. Зато је Српска радикална странка увек имала своје присталице, реалне, храбре и принципијелне политике која је увек нудила оствариву визију будућности, која прво захтева рад и труд. Никада радикали нису обећавали ни нудили илузије. Сигурно се сећате оних чувених прича о уласку шест милијарди дола-

ра у нашу земљу одмах по доласку „демократске“ власти. И сада слушате сличне приче о томе како ће тећи мед и млеко, али само када уђемо у Европску унију. Отишли су чак толико далеко да је то постало само себи циљ. У име тог циља уништава се привреда, одбрамбена моћ државе, срзава се ниво нашег образовања, уништава традиција и култура...

Такозване демократе веома погађа раст утицаја српских радикала у земљи и ван ње и томе покушавају да се супротставе на све могуће, и најпрљавије начине. Измишљају некаква своја објашњења политике и идеологије српских радикала и покушавају да шире страх међу грађанима. Из петних жила се труде да убеди јавност да су радикали променили своје ставове, читава своју политику, или, како они воле да кажу, да су се радикали „умили“. То је отишло толико далеко да је постало права фарса, јер прво измишљају како су се радикали променили, а онда позивају разне самозване аналитичаре који имају задатак да јавности објасне да та промена заправо није суштинска, већ да је у питању само шминка.

Њихова главна тактика напада на Српску радикалну странку је лажна подела народа. Тако су присталице српских радикала обележили као стабилно, дисциплиновано радикалско тело, за које чак иду толико далеко да га називају чистим злом, док су сви остали они који претендују да буду демократе, који мисле својом главом.

Самозване демократе, даље, тактизирају на политици страха од победе радикала јер би, тобоже, њихова победа довела до изолације, санкција, рата и ту следи читав низ измишљотина. У намери да политику радикала означи као политику која доноси рат, а своју као политику која доноси бољи живот, демагошки истичу да они неће да гину за отаџбину, већ хоће само да живе за њу. Зар српски радикали својом политичком борбом не живе за своју земљу? Ко је луд да жели

О Великој Србији

Српска радикална странка и њен оснивач др Војислав Шешељ увек су следили визију будућности на националним и патриотским темељима, одбацујући виђење будућности које се нудило као прагматично решење или као наметнута реалност.

Идеја о Великој Србији, коју неко покушава да наметне као оштуру прошив радикала, заправо је онај национални сан који је очуван у колективној свессти српског народа и свих добронамерних народа који живе са Србима на том подручју.

Термин Велика Србија није измислила ни Српска радикална странка, нишпи било која радикална странка. У својој књизи „Идеологија српског национализма“ др Војислав Шешељ темељно је обрадио историјску српског народа у праисторијском периоду и историју коју су Срби насељавали кроз историју, а која није посматрана у савременој историји као историја српског народа. Савремена историја представља као историју српског народа само ону на којој он живи од 18. века.

Први који је употребио термин Велика Србија за ту историју је немачки књижевник Гете. У свом писму које је упутио немачком филологу Гриму 1824. године анализирао је српску поезију, а историју на којој живе Срби назвао је Великом Србијом. Потребу Срба да живе заједно на јединственом простору описао је као „људско жривовање због великог, неопходног и племенитог циља за читав народ“.

Објашњавајући свој став о Великој Србији, др Војислав Шешељ у једном од интервјуа каже: „Шта значи Велика Србија? То значи да сви Срби живе у једној држави. Та жења је оно најплеменитије код сваког народа, ако се до ње дође споразумно и на миран начин. Ми Срби смо у Југославији живели у једној држави. Они су нам је отели силом и вештачки поделили, украли нам на неким местима историјска огњишта, као што је то било у Српској Крајини.“

Када су Словенци и Хрвати отворено кренули у сецесију, ми смо изражили принцип – сви Срби у једној држави, што се ипак односило и на муслимане у тој једној држави, јер су живели тамо где су били и Срби, а велики број њих живи и данас у Београду и у Србији. У држави у којој бисмо живели заједно, муслимани би могли да чине висок проценат становништва. Кажите ми мени – шта су добили муслимани сада? Они су подељени као и Срби, још и више, јер су сада практично под америчко-западним диктандом, објашњава Шешељ.

да ратује? Свако нормалан хоће да му деца расту у миру, срећна. Српски радикали се увек боре да обезбеде бољи живот за све грађане ове земље. Никада политика српских радикала није била политика рата и није разлика у вољи да се живи за своју земљу, како они покушавају да представе.

Тачно је да постоји огромна разлика између њих и српских радикала, али је она у томе што ће српски радикали бранити своју земљу кад год то буде потребно, за разлику од њих.

Оптужују радикале да су демагози, јер вероватно никада нису ни разумели политику Српске радикалне странке, као што не разумеју и не знају шта значе очување националног интереса и националних вредности и праведна социјална политика која би макар сачувала достојанство сваког грађанина. Они сматрају да је све што није у интересу њихових ментора – демагогија. На жалост, изгледа да имају више ментора.

Да ли су радикали променљиви или доследни?

Српска радикална странка није измислила да је неопходна сарадња и са Истоком и са Западом, већ је то утемељено у традиционалној политици српског народа и његовој тежњи још од 18. века да буде баланс између ове две стране како би обезбедио свој опстанак. То је врло добро приметно и француски академик и професор књижевности Сен-Рене Таљандије у својој књизи „Србија у 19. веку“, која је објављена у септембру 1871. године.

Српски радикали су верни тој традицији и не прихватају да буду туђе слуге нити марионета за испуњавање туђих националних интереса. Они не оптужују лажно свој народ, као што то раде неке новопечене дипломате удварајући се НАТО-у. Српски радикали неће никада, зарад спровођења интереса неких светских фактора, да шаљу нашу децу да гине водећи туђе ратове, као што су се у томе такмичили бивши премијер српске Владе Зоран Живковић и бивши министар одбране Борис Тадић.

Српски радикали ће увек бити верни слободарској мисли српског народа и свих слободољубивих народа на овим просторима, поштоваће тежњу сваког од њих за слободом и суверенитетом. Зато су без страха и отворено подржавали и подржавају тежњу палестинског народа за слободом и независношћу, као и борбу ирачког народа против окупације, з очување интегритета и суверенитета. Овде треба подсетити да смо читаву деценију били оптуживани због тог става, а сада видимо да је већина домаће и светске јавности све ближе истом ставу.

Да ли су се српски радикали променили, да ли су се „умилили“? Радикали увек имају чист образ, храбро срце, увек говоре оно што мисле, свиђало се то неком или не. Увек су се понашали према датим околностима, били су за дијалог када је то било могуће, а били су врло жестоки и оштри када је неко хтео да им ускрати њихова легитимна права. Радикали су то из поштовања према свом бирачком телу, спремни да се боре свим расположивим средствима у интересу народа и земље, ради развоја истинске демократије.

„Радикалско бирачко тело је примитивно, радикали су зло”

Изјаве о радикалима, неких који сами себе називају демократима, нису ништа друго до отворени позив на линч. У томе предњачи господин Борис Тадић. Он посебно воли да радикалско бирачко тело издваја на тај начин што га означава као „стабилно и дисциплиновано”. Сви озбиљни аналитичари знају да не постоји категорија стабилног бирачког тела, чак је дискутабилна и категорија „стабилно страначко тело”, јер, уколико би постојало било какво „стабилно бирачко тело” онда избори не би ни били потребни. Избори се одржавају да би се видео утицај страначког тела на остало становништво, како би се у одређеним околностима формирало бирачко тело које производи одређену позицију странке у различитим институцијама власти.

Ове самозване демократе своје отворене оптужбе на рачун присталица радикала ублажавају и замењују термином „дисциплиновани гласачи”. Повремено упућују поруке којима те „дисциплиноване гласаче” карактеришу, етикетирају као нижи слој људи, отворено их називајући примитивним, необразованим, онима који не мисле својом главом, ненормалним. На тај начин их издвајају од осталог бирачког тела и праве раздор који нема политички карактер, између присталица различитих политичких опција.

У томе предњачи господин Борис Тадић, ваљда зато што је по професији психолог, па уме врло вешто да манипулише овим порукама како би код бирача, обичног грађанина, створио осећај страха да он не буде тај који је примитиван, необразован, ненормалан...

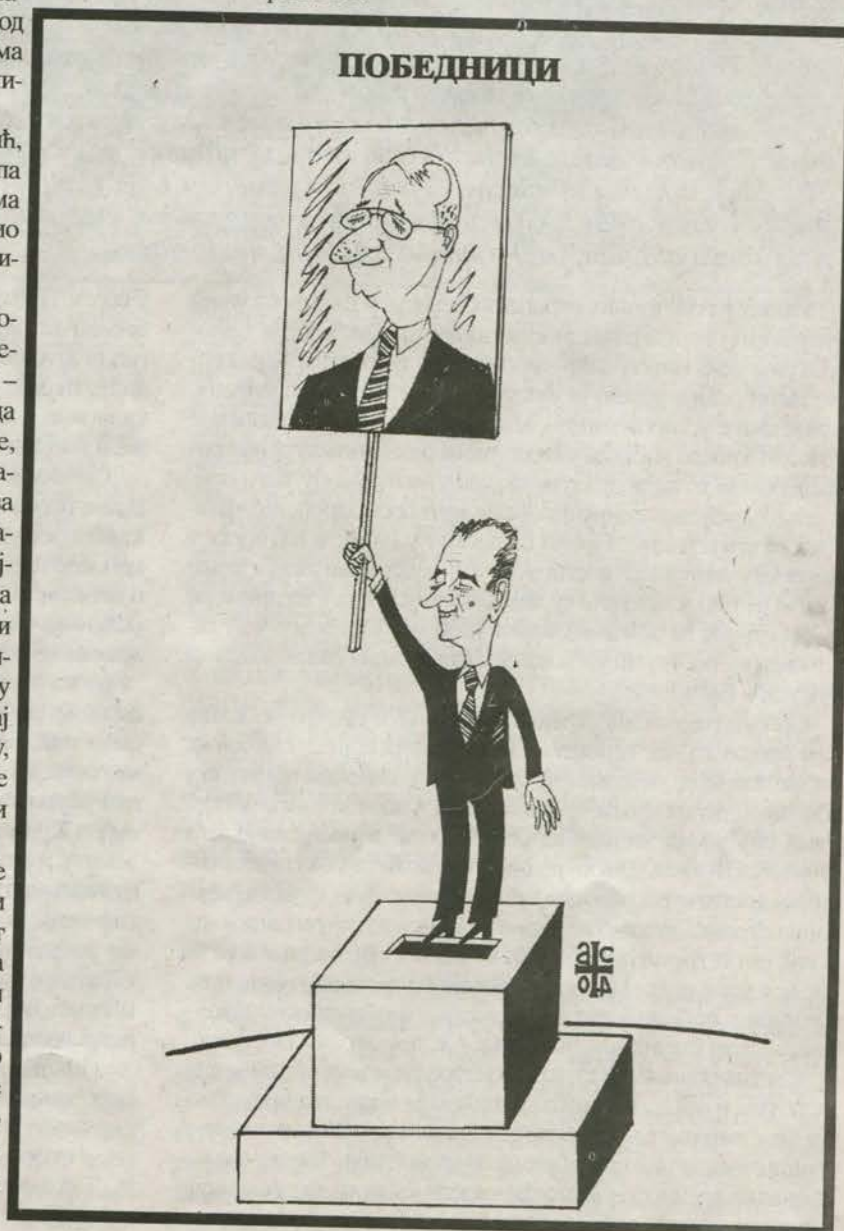
Господин Тадић иде толико далеко да, забрављајући чак и кодекс понашања своје професије, назива радикале и њихово бирачко тело – злом! Заиста нико ко је нормалан не може да разуме шта господин Тадић хоће да постигне, јер то аутоматски отвара неколико питања везаних за његову мотивацију да се кандидује за председника Републике. Зашто се господин Тадић кандидује за председника народа чија је најмање једна трећина зла? Још горе, како може да живи међу таквим народом који тежи да шири такво „зло”? Да ли је то израз неке његове мрачне наклоности (у том случају већ залазимо у сферу мазохизма), или је то можда наговештај да господин Тадић хоће да напусти ову земљу, као што за тако нешто постоје индиције када је у питању Лабус, његов дојучерашњи и будући политички ментор?

Сви нормални људи знају да је сво зло које је задесило овај народ долазило споља, а највећи део преко оних који су били западни инструмент у региону и у овој земљи – преко оних који су за шаку долара чак тражили да НАТО настави бомбардовање до коначног пораза Милошевића. Ако је господин Тадић заборавио, треба бар да буде свестан као психолог, да народ ништа не заборавља, да је то ушло у његово колективно памћење и да ће увек да покаже прстом на такве злочнике, који само себе воле, а образлажу то прагматизмом.

Изолација и санкције

Визија Српске радикалне странке садашњих европских интеграција има више аспеката, за разлику од њених политичких противника који немају никакву визију, већ као коњи са оглавком не виде ништа око себе и иду само у једном правцу. Европска интеграција мора да буде у интересу свих народа Европе и не сме да прави поделу на Стару и Нову Европу коју форсирају Сједињене Америчке Државе зарад својих интереса.

Српска радикална странка не види реалну могућност потпуне интеграције Европе, јер разлике у интересима стално спречавају даље токове интегрисања. То се јасно види на последњем примеру, када су Пољска и Шпанија блокирале доношење Европског устава, што доказује да ће се стално појављивати разлике, које ће у најбољем случају да праве само поделе на различите групације са различитим интересима унутар интеграције. Чак је и народ Европе почео јавно да изражава своје сумње у такве интеграције и то је показао изразито великом незаинтересованошћу за изборе за Европски парламент.

Српска радикална странка је увек тежила свакој интеграцији која има за циљ бољи живот народа, чак је због тога била више пушта оспоравана. Визија Српске радикалне странке о интеграцији подразумева да она мора да има позитиван ефекат за све њене чиниоце, а не да у њом процесу неко буде подређен. То је разлог што је Српска радикална странка од самог почетка одбацила тезу о глобализму као светској интеграцији, према којој читав свет треба да буде једно велико глобално село које има свог стварошћу, тј, Сједињене Америчке Државе.

Пре завршетка хладног рата председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ високо је ценио западну демократију, укључујући и америчку, надајући се да та демократија примењује теорију у пракси. Он је пре многих новонасталих демократија, као познати српски дисидент, примљен у Сједињеним Америчким Државама на највишем нивоу. Том приликом је у његову част у држави Охајо, на згради Сената, била истакнута застава, и та застава му је после свечано уручена. Међутим, он никада није прихватио да буде ни амерички, ни коњ било кога другог, који ће да шрчи у име победе туђих интереса. Када је морао да изабере између тога и националног српског интереса, 1991. године се определио, као сваки частан човек, за своју земљу.

„Ниједан частан Србин не може бити мондијалиста,” истиче лидер српских радикала. „Српски народ је народ који је први у Европи изградио социјални национализам. У модерном смислу речи то је свештство, то је теоријски фундамент српског национализма. А тај национализам, који мондијалисти сматрају највећим злом на свету, то је облик колективне свести. Ја сам индивидуалиста по природи, ја знам све индивидуалистичке вредности савремене цивилизације, али тај индивидуализам није комплетан ако не постоје облици колективне свести који повезују људе који су духовну енергију обједињавају. Бити националиста, то је нешто најпозитивније, јер онај ко не воли свој народ и своју отаџбину, не може да цени и да поштује друге народе. А то избегавање националне свести као колективне, води само у прихватање шовинистичке свести. Мондијалистичка свест је шовинистичка. Она уништава културу, она уништава цивилизацију. Замислите да Холивуд треба да буде наше главно културно светилиште. Ја то никада нећу прихватити,” објашњава др Војислав Шешељ.

Улазак југоисточних европских земаља у Европску унију отвара низ питања о реалности таквог пројекта, јер је немогуће разумети интеграцију сиромашних и богатих. Таква врста интеграције једино је у интересу богатих, због јефтине радне снаге у сиромашним земљама и њиховог отвореног тржишта после процеса уништавања различитих грана привреде. Онда то не подразумева праву интеграцију, него припајање одређеног подручја сфери интереса одређених фактора те интеграције. Прича о уласку Румуније и Бугарске у Европску унију као о достигнућу у процесу транзиције те две земље (а тзв. демократе су нам наметнуле да су то примери којима треба да тежимо), прича је за малу децу, јер у ту сиромашну Србију још увек као јефтина радна снага долазе и Румуни и Бугари!

Српска радикална странка залаже се и сматра неопходним пре свега вид европских интеграција који се односи на усклађивање са њиховим позитивним законским нормама у домену људских права, права мањина и свим законским нормама које имају за циљ да створе боље и праведније друштво. Као и увек, српски радикали прихватају сва цивилизацијска достигнућа, поготово технолошка. Али, Српска радикална странка никако не може да прихвати интеграцију која нас не би третирала као равноправног партнера и која би нас довела у подређен положај који би захтевао уништавање наших одбрамбених, економских, финансијских потенцијала, што је суштина политике тзв. демократског блока.

Српска радикална странка сматра да је још опаснија тзв. културна и образовна интеграција која води „испирању мозга” и стварању заслепљених послушника. Ова врста интеграција има за циљ да избрише из колективне свести све националне вредности, специфичности националне традиције и културе и систем образовања који је увек био веома цењен

у свету. Претходни режим је хтео да прода наш образовни систем за петнаестак милиона долара који су подељени различите депове, а садашњи режим, који је наговештава да ће то зауставити, није имао храбрости да се супротстав таласима посета амбасадора из различитих западних земаља и њиховим притисцима.

Српски радикали размишљају такође о различитим врстама регионалних интеграција, као што је, на пример, балканска, али за то је, како је др Војислав Шешељ увек истicao, пре свега неопходно да Србија изађе из социјалне бедне и економске кризе из које се може извући само политико-ослањања на сопствене снаге и принципом сарадње са свим државама и народима света који желе равноправну сарадњу. „Српска радикална странка залаже се за што интензивнију сарадњу са Босном и Херцеговином, са Републиком Српском посебно, али и са федерацијом. Такође се залаже за максималну сарадњу са Македонијом, за што бољу сарадњу са Румунијом, Бугарском, Мађарском. Што се тиче Словеније и Хрватске, оне имају систем одлучивања на нашем тржишту, и тиме нас додатно упропастише. Сада је четири пута већи наш увоз из Словеније него извоз у Словенију, слично се дешава и са Хрватима. Да ли треба Словенци нашу робу да пласирају на страна тржишта као што су радили у Титовој Југославији? Ја сам против тога,” нагласио је др Шешељ објашњавајући у једном од интервјуа могућност регионалне сарадње.

Никако не треба заборавити огроман значај стварања одређеног облика интеграције са Русијом и земљама које је окружују. Не сме се, такође, занемарити утицај Кине у светским економским токовима.

Тзв. демократски блок каже да су они миљеници Западна и да западне земље једино са њима хоће да сарађују. Српски

радикали их питају у чију корист је та сарадња. Да ли је, можда, у корист међународног финансијског лобија који има за циљ глобализацију која подразумева осиромашивање мањих и мање развијених земаља, а не помоћ њиховом развоју. То је одлично објаснио познати светски економски стручњак, проф. Мајкл Чосудовски у својој књизи „Глобализација, сиромаштво”, где је детаљно изложио утицај тзв. реформи ММФ и Светске банке, а посебан акценат је ставио на поглавље „Деструкција СФРЈ и поновна окупација Босне и Херцеговине”.

Старе и нове „демократе” биле су веома послушни ученици тог финансијског лобија и отишли су толико далеко у „отварању” земље у сарадњи, да су, према подацима „Друштва економиста Србије”, у периоду од 2000. до почетка 2004. године задужили нашу земљу између 4 и 6 милијарди долара (власт не износи прецизне податке), што би значило, према истом извору, да је сваки грађанин Србије дужан 2.000 долара, укључујући и новорођенчад. У ту цифру не улази спољни дефицит, који представља сакривен дуг земље који је, иначе, у веома кратком периоду постигао свој рекорд у историји Србије, од 15 милијарди долара. То, према мишљењу проф. др Млађана Ковачевића, отвара основно питање – шта чинити да убрзо не упаднемо у тешку дужничку кризу која би произвела несагледиве економске и социјалне последице?

Међутим, то је само први део трагедије. Други део трагедије је распродавање националног богатства у бесцење. На тај начин је уништено српско банкарство, један веома значајан део српске индустрије, а стара – нова власт претендује да настави истим путем. Поређења ради, продаја 49 одсто „Телекома” донела је буџету отприлике исто онолико колико и распродаја 1.100 фабрика. Да би све било трагичније, паре од продаје „Телекома” искоришћене су за покретање привреде Србије, и то су сви грађани Србије осетили пре агресије на нашу земљу.

С друге стране, приватизација, дугови и донације нису само зауставили развој привреде, него је полако али сигурно

уништавају. То је посао који су тзв. демократе одлично одрадиле према инструкцијама ММФ и Светске банке. Поставља се питање – да ли је то разлог због којег су само они прихваћени у неким међународним круговима, као што и сами отворено истичу?

Српски радикали не желе отвореност само према једној страни, они желе отворену сарадњу са свима који хоће да улажу у Србију, а њихова владавина би била гарант стабилности тих улагања и њихове профитабилности. Услов за стабилност створили би на тај начин што би укинули мафијашки монопол над привредним субјектима и створили уређену државу, у којој би мафијашки били у затвору, а капитал и нова технологија међу радницима.

Радикали не би наставили са курсом ове мафијашке приватизације коју су започеле тзв. демократе, већ би увели докапитализацију свих фирми које могу да буду профитабилне, а у друштвеној имовини која је од националног интереса не би дозволили докапитализацију више од 49 одсто. Веома селективно и критично би поступали у сарадњи са светским финансијским институцијама, наиме, не би даље задуживали земљу и не би прихватили условљену сарадњу са ММФ и Светском банком, угледајући се на слично понашање Словеније и Русије сада. Нико не верује да таква политика може да доведе до изолације, јер она жели да сачува интересе народа и гарантује улагање чистог капитала који има развијени карактер.

Ко је демагог?

У најновијим нападима политички противници, етикетирајући српске радикале, користе термине чије значење очигледно не знају. Тзв. демократе су, изгледа, заборавиле шта су обећавале народу пре 5. октобра, а шта су урадиле после.

Њихова парола – где год су радикали бранили Србе, тамо више нема Срба, углавном говори о њима а не о српским радикалима. Српска радикална странка, која увек брине о националном интересу, никада није и неће прихватити понижавање и угњетавање наших грађана, и увек се борила свим

расположивим средствима да сачува понос и интегритет сваког грађанина.

Радикали су Милошевића подржавали у сваком потезу који је за циљ имао очување српског народа и његов интерес, а увек су му се жестоко супротстављали кад је, ради неке наметнуте илузије, одустајао од те борбе. Не треба заборавити да српски радикали никада нису имали одлучујућу улогу у власти. С друге стране, они који су подржавали Милошевићеве илузије, које су подгревали западни ментори различитим иницијативама и плановима за решавање криза на овим просторима, биле су управо дотичне „демократе“.

Једино што су радикали могли да ураде када су као мањински партнер учествовали у власти, било је сузбијање сепаратизма на Косову и Метохији који је био у експанзији у пролеће 1998. То је толико успешно урађено, да је до почетка агресије читаво Косово и Метохија било је очишћено од терориста и свако је могао слободно да се креће овом покрајином. Српска радикална странка је поносна на Војску Југославије која је издржала сав терет НАТО агресије и није била сломљена. А онда су исте те тзв. демократе подржале и охрабриле Милошевића да прихвати план Черномирдин – Ахтисари и на тај начин капитулира. Једино је Српска радикална странка у парламенту гласала против тог плана и у знак протеста изашла из Владе.

Оптужују радикале да су то демагошки урадили, јер су после тога поново ушли у Владу, а прећуткују да је то била новоформирана влада, у којој је требало да учествују и друге странке тадашње опозиције. Нико не говори који је прави разлог и зашто су остале странке одустале од уласка. Нико није хтео себи да натовари обавезу учешћа у обнови земље. То су једино радикали прихватили.

Ко је овде демагог? Да ли су демагози они који су за годину и по дана обновили већину од свега порушеног и уништеног за време агресије, или су демагози они који од 5. октобра 2000. године, са свим могућим донацијама и задуживањима, нису успели да заврше ни оно мало што је остало да се обнови?

У току последњих кампања, противкандидати Томислава Николића на председничким изборима, очигледно немајући шта да понуде народу, упорно се баве кандидатом Српске радикалне странке. Уместо да објашњавају своје програме, они покушавају да извргну руглу добро темпирану политичку изјаву „хлеб од 3 динара“. Њихова реакција је показала да они не живе међу народом, који је толико осиромашен да добар део себи не може да приушти чак ни хлеб, а већини тешко пада и најмање поскупљење.

Подсећања ради, у претходној кампањи за председничке изборе, господин Томислав Николић је хтео свом противкандидату, господину Мићуновићу да додели жути картон због недозвољеног потеза. Сигурно се сећате да се господин Мићуновић умешао у спор између Владе Србије и пекаро индустрије, тобоже заустављајући поскупљење хлеба. Господин Мићуновић и његови у извршној власти изгледа да су разумели да он у то није уопште могао да се меша, јер не спада у његову надлежност. С друге стране, извршна власт је дужна објашњење грађанима зашто је толико поскупео хлеб, јер математика показује да цена хлеба уопште није смела да достигне такву висину. Господин Николић тада поручио да је цена хлеба када су радикали отишли из власти била три динара, и да је једина реална цена хлеба она која се добије када се на ту цифру додају све званичне инфлације.

„У земљи гладних не поставља се питање цене хлеба.“ тиче Томислав Николић. Када српски радикали победе на парламентарним изборима и формирају Владу, спроводиће свој социјални програм који неће дозволити да било који радни грађанин и пензионер Србије по контејнерима тражи хлеб и храну, већ ће му обезбедити и хлеб и млеко, и то не по 3 динара, него, ако треба, и бесплатно. Наравно, држава има обавезу да субвенционира произвођаче. И то је најмање што Српска радикална странка може да учини за достојанственији живот наших грађана. Ако то за неке представља демагогију, српски радикали не разумеју зашто се они уопште баве политиком, боре за власт и каква је њихова визија или их једино занима како да распродају национално богатство и напуне своје џепове.

Српски радикали не мењају своју политику већ је спроведу доследно, али то не значи да они не узимају у обзир околности и да им се не прилагођавају на најбољи начин. Господин Томислав Николић, председнички кандидат Српске радикалне странке, увек тврди да не може да се одрекне својих политичких идеала, који су усмерени на очување националних вредности, али подразумевају толерантност према другим народима и једнака права за све. Они због каквог интереса не може да се одрекне идеала који су усмерени на развој бољег просперитетнијег друштва. Народ у Србији има прилику да на изборима оцени исправност такве политике. Лаж увек пада у воду, истина која краси борбу српских радикала увек ће имати своје утицајно место на политичкој сцени Србије.

ОЦЕНА „ДЕМОКРАТСКИХ“ КАНДИДАТА

ПРОТИВ РАДИКАЛА
ВОДИО САМ
КОРЕКТНУ КАМПАЊУ!

Ко је и како у председничкој кампањи нападао Томислава Николића

ОПТУЖБЕ БЕЗ АРГУМЕНАТА

Пласирање лажни уместо истине, форсирање пропаганде огољене од сваке врсте чињеница, сивавање на прво место личних осећања уместо аргумената свакако није изостајало ни у медијском праћењу ове председничке кампање. Поједини медији нису успели да се одргну од личних сивава својих новинара, уредника, власника, простио су се ушкривали ко ће дати више простора изв. председничким кандидатима. О њима су извештавали у сујерлајтивима, неречно их хвалећи и избегавајући свако незгодно мишљење које би могло да им нашкоди.

Пишу: Елена Божић Талијан
Марина Томан

Изгледа да неки страни и домаћи „фактори“, којима није стало да Србија буде стабилна и нормална држава покушавају манипулишући и лажући да зауставе, сада већ потпуно извесну победу Томислава Николића. Неки председнички кандидати су узели себи за право да плаше грађане Србије тезом да, ако победи Томислав Николић, Србији прети опасност од изолације, санкција, рата... Наравно, ни овог пута нису изостали специјално за ту сврху ангажовани разноразни аналитичари. Сви су се они додатно трудили да бирачима објасне шта је за њих „најбоље“, заборављајући да су ти исти бирачи на последњим изборима управо највеће поверење поклонили Српској радикалној странци.

У свему томе је свакако предначио председнички кандидат Демократске странке Борис Тадић. Овај „демократа“ чак јавно истиче да се за председничке изборе кандидовао не би ли спречио „радикализацију“ Србије. Након првог изборног круга Тадић још „демократскије“ наставља блажење не само свог политичког противкандидата, већ и његових гласача сматрајући да судбина ове земље зависи баш управо од једног несхваћеног психолога.

Ако је то „спречавање радикализације“ основна сврха његовог политичког деловања, онда се питамо шта би Тадић радио да нема радикала. Без икаквих скрупула он је отворено, милион људи наклоњених политици Српске радикалне странке окарактерисао као необразоване и некултурне. И то је човек који себе представља као великог демократа, који се наводно залаже за друштво у којем се поштују права свих, у којем нема ни мржње нити освете. То је човек који се кандидује за председника свих грађана Србије. Он је јасно поручио да су они грађани другог реда, које можда због политичког убеђења треба протерати из Србије.

Уосталом, одавно је свима добро позната чињеница да је флоскула „партије демократског блока“ измишљена управо због Српске радикалне странке. Очигледно је да господин Тадић и њему слични имају још много да уче о демократији и демократском друштву. Али то је само мали део онога што се дешавало у председничкој кампањи, а заиста Томислава Николића политички противници нису штредели. Оптуживали су га за све и свашта. Највећи део тих оптужби био је толико бесмислен да је и сам Томислав Николић одбио да их коментарише, сматрајући да оне саме много више говоре о њиховим ауторима него о њему. Ми овом приликом издвајамо само неколико тих изјава не би ли се и сами грађани уверили колико су оне заправо испразне приче без икакве аргументације.

Испецни па реци

Прошло је више од годину дана од убиства премијера Зорана Ђинђића и акције „Сабља“ и ноторна је чињеница да ниједан српски радикал није ни на који начин био повезан са

убиством, али политички противници, немајући ништа што би могли да „прилепе“ Српској радикалној странци, поново су се окренули овом трагичном догађају. Осмишљена је читав кампања вербалног личча, са крајње морбидном оптужбом на рачун Томислава Николића.

Напад на Николића је започет у емисији „Кажипрст“ радија Б-92, у коју је позван као председнички кандидат, али му није дата могућност да изложи свој програм, већ је био принуђен да одговара на тенденциозно смишљене, крајње бесмислене оптужбе, а ударна се односила на поруку коју је, као доскочицу, упутио Ђинђићу на митингу у фебруару 2003. године. Извучена је његова изјава – Ако неко сретне Ђинђића, нека му поручи да је и Тито имао проблема са ногом пред смрт, а новинар је покушавао да сугерише да је Николић нешто знао о атентату. Заменик председника Српске радикалне странке објаснио је сасвим људски да то никада не би изјавио да је знао да ће Ђинђић бити убијен.

Али, прича се није ту завршила, већ је овај део разговора постао и ударна вест на телевизији поменуте куће. Ово манипулисање јавношћу имало је свој врхунац у емисији „Замка“ на ТВ „Пинк“. Том приликом, потпредседник Демократске странке Слободан Гавриловић је изрекао потпуно сулуду оптужбу да је Николић том својом изјавом инспирисао Ђинђићево убиство. Од почетка су оптужбе биле толико бесмислене да би то чак било и смешно, да није трагично чиме се све замајава народ и скреће пажњу са суштинских ствари.

Политички противници су безуспешно покушавали да убеди грађане Србије да ће Николићева победа олакшати Шиптарима да остваре независност. Али нису могли да сакрију оно што сви већ знају, да Српска радикална странка никада није заборавила Косово и Метохију и да се једина на нашој политичкој сцени бори да се косовскометохијско питање реши у интересу српског народа. Нису могли да сакрију да је Томислав Николић на Парламентарној скупштини Савета Европе у Стразбуру био први српски политичар који је јавно пред једном међународном институцијом проговорио о етничком чишћењу којем је изложен српски народ на Косову и Метохији.

О Црној Гори

„Победа Томислава Николића свакако би водила заостравању односа између чланица Државне заједнице, јер је његова логика и саопштени однос према Црној Гори нешто што би изазвало одговарајућу рефлексiju у Црној Гори“.

Филип Вујановић

„Где могу да буду заостренији него што су сад? И ко их је то заострио, Србија или Црна Гора? И ко то непрекидно говори да ће бити суверен и самосталан, само чека датум? То је једна лажовчина. Што нас више обмањује, што не распише тај референдум – него не сме.“

Томислав Николић

Без коментара

„Моја политика значи потпуну супротност еспесовско-радикалској Србији која је била супротстављена свету, па и самој себи”.

Борис Тадић

„Радикали немају никакво морално право да држе приди-ке онима који данас поправљају оно што су они закували. Радикали су били у Влади 1999. године када се догодио највећи прогон Срба с Косова.”

Млађан Динкић

Боље да ћути

У нападима на Српску радикалну странку и Томислава Николића није изостајао ни Вук Драшковић, новопечени министар спољних послова. Након што се својом првом изјавом као министар спољних послова поштено излупетао и обрукао наневши много штете Србији и након сазнања да Хрвати неће да му испуне жарку жељу да посети њихову земљу, одлучио је да учврсти свој положај дежурног увеселивача народа.

Коментаришући програм Српске радикалне странке и идеју о Великој Србији од које српски радикали никада неће одустати, Драшковић је оценио да ни сам заменик председника Српске радикалне странке „не верује у то што говори”.

„Он се обраћа једном великом броју људи који и даље живе у Милошевићевом времену због тога што после 2000. године није дошло до суочења с пуном истином о злу из Милошевићева доба, па се и даље једном делу бирачког тела у Србији могу слати поруке какве он шаље. Од оваквих порука Хрватској неће фалити длака с главе, само се у очима међународне заједнице и свих поново срамоти и понижава Србија и наноси јој се велика штета”.

Вук Драшковић

Ко о чему, Тадић о изолацији

Изолација је била омиљена тема политичких противника Томислава Николића, који су већи део својих предизборних митинга и обраћања бирачима посветили управо објашњавању како Николић није по вољи Запада.

„Србија не сме да стане већ да иде према цивилизованим народима, а не ка изолацији. Има људи који се радују томе да будемо сами у свету, да једемо корење и да немамо лекова, али Србија мора да буде отворена земља, што жели већина грађана. Пут који Србија мора да следи је улазак у Европску унију и око тога не сме да буде никаквог спора”.

Борис Тадић

Рек'о...

„Залажем се за толеранцију, поштовање људских права, нормалну комуникацију међу социјалним групама, политичким странкама, представницима политичких странака, појединцима, за све оно што је супротно СПС-радикалској Србији”.

Борис Тадић

„Кандидовао сам се да бих спречио било какве промоције радикала и социјалиста, које би снизиле наше позиције у међународној заједници али нећу никог блатити ни увредити.”

Борис Тадић

...па порек'о

„Сигуран сам да сам од Николића и Маршићанина бољи, не само у политичком смислу, него и у серији других делатности.”

Борис Тадић

„Српска радикална странка и Томислав Николић су већ зло за Србију него било који демократски кандидат, па чак и овакав Драган Маршићанин”.

Борис Тадић

Шлаг на тарту

„Провокативна интонација, критизерско обраћање другим странкама набијено пронијом, завитлавањем и без имало спонтаности, главне су карактеристике наступа Томислава Николића”.

Иван Штајнерберг, психолог

„Не чини ли вам се да се у овој кампањи Томислав Николић превише смеје”?

Водитељка радија Б92

У прљавој кампањи против Томислава Николића предњачили су радио и телевизија Б92, а НИИ и Студио Б је количином објављених информација о Борису Тадићу и његовим ставовима, шенденциозно форсирао његову кампању. С друге стране, за неке шљампане медије, међу којима су предњачили „Полићика”, „Блиц”, „Курир”, када су схватили да ће Николић 14. јуна победити, председнички избори више нису били интересантни. За разлику од њих, стирани новинари простио су ојседали Српску радикалну странку. Николић је био интересантан и за Би-Би-Си, и „Њујорк Тајмс”, и РФИ, радио „Дојче веле”, „Ројтерс”, „Ал цазиру”, холандску државну телевизију, Бугарски радио и остале светске медије.

Госповање Николића на телевизији и радију Б92 пре је подсећало на неко исцртавање у судници, које је у појединим тренуцима прелазило границе присвојности, него на разговор са једним од председничких кандидата. За разлику од осталих кандидата, који су ирчали о свом председничком програму, у случају Томислава Николића новинари су се шрудили да Николићу ио не дозволе, интересовала их је само прошлост с почетка деведесетих година.

Пошито је новинарима очигледно понесило аргумената за одбрану тезе о изолацији Србије, у нападима на Томислава Николића завиривали су у дубоку прошлост не би ли тамо ишчиркали нешто ишито би могло да му нашкоди, ишито, наравно, није раћено ни са једним другим председничким кандидатом. Свако ишћање је формулисано ишито да је иредсћављало напад на Српску радикалну странку и њену политичку. Николић као иредседнички кандидат очигледно за новинаре који су урећивали емисије није ни постојао. Та прљава кампања је била ишито очигледна да је чак и иредседнички кандидат ДСС-а Драган Маршићанин изјавио да је ишито је Б92 урадио – недоушћиво.

ЛЕЧЕЊЕ ОД РАДИКАЛСКОГ КОМПЛЕКСА

Прошло је четири године ошката радикали нису на власти у Општини Земун а нико из садашње структуре власти не може да докаже да је иједан радикал улећен у било које малверзације и незаконитије радње. Међутим, морамо ипак пронаћи мало разумевања за њихове постојке. Није лако суочити се са асфалтираним улицама, уређеним фасадама, чистим и умивеним Земуном, који су иза себе оставили радикали, и са чињеницом да су грађани имали прилике да осеће како је био када Земуном газдује ДОС, и да на основу тога закључе да је време да их замене.

Пише: Марина Томап

О томе како су радикали вршили локалну власт у Земуну а како је врши ДОС, грађани Земуна су дали свој суд на последњим парламентарним изборима, када су, након петоктобарске еуфорије, Српској радикалној странци дали много више гласова него осталим политичким странкама. Свесни да полако, али сигурно, одлазе у прошлост, челници локалне власти у Земуну, по налогу лидера својих странака, искористили су и ове председничке изборе да пласирају још понеку неистину о томе како су радикали газдовали у Земуну.

Општински функционери, које су и сопствене партије одавно ставиле ад акта и отписале за век векова, последњих месец дана растрчали су се на све стране не би ли неко од новинара прихватио њихове исфабриковане „доказе“ о малверзацијама радикала и пласирао их у јавност. Тиме су још једном показали да су претходне четири године заправо посветили лечењу од радикалског комплекса, заборављајући основну сврху једне локалне власти. Не бисмо погрешили ако бисмо написали да су о Земуну и његовим житељима мало водили рачуна. Пре би се могло рећи да су се према онима који су их у петоктобарској револуцији изабрали, игнорантски понашали, чак их и вређали, што је заиста недопустиво, чак и за декларисане „демократе“.

Њихово непоштовање према бирачима, не само онима који живе у Земуну, толико је очигледно да се чак нису трудили ни да га сакрију. Тако у гласилу земунске општине, „Земунској хроници“, која је била толико читана да више не излази а коју је, иначе, финансирао Фонд за хуманитарно право, новинар Драган Стојковић у тексту „Колико нам треба“ објављеном 7. септембра 2002. године уочи председничких избора, пише: „У наредним председничким изборима забрињавајући део представљају политичари који су се идентификовали са негативним јунаком Радованом (трећим), а чији политички програм је такође био да 'побије говна и готова ствар'. Све ће они да среде очас посла, по кратком поступку. На руку им иду становници који се тешко могу назвати грађанима, јер им је памћење толико кратко да сада призивају долазак на власт оних који су колико јуче проузроковали њихове невоље“. И тако за господина Стојковића, они који не гласају за ДОС, и нису грађани. Како би његов текст изгледао да је написан којим случајем данас, не смео ни да размишљамо, јер ипак не бисмо желели да, цитирајући њега и остале „културне, васпитане демократе“ нарушимо ниво текста.

О томе шта су они који толико брину за добробит Србије и њених грађана „урадили“ писаћемо неком другом приликом. Било би можда интересантно да се позабавимо тиме каквим су се лажима служили у овој предизборној кампањи.

Измишљање афера

Пошто су, ипак, схватили да одлука суда мора да се поштује и да су сви напади на Српску радикалну странку у вези Магистрата потпуно бесмислени и да су досадили и њима самима, измислили су неколико нових афера или су из фијока извадили оне старе, измишљене раније.

Напади на Гордану Поп-Лазих потпредседника Централне отаџбинске управе и потпредседника Републичке скупштине, започели су још за време предизборне кампање за председничке изборе 2002. године, па су настављени у време обарања ДОС-ове владе, и током ове председничке кампање. Први пут нападе су пласирали представници ДОС-а, а сада представници окрњеног ДОС-а на челу са Демократском странком Србије.

„Оптуживали су ме, и те оптужбе пласирали кроз своје медије, да сам ја наводно, док су радикали вршили локалну власт у Општини Земун, за себе прибавила одређену материјалну корист. Тако су ме оптуживали да имам: кућу, пословни простор од 1000 квадрата, па чак и робну кућу. У фабрикавању тих неистина предњачили су Чедомир Јовановић, Ненад Богдановић, и Млађан Динкић. Додуше, Ненад Богдановић ми се јавно извињивао на Студију Б и признао да су га у мом случају обманули“, каже Гордана Поп-Лазих.

Она тврди да су оптужбе да је за себе узела плац и на њему саградила 20 локала и неколико станова, чиста лаж. „Када су видели да прича не пије воду, рекли су да је мој отац узео плац и подигао тај објекат, да би на крају највећи бисер, на жалост црни, био то што је изјавио дилетант наше политичке сцене, који је, иначе, производ финансијског светског лобија, господин вечити асистент. Он је рекао да сам злоупотребила положај у Скупштини општине Земун и да сам за себе узела 1000 квадрата пословног простора. Да није изборна кампања и неколико нових избора на видику, ни наши јадни и бедни противници не би користили чувене Гебелсове методе „лажи, лажи, док и сам не поверујеш у то“. Не бих се ни упуштала у расправу у вези са тим, али због поштовања према нашим бирачима и ради истине, морам цео случај да објасним и ставим на увид јавности“, каже Поп-Лазих.

Како она објашњава, конкурс за доделу парцела на територији општине објављен је 1997. године у јавном гласилу Општине, „Земунским новинама“. Том приликом продато је

око 5000 парцела, и то свака по фиксној цени. Такође, битно је напоменути да нико на конкурс није био одбијен. „Не видим у чему је проблем ако се неко од мојих рођака јавио на конкурс као и сви остали. Са ове временске дистанце само могу да констатујем да сам погрешила што се и ја нисам јавила на конкурс. Колико ми је познато, мој отац никад није тражио никакав стамбени кредит од било каквог фонда или банке, а још мање да ја будем жирант или посредник за такав кредит. Ако нисам у праву, нека ме демантује или нека банка или стамбени фонд и не разумем шта је у томе спорно. Такође, потребно је да објасним одакле мој потпис на уговору о продаји плаца мом оцу. Пошто сам у то време као секретар Општине заједно са колегиницом морала да проверавам законитост сваког захтева, логично је да се мој или колегиници потпис налазе на тим решењима”.

Гордана Поп-Лазич уједно позива господина Динкића и његове пајташе да јој, уколико већ поседује пословни простор, покажу где се он налази да би знала где да иде. „Наш народ обично каже – у лажи су кратке ноге, па их ја позивам да ме демантују уколико нисам у праву. Не само да не поседујем оно што су они набројали, већ штавише, ја и моја породица никад нисмо добили ниједан квадрат стамбеног простора од државе иако смо кроз цео наш радни век улагали у стамбене фондове, нити смо икада користили било какав стамбени кредит. Зато могу да захвалим онима који су ми отворили очи да ја ипак имам нека грађанска права, па сам јавно од Владе Србије затражила да реши мој стамбени проблем, да не бих била на грбачи својих или супругових родитеља. На тај начин оставила сам Влади да се изјасни о мом имовинском стању”, завршава Гордана Поп-Лазич. Интересантно је да, када су новинари „којима је стало до истине” затражили од ње да прокоментарише поменуте оптужбе, она се уредно одазвала позиву, али њени демантији никада нису угледали светлост дана.

Драгана Тодоровића, председника Извршног одбора Српске радикалне странке и посланика у парламенту Др-

жавне заједнице политички противници су оптужили да је Извршни одбор Скупштине општине Земун уступио грађевинско земљиште најпре по цени закупа од једног динара по метру квадратном месечно, али да је дан касније Извршни одбор Општине изменио одлуку и цену закупа свео на један динар по метру квадратном годишње, на период од 30 година.

Тодоровић је пресавио табак и одлучио да тужи лист „Блиц”, који је објавио ту информацију, тврдећи да су навели изнети у листу неистинити. Како он каже, решењем Одлуке за имовинско правне и стамбене послове СО Земуна број 463-393/2000-6 од 20. априла 2000. године, тужиоцу је у накнаду уступљено право коришћења грађевинског земљишта у Земуну на основу Закључка Извршног одбора општине Земун од 14. априла 2000. године. Накнада за уступљено право коришћења земљишта утврђена је на износ од 100 динара по метру квадратном, што је укупно износило 694.900 динара, а он је тај износ уредно исплатио. Тодоровић објашњава да је конкурс за поменуте парцеле био јаван.

Истина о „Земунским”

У емисији „Јавна тајна” телевизије „Б 92” председнички кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић био је изложен вулгарним подметањима од стране водитељке, очигледно инстурисане од садашње општинске власти у Земуну. Тако, на пример, гурнуто му је издање „Земунских новина” из времена док је овом општинском управљала радикалска власт. Ради се о броју 48 ових новина, опшираним у 500.000 примерака, на чак 256 страница. Без икакве предисторије, ово је требало да буде пример злоупотребе власти од стране српских радикала који би дефинитивно одвикао народ од гласања за нашу странку. Истина, међутим, ситанује на другом месту, као и увек када је у питању „Б 92”. Ове новине изашле су у априлу 1998. године, у време незапамћене медијске кампање учерене против свега што се дешавало у Земуну. Тадашњој општинској, радикалској, управи остиао је само овај начин да пробаци блокаду коју су сложено сироводили државни (левичарски) и независни (тада углавном Драшковићев) медији.

На својим страницама са близу 600 фотографија, ово издање „Земунских новина” много је допринело ширењу истине о правом стању у овом делу Београда, што је био заиста прави погодак главног креатора овог подухвата, др Војислава Шешеља. Новине су дељене бесилашно јер је то најефикаснији начин да досеју до читалаца и нису финансиране из општинског фонда, што је инсинуирала острићена водитељка.

је објављен у „Земунским новинама”, као и да је на њега могао да се пријави ко год је хтео. Цена која је утврђена као накнада по метру квадратном важила је и за остале парцеле које су продаване или уступане на коришћење те године, а не само за парцелу Драгана Тодоровића.

У покушају да се нашкоди угледу Српске радикалне странке и све већем поверењу које она ужива у народу, свакако посебно место заузима случај Момира Марковића. Не посредно после акције „Сабља”, по члану 141 став 2, Марковић је ухапшен да не би могао да утиче на сведоке. На терет му је стављено да је, док је био директор ЈП ЗИПС, запослио 72 људи. Јавни тужилац је, у немогућности да од првих осам сведока извуче нешто што би мирисало на кривицу, на основу чега би могао да оптужи Момира Марковића, проширио листу сведока на 72, на основу чега је тражио продужење притвора. Окружни суд у Београду му је три пута продужавао притвор на по месец дана, а Врховни суд је два пута поништавао решење о продужењу притвора и враћао предмет Окружном суду на поновно решавање, да би трећи

пут преиначио решење и Момира Марковића после непуна два и по месеца пустио на слободу. Тек после тога истражни судија је почео да позива сведоке.

На позив истражног судије одазвало се тридесетак људи, некада запослених у ЗИПС-у, а својим изјавама нико од њих није теретио Момира Марковића. Сви запослени су сведочили на ком су месту радили, с ким су у канцеларијама седели, који су им били радни задаци, колика им је била радна плата и да су плату примали преко текућег рачуна отвореног у банци. Данас поступак стоји, јер вероватно тужилац нема основа да подигне оптужницу, а досманлије, који још увек држе полуге власти, не желе тако лако да се одрекну ове беспредметне хајке на радикале.

Момир Марковић као народни посланик даје пун допринос раду посланичке групе Српске радикалне странке у Скупштини, што доказује да га ДОС-ов режим овим малтретирањем није ни заплашио ни испровоцирао. Он мирно чека судски расплет. А што се предузећа „Пословни простор” тиче, тек под досовским режимом створени су услови

и извршена невероватна кривична дела и пљачке, тако да ће полицијски и судски органи имати много посла већ после септембарских локалних избора, а документација је уредно сложена и чека тренутак. За само две криминалне афере које су под досманлијским режимом извршене („Еко фест” и Хидро-база), биће довољно документације да половина руководства ЗИПС-а и Општине заглави вишегодишњу робију.

Оптужбе на рачун радикала, везане за Земун се горе набројаним не завршавају, али њихов бесмисао је толико велики да их стварно није вредно коментарисати. Прошло је четири године откада радикали нису на власти у Општини Земун а нико из садашње структуре власти не може да докаже да је иједан радикал уpletен у било које малверзације и незаконите радње. Међутим, морамо ипак пронаћи мало разумевања за њихове поступке. Није лако суочити се са асфалтираним улицама, уређеним фасадама, чистим и умивеним Земуну, који су иза себе оставили радикали, и са чињеницом да су грађани имали прилике да осете како је то када Земуну газдује ДОС, и да на основу тога закључе да је време да их замене онима који су их, ако ништа друго, уважавали и поштовали, без обзира што се то не свиђа господину Стојковићу и њему сличним, који сматрају да је политички програм који је донео толико добрих ствари Земуну и његовим житељима заправо програм „да побије говна и готова.

СРПСКА СУДБИНА

Политика и однос какав према Косову и Метохији има ствари – нови ДОС морају одмах да се промене. Косово и Метохија мора да постане приоритетни приоритети за све и свакога у Србији. Влада Републике Србије, Савет министара Србије и Црне Горе, наши амбасадори, наша дипломатско-конзуларна представништва, читава наша дипломатија у контактима са светским државницима и политичарима мора упорно да им скреће пажњу на Косово и Метохију, мора да их упознаје са страдањима Срба који су изложени етничком чишћењу и да захтева одлучно спровођење Резолуције 1244 Уједињених нација Савета безбедности.

Пише: Љубомир Краговић

Косово и Метохија је српска судбина, колевка, радост, место где је зачета и створена српска државност, али и место на којем се страдало, патило, место на којем је уништано све што је српско, све што дефинише српски народ. Убијани су Срби, уништана је њихова имовина, њихови верски и културни објекти, затирани су трагови њиховог физичког и духовног постојања који су на овом простору више од десет векова, затирана је њихова државност.

Процес уништавања и протеривања Срба са Косова и Метохије траје више десетина година, а најизраженији је био онда када су Шиптари имали апсолутну власт, и то – педесет година под покровитељством Комунистичке партије Југославије, и сада, последњих пет година под покровитељством наводне „мировне мисије“ Савета безбедности Уједињених нација.

Зашто се врши егзодус, геноцид, етничко чишћење српског народа на Косову и Метохији? Из простог разлога што Србин никада није био, нити жели да буде слуга, не жели и не прихвата политику слугерањства, понижавања, додворавања, политику слепих послушника и извршиоца. Не жели политику која је карактерисала педесетогодишњи период комунистичке владавине, која је фаворизовала и испуњавала све жеље Шиптара на Косову и Метохији кроз наводно „братство и јединство“, а на уштрб и велику штету српског народа. Србин не жели политику досманлијског режима која је

била политика додворавања светским моћницима зарад сопственичких интереса и политика затворених очију на судбином српског народа на Косову и Метохији.

Оваква политика и овакав однос према Косову и Метохији морају одмах да се промене. Косово и Метохија мора да постане приоритетни приоритети за све и свакога у Србији. Влада Републике Србије, Савет министара Србије и Црне Горе, наши амбасадори, наша дипломатско – конзуларна представништва, читава наша дипломатија у контактима са светским државницима и политичарима мора упорно да им скреће пажњу на Косово и Метохију, мора да их упознаје са страдањима Срба који су изложени етничком чишћењу и да захтева одлучно спровођење Резолуције 1244 Уједињених нација Савета безбедности.

Последње етничко чишћење које се десило од 17. до 19. марта, донекле је отворило очи и светским моћницима и међу чланицу морамо да искористимо. Када кажем „ми“, мислим на Владу Републике Србије, на Савет министара Србије и Црне Горе, на нашу дипломатију. Они сада морају у разговорима са дипломатама и политичарима широм света да ураде све што је у њиховој моћи да издејствују да се пронађе начин да се заштите Срби и да им се створе услови за живо достојан човека.

Када је доношена Резолуција о Косову и Метохији ја сам изнео три става. Прво, мора да се ради на заштити и стварању услова за живот преосталих Срба којих сада има око 130.000. Неопходно је да се обезбеди њихова заштита кроз утицај међународних снага и наших војних и полицијских снага. Ка

да то кажем, мислим на следећи модел – ако могу припадници међународних снага да буду на Косову и Метохији и ако нама могу да предлажу да идемо у Ирак и Авганистан, зашто ми не бисмо могли да пошаљемо нашу војску и полицију на Косово и Метохију да заштити преостали српски живаљ, што је, уосталом, предвиђено Резолуцијом 1244. Резолуција 1244 мора коначно да се спроведе.

С друге стране, ако се има у виду Косовска полицијска служба, која је била један од кључних учесника у мартовском етничком чишћењу, зашто не би могли да се формирају наши војни и полицијски органи на Косову и Метохији. Ниједан Србин из Србије не би морао да иде на Косово и Метохију, довољно је да се од 130.000 Срба који живе у јужној српској покрајини, и од оних 250.000 који су протерани, регрутује одређени број људи и да од њих направимо своју полицију, јер само српски војник и српски полицајац може да заштити Србина на Косову и Метохији. У заблуди су сви они који мисле да КФОР-ов војник и УНМИК-ов полицајац могу да заштите Србе на Косову и Метохији. То сигурно не могу и не намеравају ни ови из шиптарских институција.

Када се створе услови, пре свих за заштиту Срба и њихово слободно кретање и живот, а безбедно ће се Срби кретати, опет истичем, само уз присуство наше војске и полиције, треба да се размисли о следећем проблему, а то је стварање услова за повратак свих који су прогнани са Косова и Метохије, који су тамо живели и који тамо желе да живе, свих који сањају дан повратка.

Од јуна месеца 1999. године усвајањем Резолуције 1244, Косово и Метохија је под међународним пројекторашом. Та наводна „мировна мисија“ имала је задатак и обавезу да створи услове за животи свима на Косову и Метохији. Оно што се дешавало последњих пет година, ја, као припадник српског народа на Косову и Метохији, не желим да се деси ниједном народу, ниједном људском бићу на кугли земаљској. То је било стравично мучење, огромна пашња, велико страдање, а све наочиглед, у присуству великог броја међународних снага које су немо посматрале егзодус, етничко чишћење и геноцид над српским народом на Косову и Метохији.

Не треба заборавити да у јужној српској покрајини живи преко 300.000 Шиптара који нису са Косова и Метохије и за тај проблем треба упорно тражити решење од међународног фактора. Такође, коначно мора да се сазна шта је са киднапованим Србима.

У Народној скупштини Републике Србије, у претходном сазиву, доношене су резолуције и декларације које нико није поштовао, а упут их и Влада која их предложи а парламент усвоји, грубо крши. Са таквом политиком мора да се престане. Време је да се схвати озбиљност проблема Срба на Косову и Метохији. Одлуке Народне скупштине Републике Србије су обавезујуће за све и надам се да ће убудуће бити строго поштоване.

ГДЕ ЈЕ СРПСКА ВОЈВОДИНА

Где је српска Војводина
у Мађарској ил' Угарској
или у сну ил' на јави,
у Банату ил' у Бачкој
ил' у Срему,
старој слави.
Није тамо сада, није,
већ у души Србадије

Пише: др Бранислав Блажић

Ретко који део Србије толико својатају, деле, цепају као Војводину. И сви се упињу да докажу како баш они најбоље чују тај тихи оркестар кукурузне свиле по широкој равници. Сете се пред изборе мелема за жуљевите паорске руке и да питају „ди су му новци!“ Кад избори прођу, новци су у њиховим џеповима, а њему остаје препакотан шећер и увезене јабуке, лук и месо. А та паорска душа никад није тражила много. Мало поштовања, своју цркву и да му откупе производ муком произведен. Па кад му и не плате баш све, опрости, јер зна да је неког нахранио.

Шта то хоће са Војводином, да ли знају где је? Мож нам најбољи одговор даје стари банатски чобанин Пант који је, када сам га питао: „Да ли знаш да пишеш“, узео кр ви штап и по блату написао: „СРБИЈА“. „Значи знаш“, р као сам му. „Не знам“, одговорио је. „Како, па написао СРБИЈА“, упитам га изненађено. „Једино то ме је деда на чио да пишеш, а оца не памтим, погин' о у рату“. „Знаш да потпишеш“, настављам ја. „Не“, одговори он, „лакше ми да притиснем прет. Него, како ћемо ону нашу сеоску цркву поправити, прокишњава. Грота, ту су нам преци криштени одатле сахрањивани“.

Па ко то хоће да нас даље цепа и дели? Неки страначки лидери кажу да треба да се цепамо, да би могли напред. Ка да напред можемо само поцепани. „Зар нас нису доста делили? На дођоше и староседеоце, на Крајишнике и Личане, Црногорце, лале, Босанце... а ми смо били и остали Срби“.

Одмах након револуције 1848. године Срби су у Сремским Карловцима прогласили Српску Војводину, а вољом већинског народа Војводина је након Првог светског рата присаједињена матици Србији. Војводина јесте српска, јер део Србије и јер је њен живаљ више од 70 одсто српски. А Војводина је исто тако отаџбина и свих других етничких група које у њој живе.

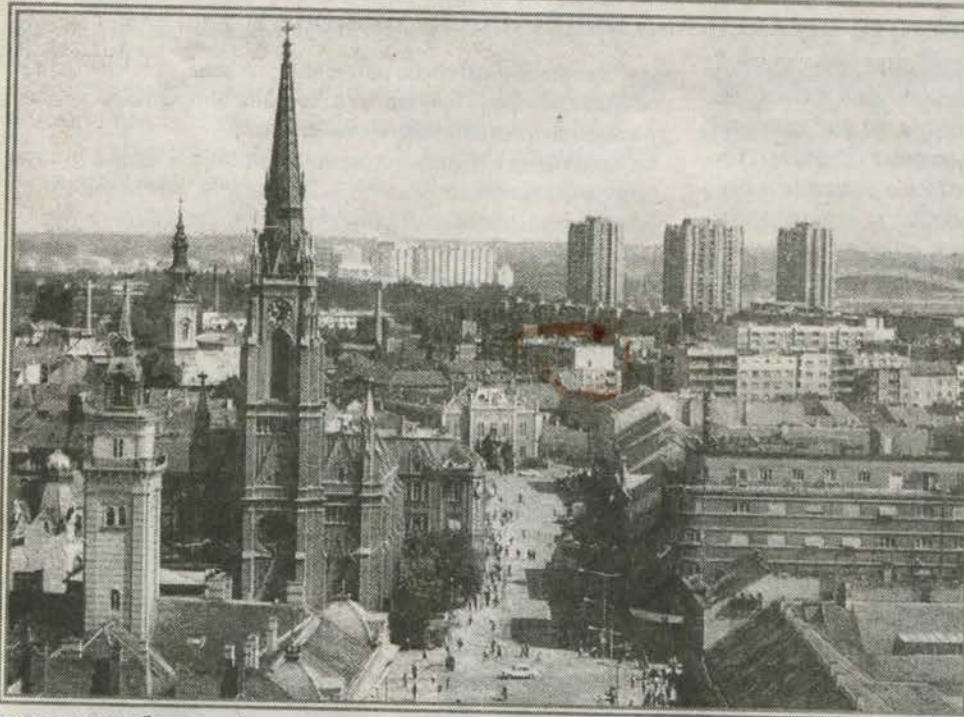
У другој Југославији (1945-1990) Војводина је доживела економски просперитет, али је њен статус, дефинисан Уставом СФРЈ из 1974, унео елементе државности, а самим тим и раздора унутар Републике Србије, која је тада била у саставу Југославије. У атмосфери јачања сепаратистичких тенденција других народа, али и неких националних мањина, уставна решења из 1974. године готово да су прејудуцирали положај Војводине након распада југословенске заједнице. Неке политичке партије у тој ситуацији коцкају се отварајући тзв. војвођанско питање, тражећи платформу која је у својој политичкој суштини сецесионистичка.

Мафијашка политика

Годинама се манипулише „војвођанским питањем“, сувином Војводине и њених грађана. „Старатељски“ је својтају, као да је она њихово власништво, политичке странке назови-грађанске провенијенције, невладине организације, многобројни душебрижници и лобисти. Веома „забринут“ за Војводину, они свесрдно покушавају да питање уређења редифинисања статуса представе као проблем за који сам они знају кључ и решење.

У тој тачки открива се прави смисао и логика оваквог приступа: прагматском политичком инструментализацијом жели се потпуно монополисати одлучивање о стратешком државном и националном питању, а назови-бригом о Војводини настоје се прикрити голи ускопартијски интереси.

Политика тзв. војвођанских странака иде тим путем протеклих осам година, а нарочито од октобарских промена на 2000. На делу није домаћинска, него мафијашка политика, која је све ресурсе и богатства Војводине претворила приватну прђију Ненада Чанка и његових скутоноша. И они рекоше: „Стаavimo тачку на пљачку!“ Видели смо и зашто. Добили су мандат да владају, а искористили су га да бесцење распродају војвођанске шећеране, под сумњивим околностима и уз нагодбу са ДОС-овом влашћу у Београду да приватизују цементаре и пиваре. Убрзана приватизација мотивисана је мафијашким интересима како би се, док су на власти, продајом убрале високе провизије, а делом средств

пулацији, већ и пред народом Србије у целини, искрено се залажу за развој Војводине у којој ће, уважавајући њене специфичности, пољопривреда постати покретач интензивног развоја и покрајине и Србије у целини. Национална политика мора грађанима Војводине, без обзира на етничко порекло и професионално опредељење, да пружи једнаке услове за живот, рад, лични и породични просперитет.

Српска радикална странка се залаже за очување свести о Војводини као нераскидивом делу Србије, што је наставак историјске линије започете припајањем Српске Војводине матици Србији 1918. године. Неопходно да се створе услови за развој специфично војвођанских економских брендова (здрава храна, лековито биље, лов, туризам...) препозна-

услерила ка буџетској потрошњи, што би донекле амортизовало социјалне напетости у друштву и продужило њихову владавину.

Таква владавина Србију и њен најбогађи део – Војводину до краја сиромаша и пустоши, одузимајући јој адуге развоја, претварајући је у тржиште за конкурентну робу иностранства, и чинећи је, на почетку 21. века, колонијом покороном страним капиталом.

тљивих у Европи и свету, што ће дати импулс њеном просперитету, али и развоју земље у целини. Тако дефинисан статус Војводине и положај у Републици Србији је у најдубљој сагласности са политичким начелима модерних европских интеграција.

Где је будућност Војводине?

Где је излаз из ћорсокака, где је путоказ свести какав је заиста потребан Војводини? Новим уставним оквиром Војводину треба дефинисати у саставу Републике Србије са аутономијом оног степена ког то желе њени грађани. Децентрализацијом уважити њене историјске, културне, вишенационалне и друге специфичности, како би економским потенцијалима богата Војводина била истински „спиритус агенс“ укупног развоја Србије. То је најбоље за превазилажење анахроних и штетних кардељевских уставних решења из 1974. године, која су Војводину супротстављала Србији, дугорочно штетила њеном развоју и генерисала цепање целокупног српског националног корпуса. Само као део демократске и просперитетне Србије, Војводина има будућност и перспективу развијене европске регије, у којој ће и даље складно и просперитетно живети 26 различитих народа.

Јачање локалне самоуправе

Јачањем локалне самоуправе створиће се услови да се боље препознају и афирмишу интереси сваког града или општине, а политичка странка која ту идеју буде остварила, у свести Војвођана биће запамћена по визионарској антиципацији и способности да зналачки конципира, осмисли и реализује модел који успешно и оптимално хармонизује интересе појединих општина Војводине у демократској и богатој Србији.

Српски радикали, свесни своје улоге у политичком животу Србије и одговорности, не само према својој гласачкој по-

Са становишта припадника националне мањине

Пише: Стефан Занков

Српска радикална странка сматра да поштовање националних мањина и заштита њихових права и слобода представља један од показатеља стварног поштовања принципа равноправности и једнакости грађана, али и значајан показатељ степена развијености демократских односа у једној држави. Српска радикална странка никада није делила грађане по националној основи; српски радикали деле људе на оне који су вредни, поштовани и добронамерни, и на оне друге, који ипакви нису.

ње и заступање интереса националних мањина и заштити побољшање права припадника националних мањина у складу са међународноправним стандардима”.

Сматрам да је Српска радикална странка, странка чији је један од основних циљева представљање и заступање интереса националних мањина и заштита и побољшање права припадника националних мањина у складу са међународноправним стандардима, и кључно је питање на основу чега јавна изборна комисија може рећи да то није тачно. Оде се противуствано, и то законом, деле и грађани и политичке партије у два тора. Као што је недопустива негативна

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА?

Супротно овом принципу, Народна скупштина Републике Србије је фебруара 2004. године, на предлог посланичке групе Демократске странке Србије, усвојила Закон о изменама и допунама Закона о избору народних посланика, који дели грађане по националној основи, а последице његове примене биће катастрофалне у политичком смислу. Овим законом укида се цензус од 5% за такозване странке националних мањина. Такозване, јер се уводи до сада непозната, нека посебна категорија политичких партија – странке националних мањина, и одређује се Републичка изборна комисија да по некој дефиницији, као једином критеријуму, одређује које су то странке: „Политичке странке националних мањина су све оне странке чији је основни циљ представља-

на дискриминација, тако није добра ни позитивна дискриминација; а имаћемо ситуацију да ће од две странке које освојиле исти број гласова, једна ући у парламент без цензуса а друга неће, само зато што је неко проценио да она може да има статус странке која штити интересе националних мањина, што је бесмислено. Оваквим законским решењем припадници националних мањина се гурају у геттоизацију, да се изолују у своје национално чисте странке, јер ће тако лакше доћи до посланика.

Ја припаднике свих националних мањина позивам да се кандидују на изборним листама Српске радикалне странке личним примером доказујем да је Српска радикална странка једини принципијелни и суштински заштитник права сви

националних мањина, а да сви други њима једноставно манипулишу због својих ускостраначких, а врло често и личних интереса. Прихватањем таквих њихових решења биће нанета велика штета међунационалним односима у Србији, јер ће на многобројне припаднике националних мањина који нису у својим националним странкама, њихови сународници гледати као на издајнике. Због тога је посланичка група Српске радикалне странке гласала против овог закона.

Живим у Зајечару, али сам пореклом из Босилеграда, где у већини живе припадници бугарске националне мањине. Постао сам члан Српске радикалне странке 1997. године, у 21. години, као студент друге године Електронског факултета. Укључио сам се у рад Општинског одбора Српске радикалне странке у Зајечару, где није било никакве резервисаности чланова према мени због мог порекла; постао сам председник Савета за информисање а после тога и потпредседник Општинског одбора. После седам година учествовања у активностима Општинског одбора Српске радикалне странке, на парламентарним изборима 28. децембра 2004. године, изабран сам за народног посланика у Народној скупштини Републике Србије и за једног од потпредседника Народне скупштине; и члан сам два одбора Народне скупштине, Одбора за иностране послове и Одбора за међунационалне односе. Одлука руководства Српске радикалне странке да ме кандидује за овако високу државну функцију, представља гест добре воље и има за циљ да покаже однос странке према припадницима свих националних мањина.

Иако свестан свог порекла и националне припадности, због односа и сарадње са апсолутно свим члановима и функционерима Српске радикалне странке, ја сам се поносно изјашњавао као Србин, јер својим поступцима никада нису учинили да се осетим другачијим од осталих, зато што имам „више бугарске него српске крви“.

Такав је и цео српски народ, више него толерантан, народ који никада није правио разлику међу људима по националној основи и никада није угњетавао мањине, већ је све људе прихватао на исти начин. Ја сам убеђен да права припадника националних мањина и у ратном окружењу нигде нису била заштићена као у Србији, одакле никад припадници других народа нису бежали као што су Срби морали да беже, под претњом физичког уништења, са својих вековних огњишта у Републици Српској Крајини, Републици Српској и Косову и Метохији.

Убеђен сам да се ни у будућности ништа неће променити, а да ће, уколико дође до побољшања економских прилика у земљи, доћи и до квалитативног побољшања у остварењу права мањина. И то је такође један од разлога због којих сам се изјашњавао као Србин, што понекад, у овим тешким временима, није било лако, али је зато било изузетно лепо и часно, нарочито ако се познаје српска историја, која никада није била освајачка, већ увек одбрамбена и ослободилачка. Таква историја није могла у мени, а сигуран сам и у сваком добронамерном грађанину, да не изазове дивљење и поштовање према српској држави и народу који, ценећи своју слободу више од свега, никад није према мање бројнима од себе показивао нетрпељивост. Упркос високим стандардима у заштити националних мањина у законским решењима, а што је много важније, и у пракси, никада није било више манипулација и злоупотреба од стране лажних душебрижника,

него у претходних десетак година, када је питање заштите права мањина било посебно актуелно.

Насупрот таквом односу већинског српског народа према националним мањинама, на делу територије Србије, на простору Косова и Метохије је вољом светских моћника дошло до замене теза: Срби, који су били жртве терориста у сопственој земљи, проглашени су за агресоре и били бомбардовани а затим у великом броју и протерани са својих огњишта. Нико се није забринуо за њихова људска права, као и права оних Срба који су остали на Косову и Метохији, а сведоци смо и даље свакодневних злочина албанских терориста.

За четири године УНМИК-ове власти, до средине јуна 2003. године, изведен је 6391 напад на Србе: 1194 Срба је убијено, 1305 је повређених, 1138 је отето, што је портпарол УНМИК-а на конференцији за медије 12. јуна 2003. године оценио као драстично побољшану ситуацију. Са друге стране, ДОС-ов режим је 2000. године ослободио 2108 албанских терориста и на тај начин покушао да од жртава направи злочинце а од злочинаца жртве.

Када на Косову и Метохији у току једног дана, 20. маја 2000. године албански терористи убију пет припадника српског народа и запале петнаест српских кућа, представници УНМИК-а оцењују да је дан протекао уобичајено, без посебних догађаја. Значи – по њима је нормално убијати Србе. Срби, који више него поштују права свих оних који нису Срби, у својој држави немају ни основно људско право, право на живот. Многи се сећају срамне изјаве бившег шефа УНМИК-а Бернара Кушнера, који је оправдао убиство једног Бугарина, припадника УНМИК-а, речима: „У питању је грешка, мислили су да је Србин“. Значи, када убијају Србе, ту грешке нема.

Овај трагични догађај говори и о великој сличности српског и бугарског народа. Међутим, односи две државе, Србије и Бугарске, нису увек били на нивоу на каквом би требало да буду; било је много тога што је оптерећивало те односе, и то треба превазићи. О националним мањинама морају да воде рачуна и њихове матичне државе, које их својим одлукама не смеју доводити у тешку ситуацију. Лично ми никада није било теже него када је, у току НАТО агресије на нашу земљу, Бугарска дозволила коришћење свог ваздушног простора и аеродрома НАТО авијацији; али сам добро знао да није такво и расположење бугарског народа, већ искључиво проамеричке власти у Софији.

Две државе би, због чињенице да немају никог ближег, требало првенствено да воде рачуна о међусобним интересима. Како је могуће да се доносе одлуке противно сопственим интересима, јер сам убеђен да је овакав поступак нанео штету не само Србији, већ и Бугарској, било ми је јасно када је 2000. године на власт у Србији, револуцијом, дошла проамеричка коалиција звана ДОС, која, као и она у Бугарској, не води рачуна о интересима својих грађана и последицама својих поступака, већ служи новом светском поретку који сва спорна питања, па и питање заштите права националних мањина, користи за постизање својих хегемонистичких циљева свуда у свету, циљева који су супротстављени интересима свих слободарских народа. Кратковидост таквих потеза се одражава и више него сигурно наноси штету и међунационалним односима, што је још један аспект са кога се може разматрати ова тематика.

НЕЗАПОСЛЕНОСТ И РЕФОРМА ТРЖИШТА РАДА У СРБИЈИ

Србија се налази пред неодложном потреби проналажења оптималних решења разноврсних облика функционисања тржишта рада. У функцији економских реформи и решавања већ сверазарајуће кризе незапослености, људски капитал је потребно да „угради себе”, као пренос, у стварни ток транзиционих процеса али и ширих демократских промена.

Сви који (чак и површно) познају кризне тенденције незапослености и државно створену анархију тржишта рада у Србији, неизоставно призивају новоизабраног председника Републике да, у оквиру својих приватних одговорности, које произилазе из Уставом регулисаног односа са Владом и Народном скупштином, убрза усмери реформске садржаје и економско-социјалне тенденције. То је и разлог због кога Томислав Николић свом предизборном програму управо истиче: „Борићу се за то да грађани Србије добију посао и од свог рада пристојно живе”

Пише: Проф. др Сретен Сокић

Једно од најзначајнијих подручја потпуног неуспеха досадашњих реформских покушаја у Србији је неконтролисано увећавање незапослености, одсуство пројекције и изградње тржишта рада са готово нерешивим проблемом афирмације економско-социјалних критеријума за сељење радне снаге на основама капитала односно његових законитих критеријума на којима се афирмишу најсавременији светски појавни облици егзистенције и употребе живог рада.

Наша пракса транзиције представила се са свом бруталношћу одсуства реалне политике запошљавања уз сву стихију послешивања свих агрегата незапослености засноване на масовним отказима. Мимо свих економских критеријума, појавила се свемоћ оних центара који су, у „ослобађању” од радника, најчешће изван економских критеријума рада, видели најлакшу могућност „преживљавања” остатка колектива тј. „проласка” кроз „иглене уши” политике и појавних облика реформи или приватизације. Од социјалистичког глорификовања радника и пуне неекономске запослености стигли смо до савремених облика и праксе анархичних појавних облика „отпуштања радника”, где је пресудна улога појединаца или група. Ове негативне процесе убрзала је, до размера потпуне анахроне стихије и смејања несретној судбини више стотина хиљада (!) сада већ упућених-незапослених на такозвано тржиште рада, пракса стечајне приватизације. Приватизацијом која је буквално уништавала све пред собом: и капитал, и економију производње, и солидарност, и емоције, спровођена је омиљена идеја (логиком светог рата) власти за уништење Србије.

Досадашње и актуелне реформе нису (а морају пре свега) понудиле такве форме економије и економско-социјалног система који стварају нормативне услове за максимирање производних ефеката људског капитала, природног капитала односно капитала као таквог. Карактер система се испољио као антисистем, који на субјективистички начин привремено покушава да разреши дубоке кризне токове незапослености или реструктурирања дела већ запослених у капитално респектибилним целинама или оазама. Отуда су изостале нове пројекције социјално одрживог развоја које треба да прате ток целине реформи уместо да буду парцијалне односно израз разноврсних одступања и међусобног супротстављања, недоследности и виртуелних обећања.

Да би креатори новог економског система и економске политике оптимизовали могућности у овој виталној сфери друштвене организације, упућени су на „почетне кораке”

који морају уважити реално стање незапослености и функционисања тржишта рада, захтеве економије, капитала и људског капитала. Управо су ово околности за могућности нове конституције, тј. уставно и системско пројектовање кроз институционалне реформске садржаје и радикалну промену садашњег стања, али и ничим оправдану доминацију политике над економијом.

Економски раст и развој

У савременим условима незамисливо је пројектовати основне елементе економског система и утврђивати основне економске политике без „непосредног везивања” стања тржишту рада, тј. незапослености са планирањем и остваривањем економског раста и развоја. У нашим савременим условима ни нова влада не најављује научно-стручно засновање овога сложеног проблема и адекватно нормативно оснивање елемената система уз адекватну политику повећања тражње за радном снагом. У Србији је на делу супротна концепција и пракса: повећање незапослености без утврђивања и остваривања најважнијих индикатора економије, одсуство стратегије и политике економског раста и развоја.

У условима релативно константних инфлаторних токова (ове године је планирана инфлација од 8,5%) и повећања незапослености, одсуства задовољавајућег или планираног раста друштвеног производа, свако постизање макроекономске стабилности је неекономско и разара основе тржишта рада и могућу политику запошљавања. Актуелна политика пракса код нас не прихвата аргументе који говоре да негативни ефекти незапослености исказују и кроз смањење производње роба и услуга, значи пада производње, што посредно води умањењу бруто националног производа (БНП). Подсетимо се да је Артур Окун математички доказао да, уколико ниво незапослености прелази природни ниво за 1%, то утиче на смањење БНП за 2,5%. Није потребна посебна научна анализа да се докаже позитиван утицај смањења незапослености на повећање производње и економског раста и развоја, и супротно.

Низ је фактора који условљавају реформске промене и треба да доведу до повећања дохотка и побољшања социјално-економског амбијента, повећања запослености, приватизације масовне појаве сиромаштва уз оживљавање економске функције акумулације, инвестиција, прогреса и др. Остваривање макроекономске стабилности уз повећање незапослености, продаја предузећа изван реалног утврђивања вредности њиховог капитала и сливања прихода по глави на основу у буџет без његове продуктивне употребе, уз пад незапослености, недозвољено низак раст индустријске и пољопривредне

производње, неприхватљив спољнотрговински дефицит, као и друга „велика зла“ наше стварности претварају транзицију у вулгарно извитоперене форме које су Србију увеле у (по овој филозофији и стратегији) неизлечиву економску и друштвену кризу.

Најснажнији омери успеха транзиције у националним размерама су економски раст и развој остварен уз тржишне услове привређивања, стабилне цене, функционисање тржишта рада, позитиван платни биланс и релативно побољшање социо-економског амбијента грађана и др. То су и основне варијабле које доказују неприкосновеност успешности реформи, новог економског система и политике владе.

Истовремено, „питање свих питања“ модерне економске политике је стварање економске инвестиционе климе за домаће и стране инвестиције које би ангажовале део „људског капитала“. Ово су и законити економски критеријуми стварања и расподеле богатства односно капитала. Намећу се у облику законитих тенденција, као критеријуми успешности и домета низа опредељења, циљева и резултата носилаца односно ефеката једне власти у целини. Покушаји остваривања реформског економског система и политике изван ових опредељења дугорочно носе низ негативних ефеката, а посебно угрожавају економски развој и социјални положај велике већине становништва.

У целини реформи система и политике уз напуштање фетиша „пуне запослености“ као циљне оријентације у корист обезбеђења услова за овладавање економских критеријума „природног нивоа незапослености“ представља предуслов оживљавања законитости деловања тржишта рада. Поставља се као предуслов отклањање свих препрека мобилности радне снаге, имајући у виду и међународну компоненту решавања проблема незапослености.

Нужност и правци реформи тржишта рада у Србији

Тржиште рада у Србији не функционише. Гомилају се проблеми, а целина системског конституисања која треба да уследи у ширим економским и политичким размерама изостаје. Пракса (не)остваривања каквих-таквих утврђених мера, најновији негативни токови запошљавања, појавни облици незапослености и „бројни показатељи“ који „говоре о вишковима радника у многим предузећима“ намећу хитне, неодложне и конкретне активности нове владе. Истичемо да ће само реструктурирање јавних предузећа увећати армију незапослених за око 300.000 (министар за рад, С. Лаловић процењује вишак од око 40 одсто запослених у јавном сектору). Затим, власт ни данас није саопштила податке или процену о незапосленима изван тржишта рада: непријављени, студенти, сељаци. Ту су и радно способни у дијаспори и др. Сложност овога проблема и начини разрешавања кризе запошљавања нису се нашли ни у назнакама у Експозеу мандатара на основу кога је предложен (а скупштинска коалиција усвојила) састав актуелне владе Србије.

С обзиром да у Србији преовлађују околности хаоса и нејасних реформских путева, разлози нефункционисања тржишта рада нису једина непознаница. Нова Влада најављује радикалне промене, али не прецизира њихове садржаје. Очекује се целовити сегмент реформи и политичка акција која треба да обезбеди такво друштвено, економско и социјално стање у коме недоследностима у њиховом спровођењу неће бити места. Економска реформа је неодложна и хитна. Очекује се да буде темељна, свеобухватна, у функцији егзистенције кључних промена и у складу са тенденцијама светских токова, савремене економије и наших могућности и потреба транзиције.

Нашу актуелну стварност карактерише права драма у супротстављености схватања, политичких и економских концепција, колебања у мерама и ставовима, системским импровизацијама разних врста, међусобно супротставље-

них оцена постигнутог и жељеног, неопходног и неминовног и др. Тренутно кулминирају и разлике у коме правцу усмерити реформе и промене, којом динамиком, са којим „ценама“ и последицама? Нова Влада повлачи из процедуре законе које је предложила стара а предлаже нове, делимитично измењене. Она се хвали и бројем (за сада 31) предложених закона, али никако својим стварним учинком (егзактно доказаним) за протеклих 100 дана, јер њега нема. Синтеза економских показатеља је поразна а на сцени су поново (по ко зна који пут у задње три и по године) виртуелни успеси разних врста. Поново су у игри такозвани и самозвани „експерти“ разних врста и провенијенције са партијском припадношћу а не научном и стручном (неспорном) афирмацијом и конкретним резултатима. Нуде себе и своја смушена „решења“, веома често намећу ставове путем злоупотребе разноврсних институција, „себи подређених државних служби“ и организација. Шансе за било какав, а пре свега снажан искорак у овим околностима су све више изложене опструкцији власти или стању које је крцато разноврсним противуречним утицајима и нереалним обећањима.

Ценећи реално стање економије и преовлађујуће елементе кризе која влада у свим њеним сферама, али и ширим друштвеним процесима и односима, предстоји нам снажни и креативни заокрет у државном, нормативно-реформском развоју и на њима (или уз њих) заснована нова економска конституција са адекватном економском политиком. У поменутом експозеу поставља се само начелан захтев да „Србија мора да се уреди, изграђивањем јаким демократских институција и успостављањем правне државе“. Недостаје само ситуација: како? Ко у садашњим околностима са тим захтевом може бити задовољан и уверен у „боље сутра“.

Фарса да је Србија већ загазила у дубоке и темељне реформе, и у оквиру њих тржишта рада, надамо се да је иза нас. У низу мојих радова у „Великој Србији“ изложио сам и саопштио егзактне показатеље и аргументе који доказују да нам реформе, развој и фундаментални елементи изградње новог друштва не само да предстоје, већ постоји и проблем њиховог садржаја и праваца. То се посебно односи на фундаменталне економске и демократске промене, „њихово уставно и системско конституисање кроз институционалне реформске садржаје и радикалну промену политике“, дакле у форми оживљавања конкретних економских и демократских института односно укупне конституције друштва, привредног и свеколиког развоја. Указивао сам да је пред нама стварање реалних реформских подлога за заснивање сложених економских и друштвених основа уређења нашег друштва као савременог и модерног. Преовлађујуће емпи-

ријске околности и економска и друштвена реалност (и доказује обиље емпиријских и других показатеља) неспорно намећу хитност.

Тенденције незапослености

У српској пракси транзиције незапосленост се исказује као реална мера неуспеха економије, политике и на њима снованих пројекција промена друштвеног стања, односно процеса. Да буде економски још неповољније, привредни развоја нема. Истовремено, постојећи начин спровођења приватизације, у име што јефтиније распродаје, непосредно је убрзао ове процесе и упутио обиље (значи још увек не тврђен број) радника из предузећа на улицу. Својинска приватизација и власништво над „приватизованим“ сегментима капитала постала су (после доношења Закона о раду) апсолутна мера власти без економске анализе и регулисања места, улоге и позиције уопште живог рада. Персонална идентификација „приватизованог“ капитала искључиво је везана за личног власника.

Ипак, криза запошљавања је дубља и шира. Актуелни крах економских реформи и готово безизлазно стање економије, приближавање капитал функције ка нултој тачки економског искоришћавања свога својства, резултатирала армијом радно способног становништва које не ради или је незапослено. Одсуство стварних преображаја, са колебањима и неуспесима, упутили су Србију на реалности у којима садашњи императив анархија, неизвесност, одсуство неке стратегије, криза у свим сферама живота и рада. Речју, постоји пуно је одсуство економског и демократског, социјално усмереног и прогресивног развоја, а сам нагласак на отварање нових радних места нико у власти и не спомиње.

У токовима људског капитала као употребе дела радно способног становништва леже (без фетишизације) битне резерве друштвеног и свеколиког развоја. Заснивање тржишта рада на основама економије и капитала опредељује облике привредних реформи. Институције запошљавања постају веома битан сегмент ових промена, опредељују „дух и домет“ преображаја, афирмишу се као форма „извођења“ појавне структуре и обима незапослености односно самог квалитета целине ефеката и позиције ове сфере капитала вредности. У проналажењу оптималних решења нужно се намеће поступање политичких центара

моћи из основа другачије, са другим формама и садржајима функционисања тржишне економије, тржишних процеса, а тиме и тржишта рада. На делу је потпуни несклад између понуде и тражње радно способних. Тржиште рада не постоји или, мало одређеније, не постоји минимум услова за испољавање његове логике.

Када су у питању колебање циљева и мера економске политике са резултатима који нису довели до смањења незапослености, нити пак понудили адекватне мере на тржишту рада а носиоци реализовали нову стратегију запошљавања, јасно је да се (хитно и неодложно) намеће нови концепт и нова „економија понуде и тражње“, која би била заснована на низу системских промена и представљала пут превазилажења нагомиланих проблема у овој области. Утемељење нових облика системске конституције и адекватне економске политике намеће нове концепције, нов приступ анализи праксе и разради мера и циљева када су у питању предуслови афирмације капитала у функцији и тенденција и процеса на тржишту рада. Ради се о радикалним променама у сфери запошљавања и свих сегмената који условљавају функционисање тржишта рада, утемељених на низу претпоставки које задиру у потпуно ново конституисање законских пројеката и њиховог функционисања.

Стање на тржишту рада у периоду 2000–2003, закључно са мајем 2004. године карактерише тенденција повећавања незапослености. Овај период је, како многи аналитичари истичу, карактеристичан по особеностима са доминантним тенденцијама: с једне стране то је период „убрзаних нормативних промена“ са официјелном транзиционом провинцијом, који је резултирао значајним увећавањем, погоршавањем структуре и неконтролисаним снажењем свих епитентара незапослености, са друге стране.

Ширина појавних тенденција наметнула је потребу свестраног сагледавања озбиљности проблема и његових последица. Отуда су посебно значајна питања који су све узрочи тенденција погоршавања економског стања и промена, повећања незапослености, појаве нових и одржавања старих облика неформалног тржишта рада као реакције на кризу и покушај проналажења средстава за преживљавање све већег броја сиромашних и незапослених.

Неоспорна је оцена: незапосленост у Србији је изузетно висока, дугорочна, структурно неповољна (високо учешће младих, лица која први пут траже запослење и жена у укупном броју), што у условима велике прикривене незапослености (вишак запослених), слабе мобилности радне снаге, великог учешћа неформалног тржишта (сви облици сиве економије) доводи до проблема у функционисању тржишта радне снаге и условљава хитне радикалне реформе тржишта рада и доношење посебних програма активних и пасивних мера, како би се обезбедило брже запошљавање и превазилажење ризика незапослености. У комплексу ових реформи и мера лежи потреба ефикасног и хитног развијања услова за афирмацију економије, подизање нивоа економске ефикасности, поспешивање токова међународног кретања капитала (укључујући и „људски капитал“), изградњу основе економског система у оквиру Заједнице Србије и Црне Горе, а посебно слободно кретање радне снаге уз постизање вишег степена макроекономске стабилности. Наравно, све у функцији убрзаног економског раста и развоја.

Према подацима Републичког завода за статистику и информатику, у Србији у 2003. години било је просечно запослено 1 813 570 лица. Просечна запосленост је смањена у односу на 2002. годину за 1,9%, или за 34.961 лица. Званични органи регистровани су повећање незапослености у анали-

зираној 2003. години за 4,5%. Крајем јануара 2004. било је 1.792.290. запослених.

Када се има у виду 2002. година, према подацима Републичког завода за тржиште рада, просечно је регистровано 842.652 незапослених лица, од чега 465.899 жена (55,2%). У марту 2004. број незапослених (званично пријављених) прешао је један милион. Структура незапослених према нивоима квалификација (односно стручној спреми) није се значајније променила од 2000. Доминирају млади. Старосна структура је крајње неповољна: (од 31 до 40 година 25,9%) или (41–50 година 20,3%, 50 и више година 16,7%). Ово су званични подаци за април 2004. године.

На крају децембра 2003. године од укупног броја незапослених (регистрованих на тржишту рада) – 944.939, од чега је било 523.691 лице (55,4%) које први пут тражи запослење, а 421.248 (44,6%) лица која су већ била у радном односу. У односу на исти период прошле (2002.) године званични подаци говоре да је највећи пораст незапослености регистрован код лица која чекају запослење од једну до две године (18,5%). Више од две године на запослење чека 517.530 лица или 54,7% незапослених који су званично регистровани. У периоду децембар 2002 – децембар 2003. године од укупног броја стручних радника 49,1% чека запослење преко 2 године.

Полазећи од извештаја о престанку радног односа од почетка 2003. до почетка 2004. године престао је радни однос за 330.773 лица.

Стопа дугорочне незапослености (преко 2 године) у Србији износила је 8,3%, док је у ЕУ овај проценат знатно нижи – 3,3% (учешће у радној снази лица која на запослење чекају дуже од 6 месеци – млади од 25 година или годину дана – старији од 25 година). Статистика је израчунала да просечно трајање незапослености у Републици Србији износи 9 година и 8 месеци.

Дуго чекање на запослење представља једну од веома важних карактеристика стања на тржишту рада у Србији, и она погађа све категорије лица која траже запослење, без обзира на године живота, пол и квалификациону структуру. Последице таквог стања испољавају се у виду бесперспективности, губитка мотивације за тражење посла, застарела знања која незапослени поседују, сиромаштва и других социо-патолошких појава. Ризику незапослености, као и у другим земљама, посебно су изложене жене, које су у наведеном периоду чиниле више од 50 посто лица која траже запослење у Србији. Притом је важно истаћи закључак да се на том пољу последњих година уочавају значајне негативне промене, као резултат економске кризе, негативних ефеката приватизације, реструктурирања и ликвидације предузећа. Све је то довело до масовног отпуштања вишкова, што је посебно погодило „старије раднике“ који се појављују као корисници права по основу осигурања незапослених. У овим условима сама социјална давања, с једне стране, добијају на значају јер постају фактор преживљавања, мада исплате недозвољено касне.

Све су ово формализовни утопијски покушаји без темељне изградње адекватне нормативне регулативе, нових, целивитих институционалних промена које ће обезбедити нови приступ кризи незапослености и запошљавања.

Путеви и странпутице изласка из кризе

Залажемо се за превазилажење акутне кризе незапослености и веома израженог хаоса у овој области, заснивање новог „институционализма“, за изградњу тржишне привреде и адекватне економске политике развоја која ће уважити следеће ставове и чињенице, емпиријске околности и адекватан опис стварности:

1) Подвргли смо критичкој анализи проблеме незапослености у Србији са инсистирањем на хитним темељним променама. Ову нужност погрешно су протумачиле идеолошке претензије и кратковиде представе које су у обликовању друштвеног преуређења покушале да игноришу да сазнање друштвено-економских истина „води преко текобног рада” и има посла са мноштвом чињеница наше стварности и материјалним особеностима и тековинама, али и контраверзним идеологијама о савременој улози државе у односима рада и капитала у савременим транзиционим процесима. Актуелна свевласт државе у економији (а тиме и запошљавању) и царевање субјективизма у свеколиком понашању власти створили су „обиље препрека” решавању кризе незапослености.

2) Полазећи од карактеристика савремених привредних и друштвених промена, истичемо значај „реформске нужности”. У том контексту постаје од значаја познавање савремених тенденција које преовлађују када је у питању функционисање тржишта рада у економијама високоразвијених земаља. Такође, и актуелно стање и кретање економских реформи и транзиције уопште у „постсоцијалистичким” земаљама у којима је више од деценије акутни проблем незапосленост и проблем запошљавања. Овде је потребан компаративни приступ, пошто морамо уважити чињеницу да се њихова решења заснивају на низу институционалних модела, циљева и мера економске политике, а тиме и тржишта рада „у функцији”, која представљају закониту односно економску тенденцију али и одређене реалне околности. Целина упоређивања намеће реални садржај и домете транзиције у нашој земљи, са дугогодишњим акутним проблемима, актуелним противуречностима, тенденцијама и дилемама односно одступањима, посебно када је у питању социјално-економска димензија нивоа стандарда становништва, појавних облика и перспективе тржишне употребе расположивог живог рада у контексту садашње незапослености. Ови критеријуми су од значаја за анализу функционисања појавних облика тржишта рада у Србији, али и свих оних „упоредних показатеља” који разоткривају ургентну потребу његове реформе. Истовремено се ова реформа тржишта рада „ставља у непосредну везу” са садржајем и резултатима целине реформских промена, полазећи од макроекономских ефеката, целовитих системских и институционалних измена и концепцијских садржаја, до непосредних мера активне политике запошљавања, очекиваних резултата, непосредних последица и др. Свако осмишљавање промена од стране нових креатора система, мора поћи од критичког промишљања досадашњих реформских процеса, стања и тенденција на пољу незапослености, основних показатеља „ризичних група”, институционалних промена и утврђених стратегијских праваца и других основа креирања националне политике запошљавања.

3) Институционални оквир деловања тржишта рада треба да буде регулисан новом али, овога пута, одговарајућом законодавном делатношћу и другим актима који су израз новог радног и законодавства тржишта рада. Важећим Законом о раду је створена армија радно способног живог рада која је отишла на улицу без извора прихода и без понуђене нове могућности за рад. Извршена је неселективна „рационализација радне снаге” у интересу распродаје фиксног капитала (предузећа или појединих делова).

Одустало се од било каквог комбинованог облика који би уважио критеријуме савремене организације рада. Релативна сигурност радних места – у смислу економских критеријума постала је, у примени закона, превазиђена тековина. Будућност и шансе за релативно брзо запошљавање струч-

њака и радно способних (посебно младих) све више постаје утопија. Садржаји Закона о раду и начини његове примене више него јасно указују да Србији треба нови закон. Отим пре јер полазимо од става да је регулисање радних односа предуслов функционисања тржишта радне снаге.

Примена Закона о запошљавању показала је неодрживост и непрецизност садржаја као и потребу његовог хитно мењања. Показале су се неодрживим све мере за решавање незапослености, које су отказале у потпуности. Резултат његове непримене или погрешне примене су поражавајуће. Негде невидљиво, као у густом пепелу, функционишу крајње извитоперено одредбе које на терену запошљавања предвиђају одлучујућу улогу Владе и низа парадржавних органа, увећавајући армију незапослених.

4) Актуелна стратешка одређења у политици запошљавања на постојећем, назови тржишту рада у Србији потребно је дефинисати реалним концепцијама, програмима пројектима са неопходним мерама и активностима. Основни циљ предвиђених краткорочних мера треба да буде смањење стопе незапослености и повећање потражње за радном снагом, програмима активног тражења посла, сусретњем понуде и потражње, припремама и програмима за запошљавање на тржишту рада. На тим и другим основама требало је креирати нове облике и форме тржишта рада са јасно дефинисаним садржајем, кругом лица на које су усмерени, потребним средствима, носиоцима и инструментима проверу крајњих ефеката.

Посебна су очекивања од сајмова запошљавања и професионалних центара као новине на тржишту рада, чији је циљ стварање оквира за активно тражење посла. Отклањање препрека у сусретању понуде и потражње радне снаге мора да се оствари и преко клубова и посебних програма за активно тражење посла. Циљеви ових програма, са подацима које пракса потврђује и ограничењима са којима се носиоци програма сусрећу у пракси, произилазе из реалних околности али и утврђене политике запошљавања. Иста је судбина конципирања и остваривања програма припрема, доквалификације, обуке и запошљавања, уз констатацију да је неходно водити рачуна о усклађености промена на тржишту рада са процесом економских реформи и структурним променама у привреди, са њиховим садржајима и начином реализације.

5) Занемарује се да се концепција и стратегија тржишта рада мора разрешити у економији, тј. савременој економији са економским законима који се превазилазе и мењају, а не на основама државног субјективизма, већ законитог тога „света рада” и будућности односа рада и капитала.

Отуда и реформа тржишта рада у Србији „требало би” буде усклађена са динамиком глобалне економске реформе, посебно њеним централним делом – приватизацијом тржишном либерализацијом”.

У овој области „економске драме прете и другим изолацијама”, насиљем социјалног порекла са карактеристикама политичког преврата. Упозорење је евидентно. Најмање десет хиљада запослених дневно у Србији штрајкује бранећи свој радни статус или тражећи плате и „да раде”.

У Србији преовлађује философија политичког владања која своју суштину и бит заснива на максими – уместо делатна је реч. Најпластичније то показују незапослени и фирме које су затворене.

Царује покушај да се одсуство промена увије у привидност. Арена је не само пуна аматера за послове које врше већ и неуспеха, трагичних промашаја и погрешних одлука све у корист општег друштвеног дебакла.

НОВА ЕКОНОМСКА ВИЗИЈА НИКОЛИЋА

Пише: Игор Мирковић

Нашу земљу данас обележава недостатак сваке врсте иницијативе, нарочито у оним областима које су од виталног значаја за њен голи опстанак. Осећају се потпуна безидејност и безличност, што није нимало случајно. Мислим да многима погодује време малих, зачаурених, бедних и ружних бирократа и следе чиновничке логике отађавања и формализма која нас је скупо коштала и која тек може да нас кошта. У таквом суморном тону, о којем искрено говорим свуда и на сваком месту јер желим да пренем успаване, појављује се велика шанса у реалној могућности да Србија после низа година добије народног председника, Томислава Николића.

Будући председник, верујем заиста снажно у Николића, има потпуно нову економску визију, а показало се да је актуелна Влада пуки настављач економске политике која је била на сцени до децембарских избора. Упорним настојањем да се држава обрачуна са организованим криминалом и залагањем за успостављање правне државе, Николић ће створити услове да страни инвеститори могу слободно да улажу. Он гарантује страним финансијерима да ниједан евро који уложи у Србију неће бити покраден и да неће бити преварени, као што се то догодило у случају Металуршког комбината „Сартид“.

Незапосленост

Централно питање за Српску радикалну странку, уколико економске реформе нису саме себи циљ и уколико их не спроводимо ради испуњавања извештаја према кредиторима, јесте како да се заустави раст броја незапослених, односно како да се примене модели који у комбинацији ресурса могу да обезбеде запошљавање великог броја људи. То је предуслов квалитетних економских промена јер би тај процес смањио социјалне тензије, омогућио привредни раст у секторима који су покретљиви и који брже одражавају профит и омогућио пажљивију анализу и консолидацију у јавним системима и јавном сектору уопште. У противном, брза распродаја Нафтне индустрије, Електропривреде и других централних економских стубова значиће управо супротан пут у односу на пут заустављања раста броја незапослених. Српска радикална странка ће користити позитивна искуства других земаља.

Један такав пример је и Италија, која је од 1995. до 1999. преполовила број незапослених користећи слободно грађевинско земљиште

као ресурс (једна незналица из експертских редова ми рече у тв емисији како би то изазвало инфлацију) који су општине, сходно закону, издвајале на ободима градова и додељивале привредницима са основним водовима инфраструктуре, уз једину обавезу привредника да, према пројектима и величини парцеле, запосле одговарајући број људи. Фонд за развој Србије би из већ билансиране суме делимично и кредитирао такве пројекте и већ после једне године зауставио би се раст броја незапослених. Аргументи у рукама општинских бирократија не постоје. Оне већ у највећем броју општина поседују планиране парцеле које већ имају основне инфраструктурне водове, али се клонџ оваквог посла јер сматрају да за општински буџет он не значи већи

Даље задуживање и дужничка криза

Задуживање Србије под бившим режимом већ данас задаје велику главобољу свима који праће стање у економији наше земље. Близу итринаест милијарди долара спољног дуга и нова задуживања у првих пет месеци ове године рађају забринутост да током 2005. и 2006. године нећемо бити способни да вратимо прве веће иранише, које ће достигајти и до 300 милиона долара квартално. Томислав Николић ће одмах захтевати да се до шанчина преиспита пољитичка задуживања у иностранству и да се евентуална нова задуживања вежу искључиво за комерцијални ниво. Буџет се не сме пуни кредитима већ реалним и умереним фискалним инструменима.

Најинтересанија економска прича није још ни почела да се прича и односи се на концесије. То је скривена шака за нашу економију коју ће да искористи Српска радикална странка у оквиру нове економске иницијативе. Понуда великим странним компанијама да дају своје понуде за добре концесионе уговоре може значајно снажну инјекцију за нашу привреду. Гледано кроз историјску економску луку овај вид привлачења страног капитала био је кључан у свим временима обнове и изградње инфраструктуре која је паралелно повлачила друге гране и секторе. Бројни су примери могућих пројеката који имају профитабилну пројекцију и који за крајко време могу да покажу велике ефекте.

приход од продаје парцела. То је тачно, али шта ће нам богата општина попут Новог Сада реџимо, у коме има 60.000 незапослених по званичној статистици. Чини ми се да правој економској логици боље пристаје пуна запосленост и штедња у администрацији.

Краткорочне и хитне мере

Српска радикална странка заложиле се за ребаланс буџета и за хитно смањивање оних буџетских ставки које нису у функцији брзог економског раста. Ту ће наићи на подршку велике већине посланика у Скупштини, иако ће отпор сечи огромне потрошње у многим јавним областима бити снажан. Држава ће под вођством Томислава Николића и српских радикала бити штедљивија него икад. То је предуслов за престанак даљег задужења буџета код иностраних кредитора, као и шанса да се храбријом прерасподелом средстава у корист потрошње која има инвестициони карактер да додатни импулс за развој. Јавни радови у умереном ритму и пројектовани тако да не изазову инфлацију са мањим учешћем новчаног капитала, а већим учешћем других облика које држава има у свом поседу биће нови елемент Николићеве иницијативе.

Пореска политика и политика у области приватизације, за коју аутор овог текста сматра да су довољно значајне теме за посебан осврт биће подвргнуте анализи, али једна иницијатива биће добродошла и значиће смањивање пореских стопа и повећање прихода буџета – порез на промет малих самосталних радњи и малих производних предузећа треба преполовити и тиме у том веома значајном делу привреде створити слободна средства за нове инвестиције и легализовати целокупан обим њиховог пословања. Ако

током само једне године преко разних олакшица 10.000 малих радњи и предузећа инвестира у свој објекат или нов програм само по 10.000 евра, биће то инвестиција од 100.000.000 евра. Томислав Николић може да покрене иницијативу за легализацију објеката под најповољнијим условима и да јасно пита зашто актуелна Влада данас оклева када је о томе реч. Мораће једноставно много да се ради и то се види на неколико примера које сам истргнуо из свеукупног контекста економије Србије. Нови председник више него било ко пре њега, имаће веома тежак задатак да у оквиру својих овлашћења предузме одлучне кораке спровођењу нове економске иницијативе. То је и реално нужно уколико воли Србију, а ја после петнаест година дана када сам га упознао знам да је безгранично воли и да је способен да је мења заједно са свим грађанима.

Ко кога контролише?

КОНТИНУИТЕТ БЕЗАКОЊА

Уставно је да председник Републике контролише рад Владе. Неуставно је да председник служи Влади и владајућој олигархији. Једино Томислав Николић то зна и прихвата. Зато ће он бити први председник Републике који ће као Светио писмо читати и примењивати Устав Републике Србије. Он зна кога треба да контролише и он ће прекинути континуитет безакоња у Србији. Томислав Николић ће поштовати Устав и законе зато што је он стварни легалиста, искрени демократа и српски радикал и зато што зна да члан 88 став 1. Устава Републике Србије гласи „Председник Републике одговоран је грађанима Србије”.

Пише: Вјерница Радета

Седам чланова Устава Републике Србије (од члана 83 до члана 89) посвећено је председнику Републике, а председник је у обавези да се понаша у складу са Уставом и са тих седам чланова Устава. Такву обавезу има и председник Народне скупштине, ако сходно члану 87, став 6. Устава замењује председника Републике. Овај члан Устава регулише и питање у којим условима председник Народне скупштине врши дужност председника Републике. Истина, када се анализира стање у Србији у последње две године, могло би се закључити да је функција председника Србије Алајбегова слама, да може да је врши ко год хоће и како хоће. Довољно је обезбедити већину у Народној скупштини а та већина може бити обезбедена и идентификационим картицама или међустраничким уценама. Начин се не проверава, битно је остварити циљ. А циљ је узурпирати функцију председника Републике, заузети зграду на Андрићевом венцу у Београду и демонстрирати моћ. Наравно, ово је резервисано само за „демократе”, односно за оне који себе називају демократама и легалистима а владају газети Устав и законе.

Прва је почела Наташа Мићић. Са ташном о рамену ушетала је у зграду председништва са намером да тамо и остане. Није се обазирала на Устав, који је обавезивао да у року од 60 дана распише изборе за председника Републике и да их распише све док председник не буде изабран. Та госпођа је узурпирала председничку функцију и злоупотре-

бљавала је годину дана. Годину и по дана је Наташа Мићић, председник Народне скупштине Републике Србије, упућивала Наташи Мићић, вршиоцу дужности председника Републике законе који су усвајани у Народној скупштини, углавном без кворума, да их једна од ове две Наташе указом прогласи.

У оваквој трагикомичној ситуацији, било је нормално да „указом председника” буду проглашени и закони који су изгласани без потребног кворума на основу краће гласова у Народној скупштини, а сви тако донети закони су произвели трагичне последице за грађане Србије. Закон о раду је прави пример. Овим законом тзв демократе, представници бившег режима задали су последњи ударац запосленима у Србији. Стотине хиљада радника остало је без посла и то је коначно грађане Србије увело у беду.

Вајним демократама није била довољна гладна Србија. Они су желели гладну и понижену Србију. Зато је Наташа Мићић, глумећи председника Републике, у званичну посету примила Џорџа Сороса, који јој је изнео свој став и обећао залагање за независну републику Косово. Она га је пред тв-камерама подржала глупим осмехом, а када су се камере искључиле, вероватно се захвалила и честитала му што подржава „демократске” процесе у Србији.

Врхунац „демократије” остварила је Демократска странка преко Наташе Мићић када је она, после смрти Зорана Ђинђића, увела ванредно стање у Србији. Оваква одлука

Наташе Мићић је у супротности са чланом 83 став 1. тачка 8 Устава Републике Србије. Последице ове неуставне одлуке осетило је скоро 12.000 грађана Србије, колико их је незаконито било хапшено и задржавано у притвору. Ових 12.000 људи и чланови њихових породица тешко ће се опоравити од досовског „демократског удараца“. Њихов углед, углед њихових породица, душевни бол због психичких и физичких тортуре, не могу се надокнадити новчаним средствима која ће се по тужбама сваког од њих морати издвајати из буџета Републике Србије.

Узурпатор Наташа Мићић и ДОС-ов режим који је подржавао њено неуставно понашање остаће уписани на црним страницама српске историје, а њихова „демократија“ као најцрња тиранија у новијој српској историји.

Период досовске страховладе, злоупотреба и безакоња изучаваће студенти правног факултета и служиће као школски пример какво демократско друштво не сме да буде.

Демократска странка Србије наставила је континуитет неуставног и незаконитог владања који је ДОС започео у време када га је предводио Војислав Коштуница. И кроз узурпацију функције председника Србије Коштуница је доказао да се не разликује од тзв. изворног ДОС-а. И он је, иако самозвани легалиста, свесно пристао на кршење Устава само да би обезбедио скупштинску већину за своју владу. Тадићеву Наташу заменили су Коштуничини Драган Маршићанин и Предраг Марковић.

Најпре је Маршићанин одбио да, у складу са Уставом Србије, распише председничке изборе, па је место председника Србије уступио Предрагу Марковићу, који је подједнако и Тадићев и Коштуничин, а његова Г-17 плус је идеолог и реализатор рада и владе претходног режима Бориса Тадића и владе режима Војислава Коштунице.

Предраг Марковић ће остати запамћен по изјави да он неће Народној скупштини враћати законе у складу са Уставом, зато што је обећао (не зна се коме), да вршећи функцију председника Србије, неће користити овлашћења која проистичу из те функције.

Нормално је онда да поред таквог хоћу-нећу председника може да се изгласа Закон о изменама и допунама закона о кривичном поступку који предвиђа могућност од невероватних седам и по година притвора, што је у супротности са свим међународним декларацијама о људским правима.

Ниједном од ових ДС и ДСС-ових узурпатора председничке функције није пало на памет да контролишу рад Вла-

де, напротив – служили су Влади и странкама које врше власт. Они су можда и могли тако да се понашају јер нису били на непосредним изборима бирани за председника Републике. Главна тачка председничког програма Томислава Николића је контрола рада Владе Србије и сучељавање премијером и министрима Владе Србије у присуству медија. То је обећао Томислав Николић и то не може да испуни ни један други кандидат. Контролу рада Владе Републике Србије, притисак на Владу да предлаже најбоље законе, притисак да уредбе буду искључиво спровођене законом, може извршити само кандидат Српске радикалне странке иза којег стоји 82 народна посланика у Скупштини Србије.

Председник кога грађани изаберу на изборима мора поштовати вољу грађана и да се понаша у складу са Уставом оних седам чланова са почетка овог текста. Једини који је сигурно на то спреман је Томислав Николић, председнички кандидат Српске радикалне странке. Томислав Николић биће први председник Републике који ће стриктно поштовати свих 12 тачака став 1. члана 83 Устава Републике Србије. Ових 12 тачака садржана су сва права, обавезе и овлашћења председника. Поштовање члана 83. Устава је први прави критеријум за успостављању правне државе и функционисање институција система. Томислав Николић ће поштовати сва члана и остале чланове Устава и закона зато што је он стварно легалиста, искрени демократа и српски радикал и зато што зна да члан 88 став 1. Устава Републике Србије гласа: „Председник Републике одговоран је грађанима Србије“.

Како је, захваљујући неуким, глупим и алавим политичким дилетантима, углед Србије и српске дипломатије у последњих неколико година срозан до најниже тачке

ХАРИКИРИ ДИПЛОМАТИЈА

Дипломатија је увек била продужена рука и огледало једне државе и народа. Кроз настојање амбасадора, конзула и другог дипломатског особља, процењује се економска стабилност, политичка оријентација и способности државе да се укључи у развојне и политичке шокове у региону и свету. Наравно, у њим пословима се дипломатском борбом увек морају очувавати национална посебности, углед и имиџ, који је деценијама стваран а пре свега политичка самосталност, слобода и дипломатски ниво, који је држава до тада имала. Због тога се у свим земљама света, које воде рачуна о свом угледу и просперитету, дипломатији посвећује посебна пажња. За дипломате се бирају способне, виспирене, школоване, али пре свега патриотски оријентисане особе. Свуда, осим код нас.

Пише: Момир Марковић

Кад су ономад испливали из политичких буцака и зајахали Србију, рушећи пред собом све дотада формиране институције, досманлије су тај свој процес назвали „декомпозиција политичког и државног апарата“. Кријући се иза префикса „Слобино“ напали су све што је у држави стварано и створено до тада. Рушећи, дакле, „Слобин“ режим, „Слобину“ унутрашњу политику, „Слобине“ институције, „Слобину“ дипломатску структуру, „Слобин“ привредни, финансијски, развојни, одбрамбени, полицијски и културни образац, образац по коме је до тада држава функционисала, хтели су и грађанима Србије и свету да докажу да су, ето, они богом дани да препороче и стање и односе.

Доктрина им је била: порушити све, па на сасвим новим темељима изградити нове државне институције и друштвене односе. Теорија им није ни нова ни оригинална. Уосталом, ни творац теорије Бакуњин се није усудио да теорију примени у пракси. И он је знао да је држава жив организам, који не може преживети такве и толике оперативне захвате. А на мртвом пацијенту, као и на мртвој држави операције и захвати се не раде. Мртво тело, односно

леш се после смрти даје патолозима да евентуално утврде узрок смрти. Секцирање живог организма није ни хумано ни дозвољено. Таквим експериментима бавиле су се једино досовске политичке незналице и Менгеле. Он на сужњима које су му нацисти доводили у логоре а ови на Србији, коју су сами засужњили и живу везали за операциони сто.

Данас се могу написати читави томови, само да се покаже колику су штету у свим сегментима направили неки касаци српског националног, привредног и културног бића. Држава нам је једва преживела ове инвиво експерименте и хитно јој требају огромне количине политичке инфузије, само да би преживела. Лечење политичког инвалидитета Србије ће тек бити болан и дуготрајан процес. Наравно, уз претходну промену целокупног политичког конзилујума, који је овако осакатио.

Мада се не може одредити где је тачно направљена највећа штета, јер је свуда огромна, несагледива и ненадокнадива, покушаћемо да, бар у кратким цртама прикажемо кроз дипломатију, један врло важан, мада не и најважнији сегмент, који су ови политички губари потпуно уништили.

Буздован
дипломатија

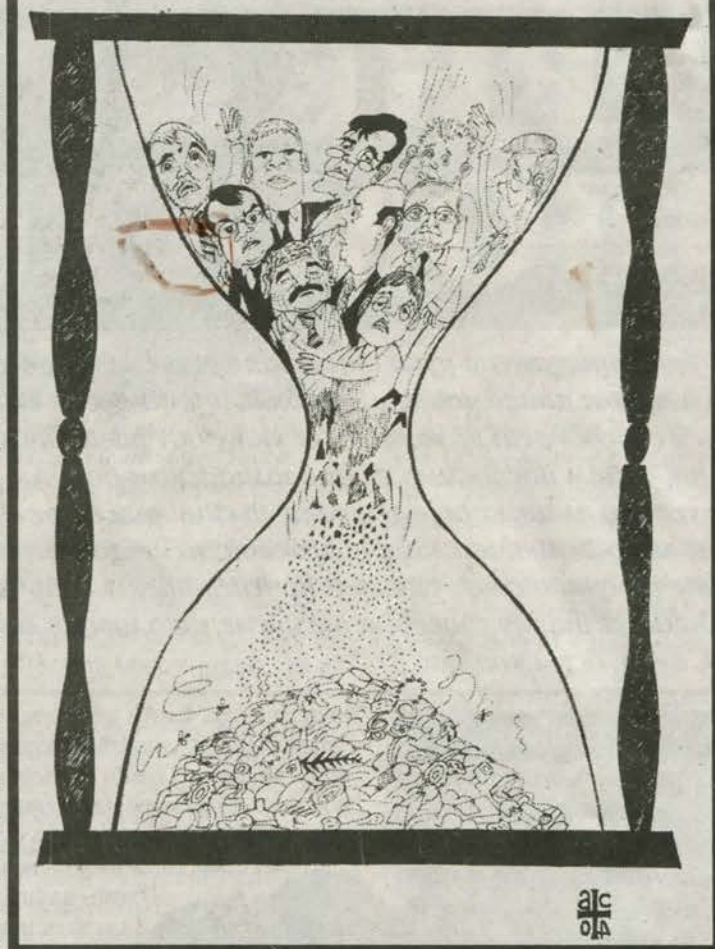
Да им у подели ресора није била важна стручност и знање, већ пре свега задовољавање апокалиптичких апетита и склоности перјаница „булдожер” револуције, показали су тиме што су на место првог човека наше дипломатије поставили Горана Свилановића, персону пузајућег, љигавог карактера, снисходљиву незналицу, моралну мизерију и интелектуалног медиокритета. Тиме су му платили за револуционарно ангажовање. Други су добијали право да отму банке, фабрике, царину и сличне институције а Горан добио дипломатију. Ваљда су мислили да је његово дотадашње шпијунско ангажовање довољна препорука.

Међутим, шпицарско кафанско шпијање и вођење дипломатије није и не може бити исто. И опет се у пракси потврдила теорија да неспособни и глупи бирају за своје сараднике глупље и неспособније од себе. Горан је за амбасадоре поставио људе чије су једине карактеристике биле да су послушни, дрчни и алави.

Тако смо дошли у ситуацију да нас на изворишту глобалне политике у САД-у, земљи где се данас кроје сва дешавања и планови, представља Милан Ст. Протић. Какву су политичку промоцију Србије могли очекивати од човека таквог профила, ни данас никоме није јасно. Он се и сам врло здушно трудио да се покаже у правом светлу. Још се по кулоарима препричава дипломатски инцидент који је изазвао кад се у бермудама и са каубојским шеширом и чизмама појавио на неком пријему. Пошто ни они нису могли да проугајају такву бруку, сменили су га и од тада нас нико не представља тамо. Уосталом, боље је да немамо никога него да имамо Ст. Протића. Мања је штета.

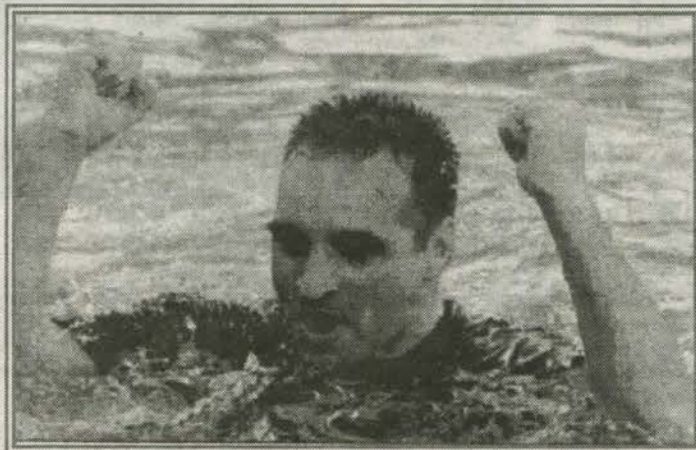
Горан Свилановић и његов дипломатски апарат су наставили да нас представљају тако све до парламентарних избора. Због тога и јесмо на самом дну на дипломатској лествици. Постали смо неозбиљна и неинтересантна држава. Држава која служи

ПОСЛЕДЊИ ЧИН
(КРАЈ 2004. ГОДИНЕ)

ничким групама у Савезној скупштини. И ником ништа Оста Вук на броју. Ко ће бити сит, видећемо ускоро.

Сада грађани Србије морају хитно видети шта да се ради. Крајње је време. Морају се хитно променити политички чиниоци, који нас воде у тотални суноврат. Прва прилика се пружа већ 27. јуна. Тада ће, избором Томислава Николића за председника, а затим и изборима на свим нивоима, отпочети процес оздрављења Србије од свих болести којима је инфицирао ДОС. Онај стари, али и овај нови, који се формирао око Бориса Тадића.

само за политичка поткусу ривања и анегдоте. Тек кад је Томислав Николић отишао у Европски парламент први пут се чула реч одбра не Србије и њених интереса. До тада се нико од вајних српских политичара није јављао за реч.

Кад је Горана Свилановића заменио Вук Драшковић, није се променило ништа. Онај се бар правдао кад се врати у земљу после свих извињавања и будалаштвина које је направио по свету. Овај се и не правда. Отворено каже да је држава која представља, вршила етничко чишћење на Косову и Метохији и врати се у кабинет, као да ништа није било. То што и као народ и као државу то може дебело да на кошта, јер то није изјавила нека будала која се зове Вук Драшковић, већ министар иностраних послова, нико ништа.

Због тога је Српска радикална странка затражила његову смену. До смене није дошло само због политичког поткусуривања и сакривања трагова међу посла-

Нова, радикалска власт ће морати филигранским везовима да закрпи и покрије свране и рупе које су ове штеточине направиле. Хоћемо можемо и морамо. Морам државу вратити у реалне оквире, на место које јој припада и на коме је била одувек. И у дипломатском и у политичком и у привредном смислу. Једино српски радикали могу Србију да уведу у Европу и Европу у Србију. Реално једино они.

Томислав Николић за радио „Дојче веле”

ЗАШТО ЈЕ ЗАПАД ПРОТИВ СРБИЈЕ?

Имам поруку за све државнике у свету, да о мени не суде на основу информација које добијају од других, него на основу уџиска који ствекну у разговору са мном. Судове које доносе на основу разговора са мојим политичким сугарницима, не прихватам. То су јако лоши извори информисања. Лош је онај политичар коме је Борис Тадић извор информација о томе какав је политичар Томислав Николић.

Новинар: Шта је оно што ви нудите грађанима Србије као свој програм?

Томислав Николић: Ми смо дошли у ситуацију да имамо преко милион незапослених, да наша деца немају никакву перспективу, да се буџет пуни искључиво из потрошње, да имамо бар три жаришта – Косово и Метохију, однос са Црном Гором, делимично Војводину, мада мислим да су то питање наше победе крајем прошле године отклониле. Али, четири године су нам на власти прозападни политичари и њихове странке, четири године Запад овде ради све што жели, четири године Запад хвали владе, ММФ и Светска банка хвале владе, а ми смо постали још сиромашнији, приватизацију смо скоро завршили и ниједна од фабрика које смо приватизовали не ради.

У те четири године, годину и по дана нисмо имали Уставни суд Србије, нису хтели да га конституишу. Сада имамо политички Уставни суд Србије састављен од политичара. Мафија је прожелла све структуре друштва, мафија финансира политичаре на власти. Имали смо брутално убиство председника Владе, за које још нико није одговарао. Имали смо неуставно уведено ванредно стање у коме је ухапшено 12.000 људи, многи од њих су малтретирани, мучени, понижавани, а подигнуто је само 40 оптужница. Имали смо потпуну сарадњу са Хашким трибуналом у којој је изручиван сваки грађанин кога су тражили. Имали смо извршавање налога са Запада и потпуни престанак веза са Истоком. И јако смо ниско сада, на дну лествице европских земаља смо ми сада. То је нека трећа категорија европских земаља. Прва категорија су земље које су чланице Европске уније, друга категорија су земље које ће бити примљене, и постоји Србија као трећа категорија, као држава која на то не може ни да рачуна.

Ја нудим потпуну измену односа у друштву. Слушам како Демократска странка када је на власти оптужује Демократску странку Србије, хапси њене највише представнике,

директно оптужује Војислава Коштуницу за умешаност у атентат на Зорана Ђинђића. Слушам како Демократска странка Србије, сада када је она на власти, хапси чланове Демократске странке, оптужује их. Ево, секретар Владе, који је и шеф Изборног штаба кандидата власти, је позвао Бориса Тадића и Зорана Живковића да кажу ко је убио Зорана Ђинђића. И још је рекао – ако ви не кажете, рећи ћемо ми. То је било пре двадесетак дана, а још нам нико не рече ко је убио Зорана Ђинђића.

Новинар: Поред овога што сте рекли о ситуацији, шта је оно што би грађане Србије требало да одредели да гласају за вас?

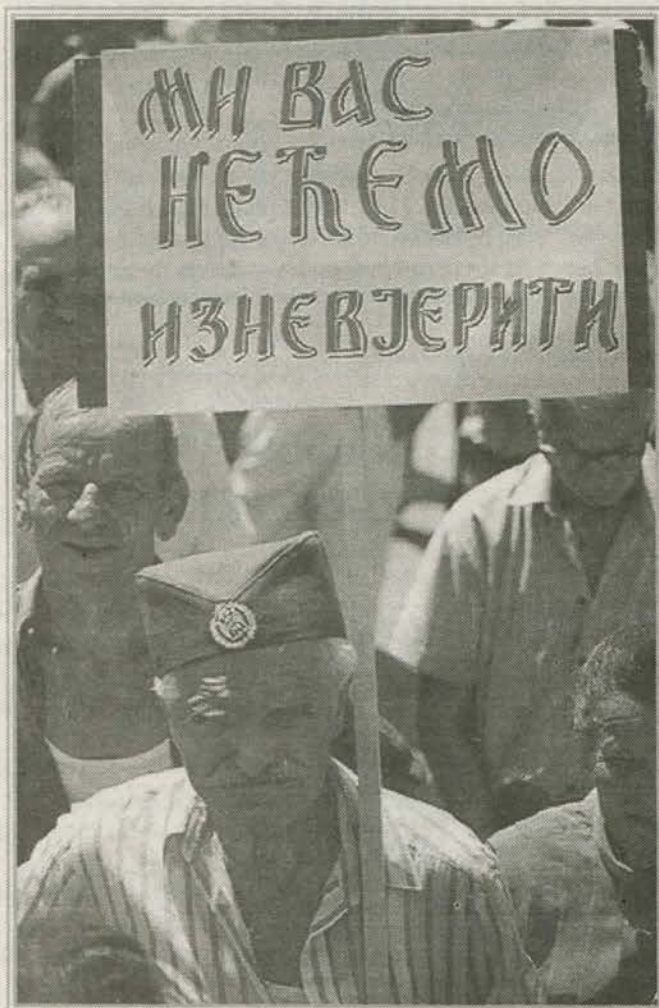
Томислав Николић: Грађани Србије знају да на моја врата никада није ушао ниједан криминалац, да никада ниједан евро нисам добио ни од једног криминалца, да никоме ништа не дугујем и да ћу моћи без компромиса да се укључим у борбу против криминала, у којој ћу морално и јавно помоћи. Грађани Србије знају да се не бавим никаквим приватним бизнисом и да живим од плате, да на мене нико неће имати никакав политички утицај. Знају да нисам ни издајник земље и да никада нисам слушао туђе налоге. Да сам увек радио по савести, увек у жељи да Србији буде боље. Грађани Србије знају да нисам стриктно опредељен ни за Исток ни за Запад. Знају да сам искрен савезник, знају да сам сада

на челу Српске радикалне странке која је тренутно најјача у земљи.

Грађани Србије имају поверење у људе са којима сарађујем. Имају поверење у моје познавање политичког живота у Србији, посебно односа између Владе и парламента, парламента и суда, председника Владе и председника парламента. Знају и да ћу се потпуно придржавати Устава и закона. Устав је свето писмо. Грађани Србије знају да нећу начинити ниједан потез којим бих провоцирао било какву казну за Србију због мог понашања. Грађани Србије знају да, уколико се постави питање или ја или Србија, да ћу да се склоним. Знају да сам честит и поштен човек, знају да иза мојих речи стоји велика енергија и одлучност да радим. Знају да сам вредан, знају да сам у животу много радио. Тако да немају шта да ми замере. Разумеју мој говор потпуно, ја говорим као они зато што су ми родитељи били исти такви као људи које посматрам у овој маси. Знају да сам своју децу изванредно васпитао, да нису проблем у друштву, да су скромни момци који имају много пријатеља. Знају да сам човек домаћин, знају да нисам чак ни нешто мало очевине што ми је у селу остало од оца запоставио, него да сам то све претворио у воћњаке које одржавам кад стигнем, али бар није запуштено. Грађани Србије за ових 15 година сазнали су све о мени, и зато ће и гласати за мене.

Новинар: Да ли се ви и ваша странка осећате као политичка опција прошлости, како вас иначе карактеришу ваши политички противници?

Томислав Николић: Не, када бисте били политичка странка прошлости, то би значило да сте нестали са политичке сцене, а ми смо сада најјачи на политичкој сцени. Ако је прошлост Србије њена стална борба да буде суверена слободна, ми јесмо прошлост. Ако је прошлост Србије сарадња са целим светом, ми јесмо прошлост. Ако је прошлост Србије висок ниво индустријског развоја, производња, пољопривреда, ми јесмо та Србија. Ако је прошлост Србије образовање деце, васпитање деце, честитост и морал, поштовање цркве и Српске академије наука и уметности, ми јесмо та Србија. Ако је прошлост Србије борба за слободу па чак и у ових последњих 10 година, јесмо ми та Србија. Ако је прошлост Србије да Војводина и Косово и Метохија буду у саставу Србије, јесмо ми та Србија.

Не разумем шта значи осуђивати некога да је прошлост. Ако су прошлост Србије Балкански ратови. Први и Други светски рат, у којима смо се увек борили против некога ко је нас је нападао, јесмо ми та Србија. Ако је прошлост Србије Косовски бој, ми јесмо та Србија. Не знам шта то значи да су они Србија садашњости и будућности, – па не би их грађани мењали да је садашњост добра.

Ако вам кажу да су они Србија од 5. октобра на овамо, то је за њих катастрофа. Ми нисмо Србија од 5. октобра, ми смо Србија до 5. октобра. Ето. И на овим изборима грађани ће одлучивати за Србију до 5. октобра и за Србију од 5. октобра. Не кажем да је све било погрешно од 5. октобра на овамо, али у целини дало је јако лоше резултате, а најгор резултат је што су на власт дошли најгори људи у Србији.

Новинар: Једно од кључних питања које је пратило вашу кандидатуру односило се на однос Запада према вама и вашој евентуалној победи. Поједини аналитичари чак кажу да ако ви победите, да заправо нећете моћи да обављате своју функцију. Како то коментаришете?

Томислав Николић: То је покушај да грађане Србије одврате од онога што је неминовно, да их одврате од гласања за мене. А ко је то прихватљив? Ко је за Запад прихватљив? Јесу ли ови који су до сада били на власти? Па они су највише изиграли Запад. Не волим политичаре који, попут Милошевића, са Западом разговарају а нама намигују и кажу преварићу их и нећу то да испуним. Е, зато унапред говорим како ћу да се понашам кад будем на власти. Све ћу да испуним од онога што говорим, јер немам ништа сакривено.

Зашто би Западимао нешто против мене? Ја се борим за честиту, слободну Србију, демократску државу у којој ће се поштовати закони, у којој ће Влада да ради за добро свог народа, а ја да је терам да ради добро; Скупштина да доноси законе у складу са Уставом, а ја да контролишем и да вратим закон ако није у складу са Уставом.

Као председник Републике хоћу да сарађујем са свим државницима у свету, у интересу и њихове и моје државе. Хоћу да Србија буде земља у којој ће људска права да буду подигнута на највиши могући ниво, у којој ће права мањина, посебно верских, националних или политичких мањина да буду потпуно заштићена. Ја хоћу Србију као слободну земљу – ево, нудим и балканским државама да под покровитељством Уједињених нација уништимо сво оружје, да ми Србији први уништимо своје оружје, па тек онда остали да уништавају.

Нисам криминалац, нисам лопов, нисам мафијаш, зашто ја то нисам по вољи Запада? Да ли хоће другачије државни

ке у Србији на власти? Они то морају да кажу гласно и јасно. На пример, једини који се огласио, веома благом изјавом, био је Хавијер Солана, који је рекао да западни финансијери неће бити одушевљени победом Томислава Николића. А јесу ли одушевљени афером у „Сартиду“, где је једна немачка банка изгубила милијарде? Да ли су они одушевљени таквом државом и таквом влашћу? Па ето им онда таква власт, нека настави даље да упропашћује и Србију и односе света са Србијом. Нама Запад дугује одговор на једно питање: ако ја нисам по вољи Запада, шта су урадили ови које су они хвалили? Двехиљадите године ми смо били 10 година далеко од Европске уније, пре неки дан сазнали смо, да смо, сада 15 година далеко од Европске уније. Да ли то Запад хоће?

Ниједна фабрика нам не ради, милион незапослених, плате и пензије не стижу редовно, цене комуналија енормно расту. Да ли Запад хоће такву Србију? Па ми за две године више нећемо моћи да враћамо спољне дугове. Први пут кад нам дође отплата спољног дуга на милијарду и 400 милиона годишње, ми више то нећемо моћи да вратимо. Да ли Запад хоће такву Србију, да се онда сви подигну на оружје да траже хлеб? Не верујем да је то жеља Запада.

Ово је још један покушај да њихови пулени остану на власти. Ја нисам њихов пулен, али нисам ни њихов непријатељ, хоћу са њима да разговарам. Хоћу да знају шта од мене могу да очекују, а шта не могу, али то што од мене не могу да очекују, то не могу да очекују од грађана Србије ако они у већини буду гласали за мене. Борба против мене није борба само против мене, то је борба против већине грађана у Србији, то је борба против Србије. Зашто се Запад непрестано бори против Србије – то треба питати представнике Запада.

Новинар: Да ли ће Србија након ових избора, по вама, ући у нови циклус политичке нестабилности и од чега то зависи?

Томислав Николић: Не, Србија ће ући у циклус стабилности. Она је сад нестабилна политичка држава, две године нема председника Републике. Србија има Владу састављену на силу, против интереса српског народа и грађана Србије, само да Српска радикална странка не би била на власти. У Влади су потпуно различите, хетерогене политичке структуре. Та Влада нема никакав циљ. Влада није пирамида на чијем врху је председник. Тамо су председници представници свих политичких странака. Свако министарство ради за себе. Свако уцењује Владу и добија оно што жели. То је политички апсолутно нестабилна земља. Стабилност ће донети нови избори, након којих ће српски радикали формирати владу. Видеће онда Запад како изгледа стабилна Србија, мирна, демократска и стабилна држава за све њене грађане. Можда Запад неће хтети да помогне тој држави, онда нам више нема ни помоћи, али ако се ова агонија настави, онда ће и Запад да сноси део кривице.

Ја као председник Републике немам никаквог утицаја на економску политику. Могао бих да кажем – нисам крив што ви немате хлеба, али ја ћу да повучем последице из тога. Ја ћу да кажем – и ја сам крив, бирали сте ме да вам буде боље. Али онда ни Запад не може да каже – ми нисмо криви. Питаћемо их онда – па ви сте нам дали Закон о раду, Закон о приватизацији, Закон о предузећима, Закон о инвалидском и пензионском осигурању. Ви сте довели стране инвеститоре овде, стране купце наших фабрика, ви сте нас натерали да

успоставимо дипломатске односе са Словенијом и Хрватском, од којих ми само купујемо робу, а они од нас ништа неће да купе. Запад би нам дуговао одговор на многа питања.

Новинар: Уколико победите на изборима, шта можете да поручите грађанима Србије и Западу?

Томислав Николић: Ако победим на изборима, ја ћу почети да радим посао за који сам надлежан по Уставу, да користим овлашћења и да имам одговорност по Уставу. А после 100 дана Запад ће имати прилику или да каже – били смо у праву, Томислав Николић је диктатор, он злоупотребљава уставна овлашћења, он омета Србију у реформама и у развоју, он не може да буде председник Републике, увешћемо санкције ако остане на месту председника Републике, или ће Запад рећи – нисмо били у праву, ништа лоше се није десило у Србији избором Томислава Николића. Ако Запад заиста мисли да уводи санкције или да бомбардује Србију зато што сам ја председник по вољи грађана Србије, ја ћу да се повучем из политике.

Новинар: Ако не добијете тих 100 дана?

Томислав Николић: Богами, добићу их од народа. Ја од Запада тражим мишљење после 100 дана, не унапред. Запад нема право да то одбије, јер то је онда само супротстављање вољи грађана. Они треба да имају доказ из мог понашања на месту председника Републике који ће да понуде грађанима Србије и да кажу – нисте били у праву када сте га изабрали. Али да унапред причају да грађани Србије неће бити у праву ако мене изберу и да им нуде Тадића као алтернативу, то није у реду. Па то су грађани Србије у ове четири године проживели и то више не желе да живе.

Новинар: И реците ми на крају, шта ви мислите, одакле толики степен неповерења према вама и вашој странци?

Томислав Николић: Ја мислим да је то остало још из времена када се распадала бивша Југославија, када смо ми стали у одбрану интереса српског народа, када су се у Србији издвојиле три политичке струје, социјалисти, опозиција и ми радикали, који смо били опозиција, а подржавали Милошевића када је бранио српске националне интересе.

Тадашња опозиција је успоставила контакте са Западом, 15 година трају ти контакти. Запад се о нама информисао од наших политичких супарника, годинама. Годинама на ова врата нико није ушао. У последњих пет, шест месеци ушло је много западних дипломата.

Један италијански новинар пре неки дан питао ме да ли имам неку поруку за Берлусконију. Ја сам рекао – имам поруку за све државнике у свету, да о мени не суде на основу информација, него на основу утиска који стекну у разговору са мном. Ето, то је нека моја порука. Свако ко жели да о мени суди, нека суди на основу разговора са мном. Судове које доносе на основу разговора са мојим политичким супарницима, не прихватам. То су јако лоши извори информисања. То је јако лош политичар ако му је, рецимо, Борис Тадић извор информација о томе какав је политичар Томислав Николић. Нека ни мене не питају какав је политичар Борис Тадић. Ја, прво, нећу да им кажем, а друго, и када бих им рекао, ја бих га оцрнио. Наравно, супротстављени смо, нисам ваљда луд да га хвалим. И зато боље да ћутим. И зато у кампањи још нисам поменуо противкандидате, зато што о њима лепо не могу да кажем. Борим се за сваки глас, а то да су лоши, народ или зна или не зна и од мене не очекује да чује ништа.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хаџим трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица свађује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун

телефон: 011/316-46-21

Текући рачун: 205-61000-30, Комерцијална банка а.д.

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

НОВА КЊИГА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОМИСАК

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешелј, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешелј је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно ч публицистичко дело проф. Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1 000 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50%
ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

**КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ 'САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА'
МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ТРГ ПЕБЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

**МИТИНГ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕОГРАД,
ТРГ РЕПУБЛИКЕ
24. ЈУНА 2004. У 20,00**

